XII. évfolyam, 24. szám 1956. június 14. Ára 70 fillér

Ludas Matyi

Idegorvosnál

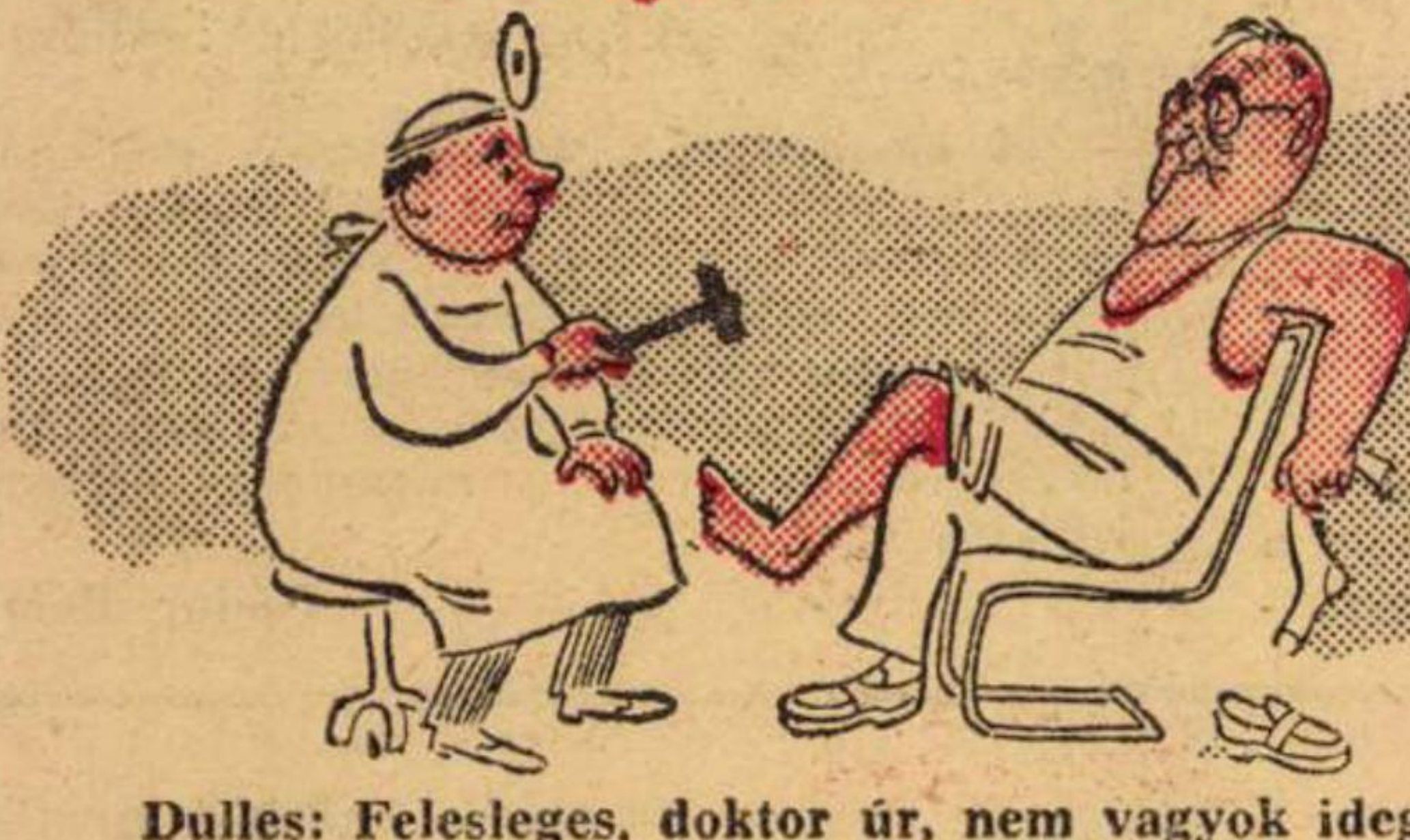

Dulles: Felesleges, doktor úr, nem vagyok ideges!

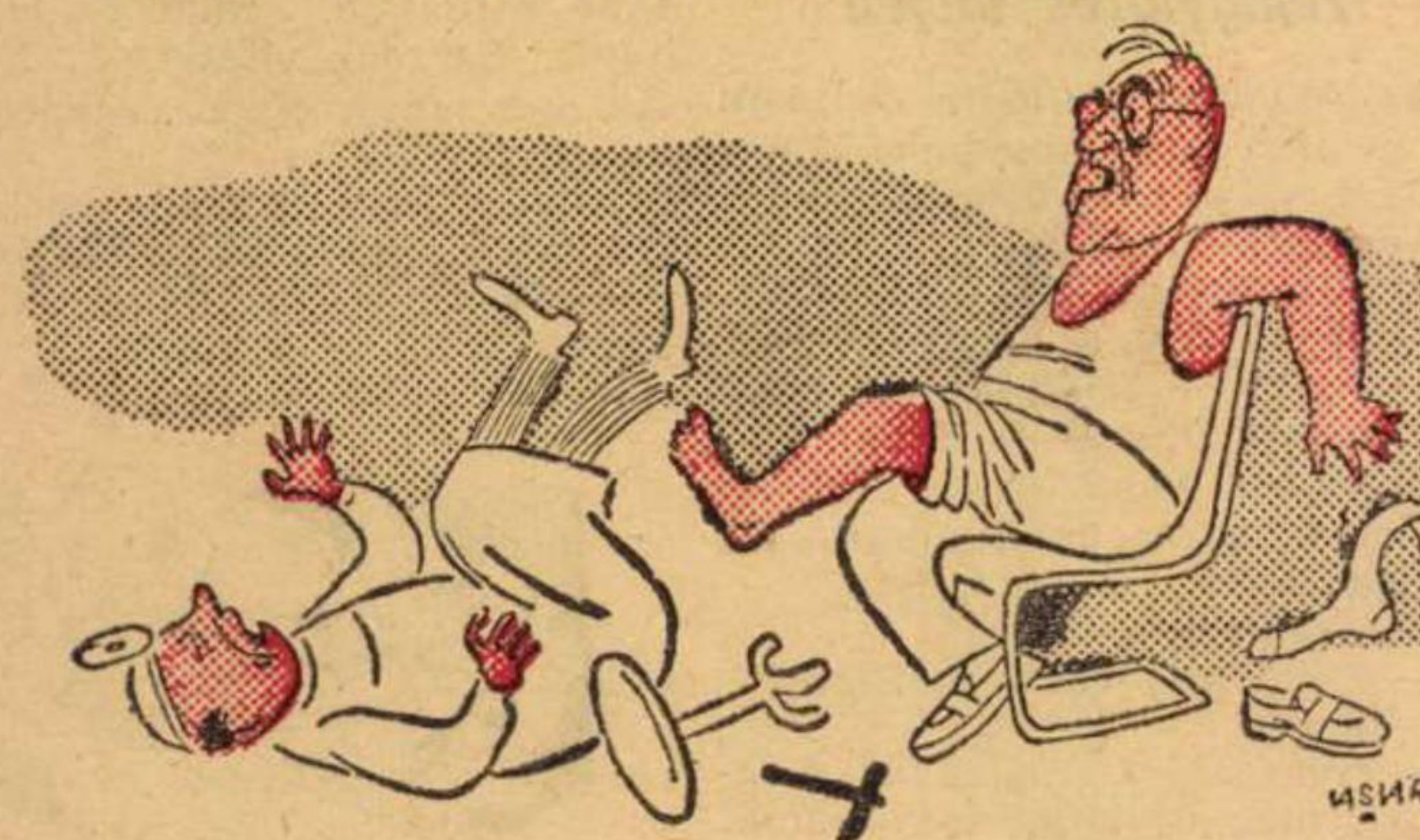

— ......!!

Egy törtető trófeái

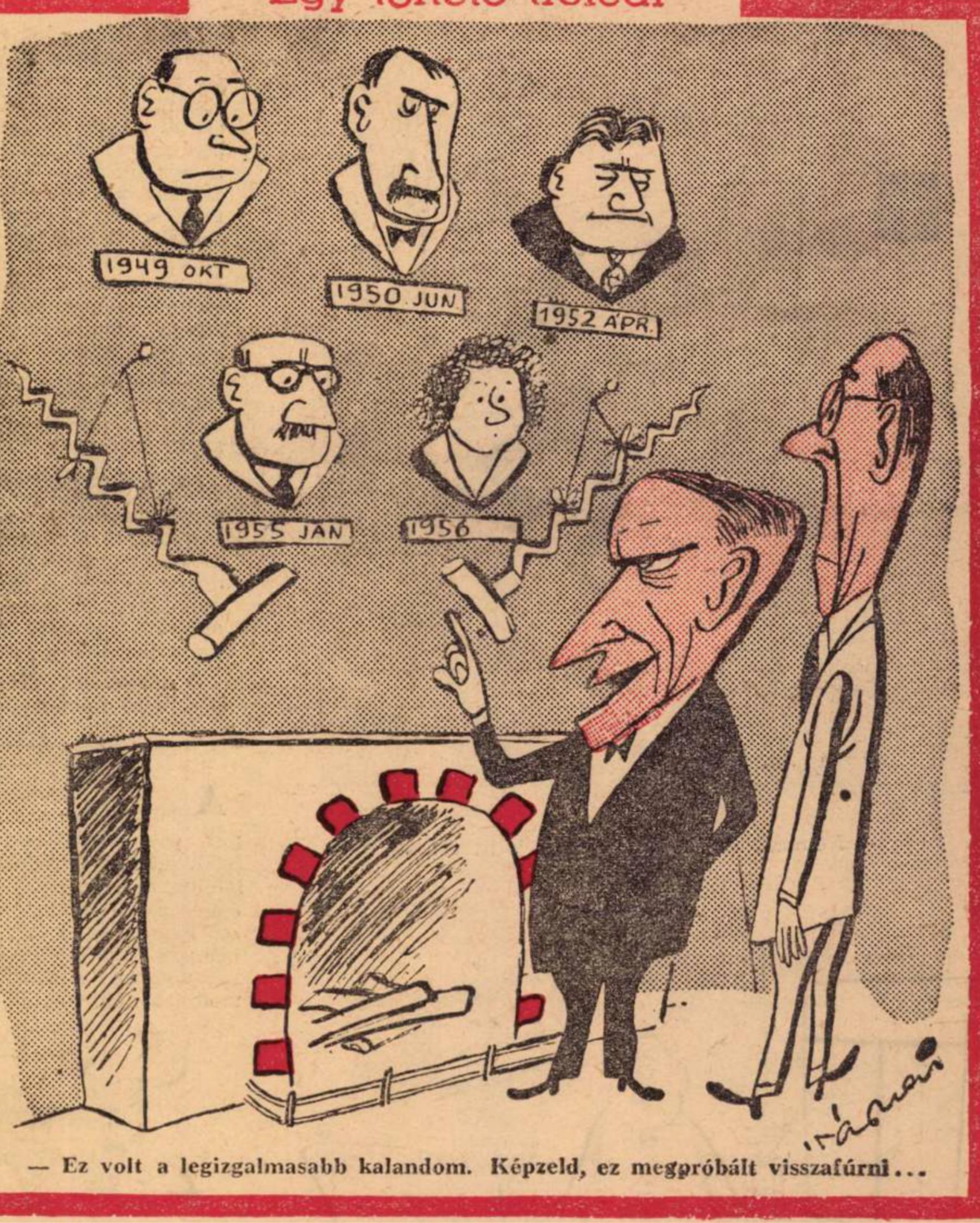
1949 OKT
1950 JUN
1952 APR
1955 JAN
1956

— Ez volt a legizgalmasabb kalandom. Képzeld, ez megpróbált visszafúrni...

Fejlődik a falu

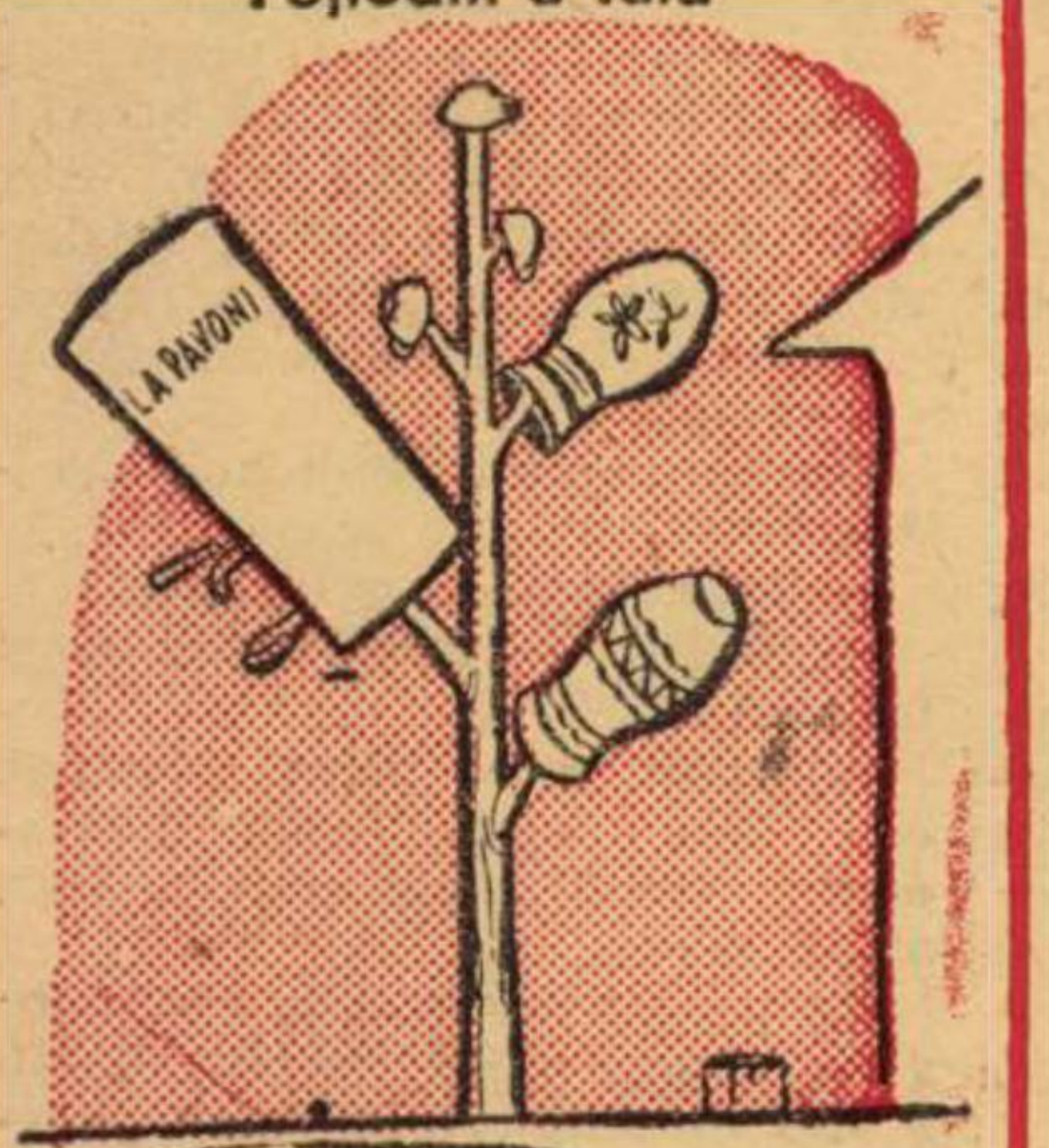

Csak igazságosan!

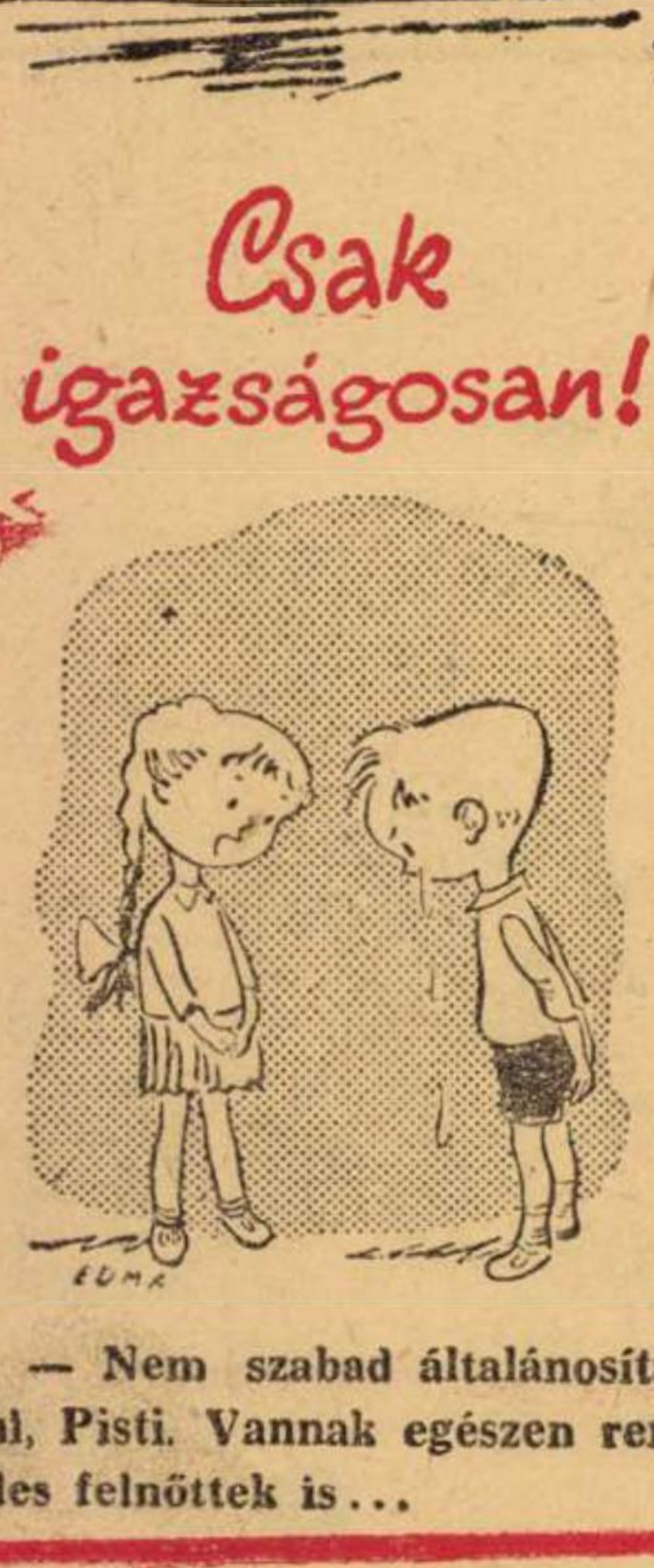

— Nem szabad általánosítani, Pisti. Vannak egészen rendes felnőttek is...

Panaszkönyv helyett

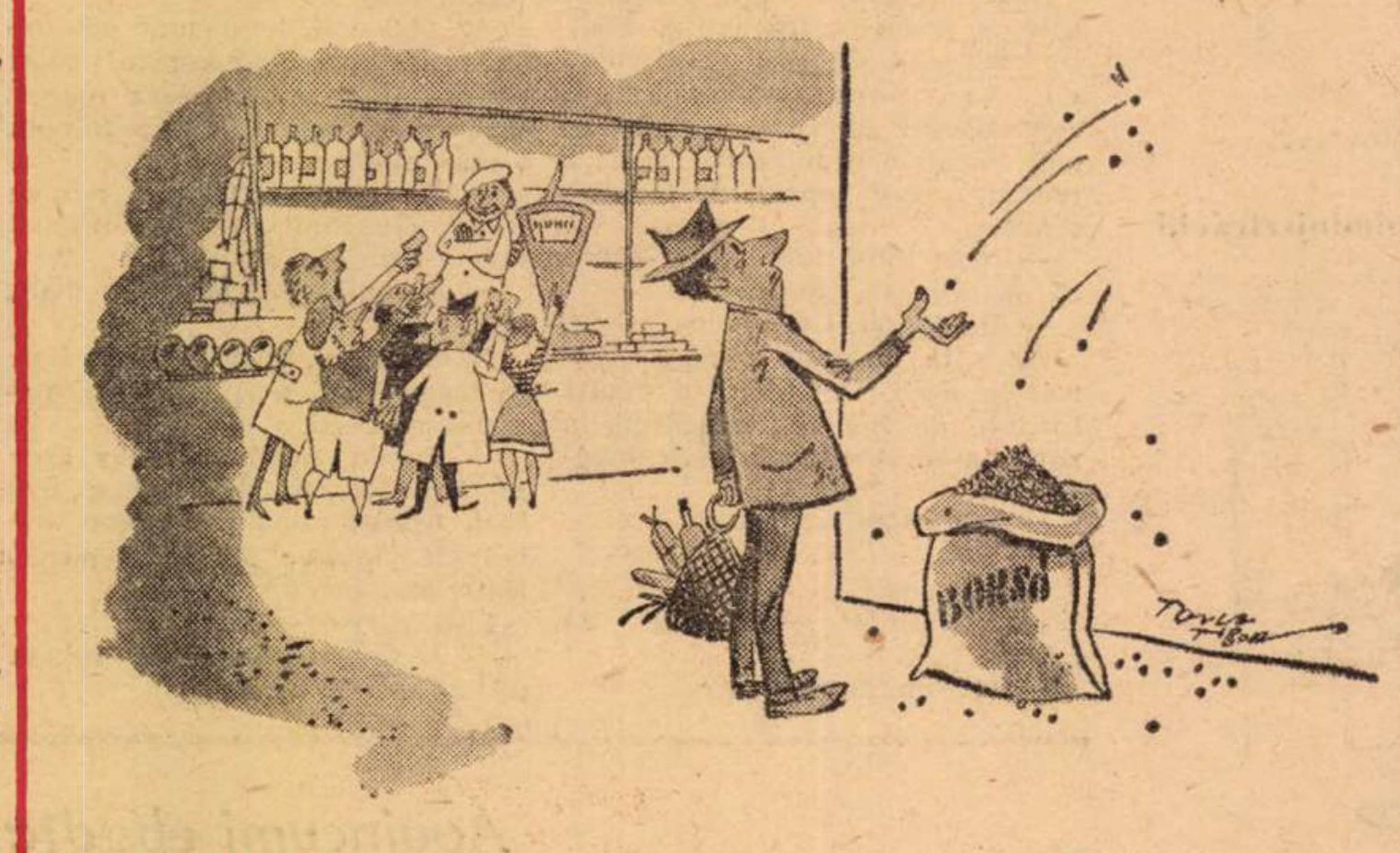

Sok bányában nem szívesen foglalkoznak a fiatalokkal

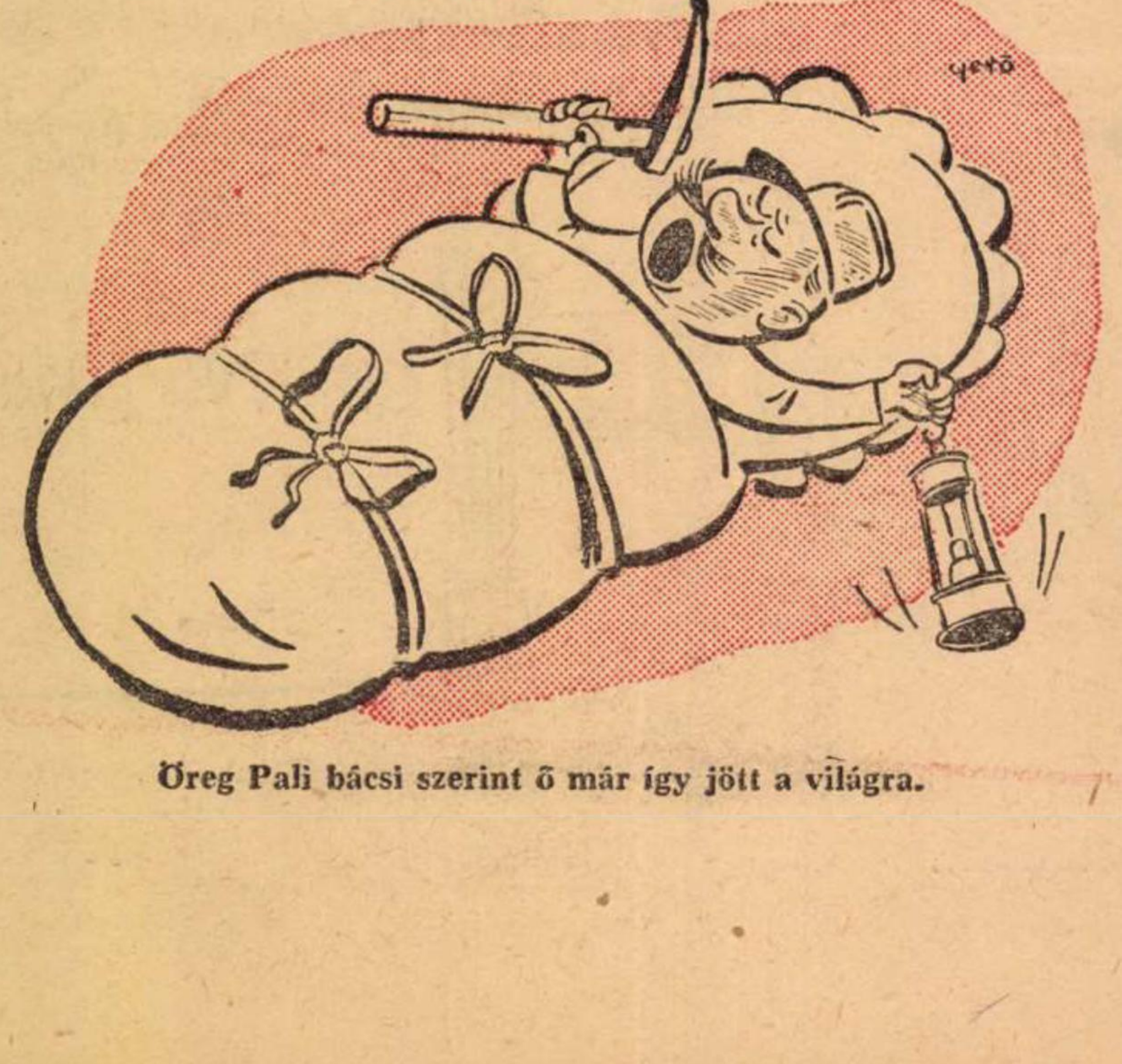

Öreg Pali bácsi szerint ő már így jött a világra.

Van ilyen meós?

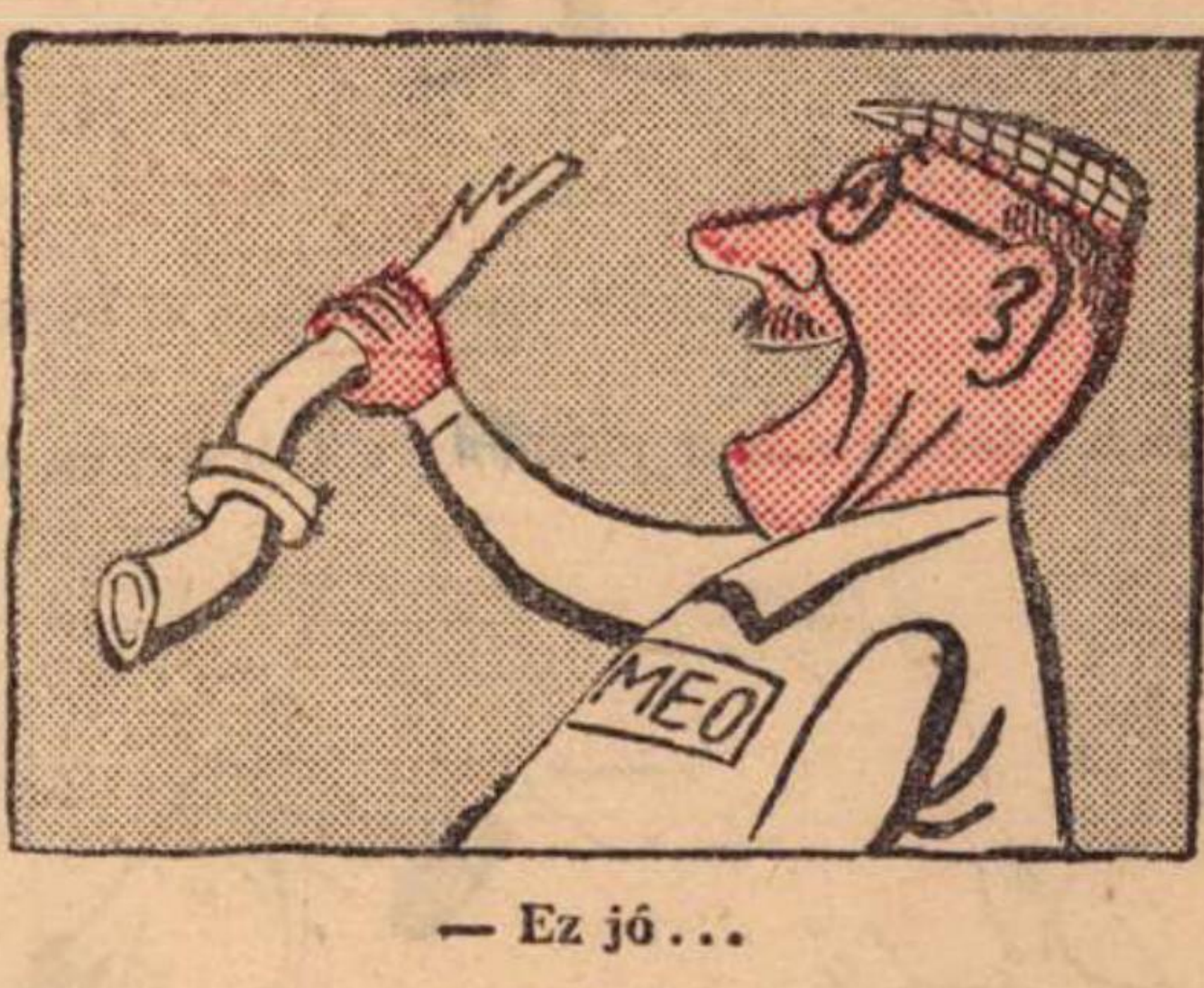

— Ez jó...

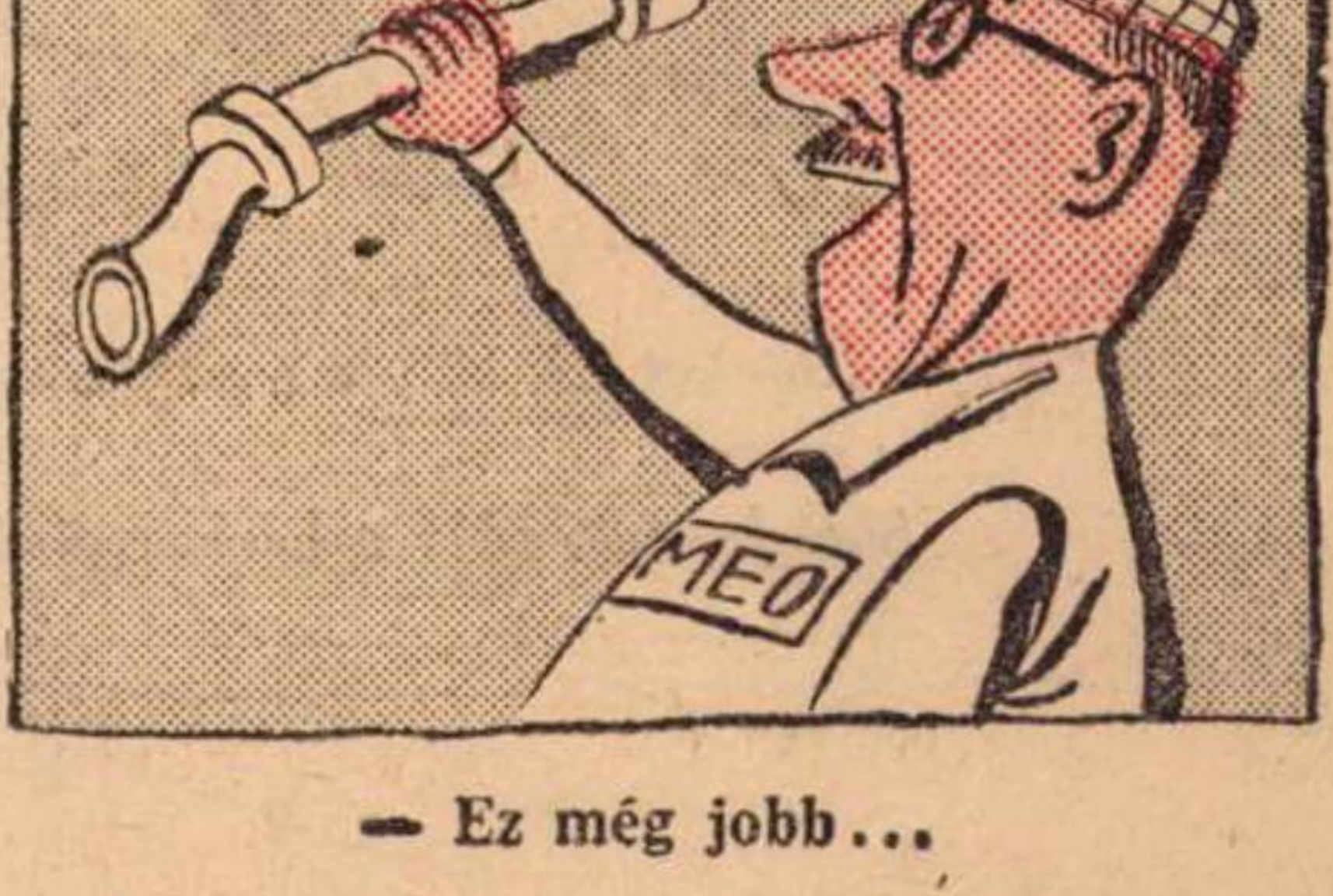

— Ez még jobb...

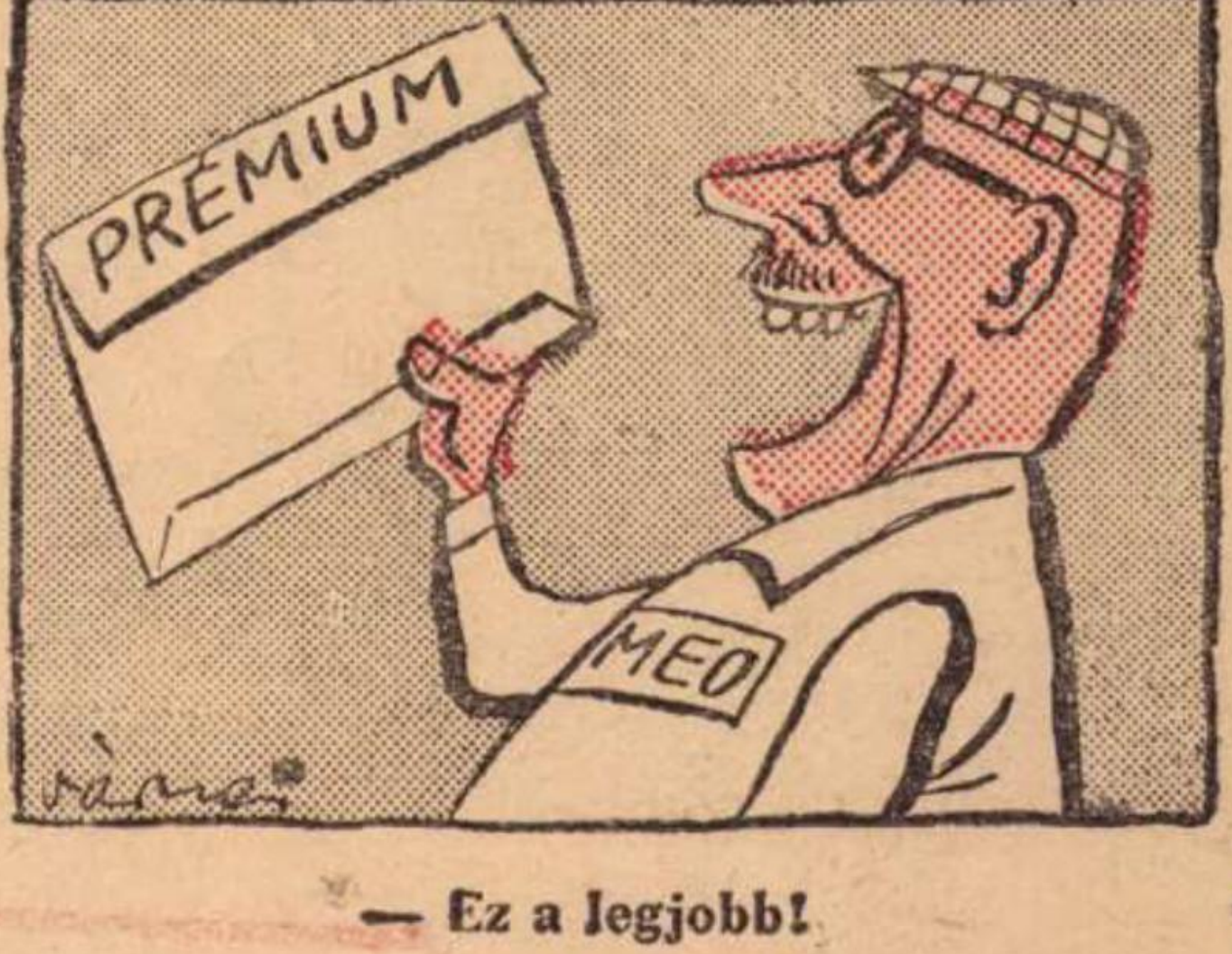
PRÉMIUM
MEO

— Ez a legjobb!

Szerelem

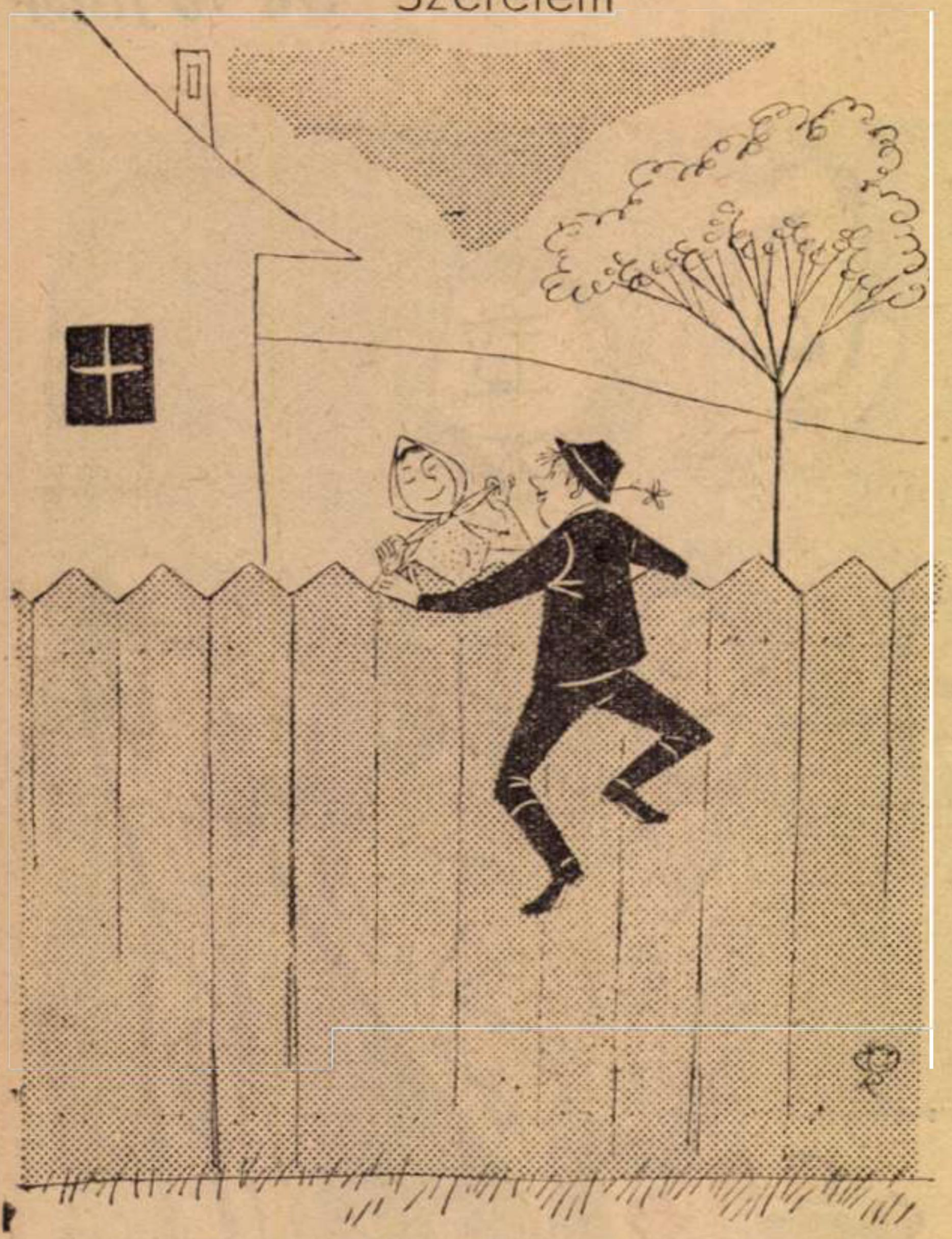

— Ne menj még be, Mari, olyan jó itt veled!

Önkritika

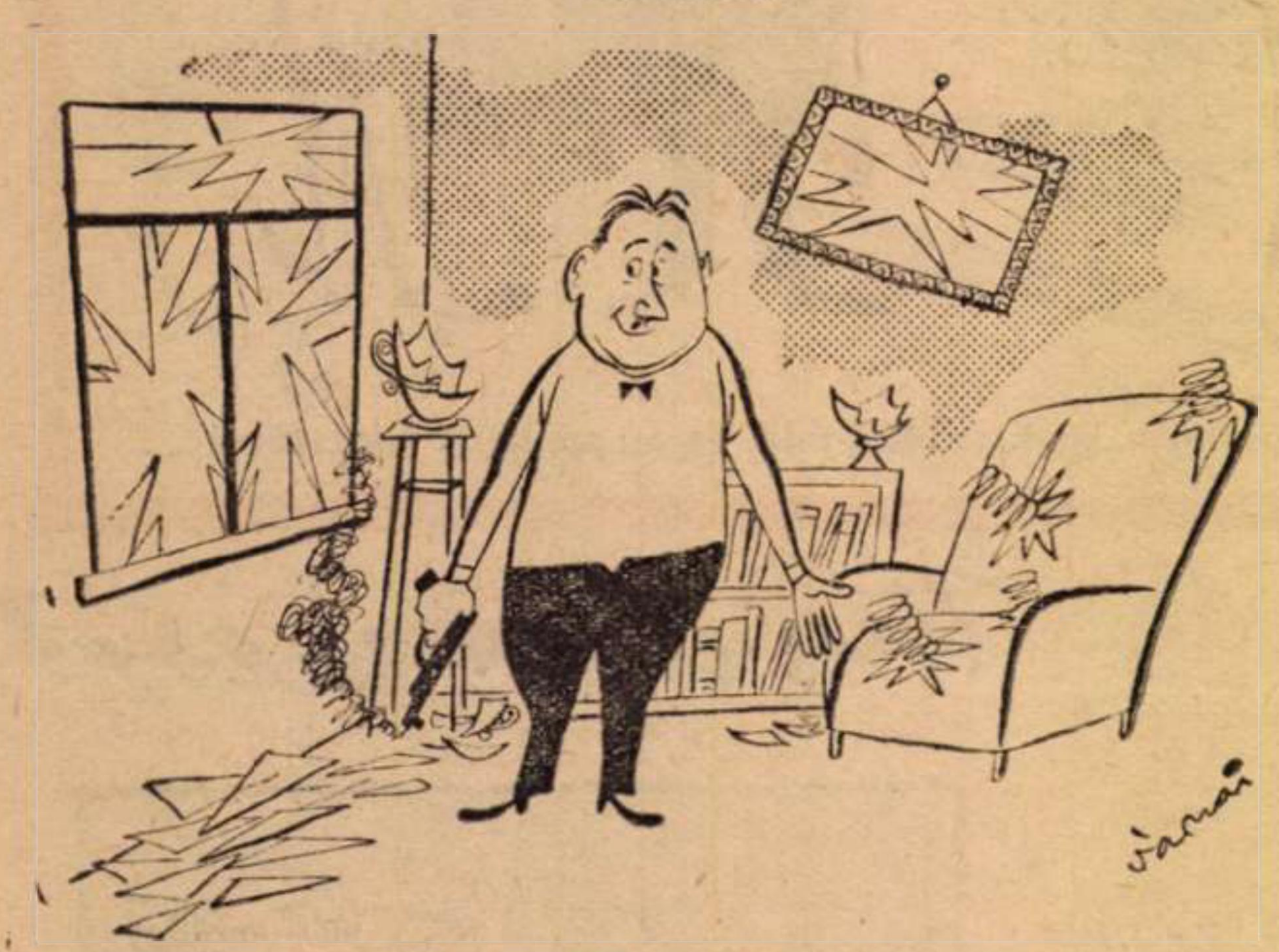

— Mit csináljak, nem találtam el magamat ...

Sok időt és pénzt rabol el a felesleges adminisztráció

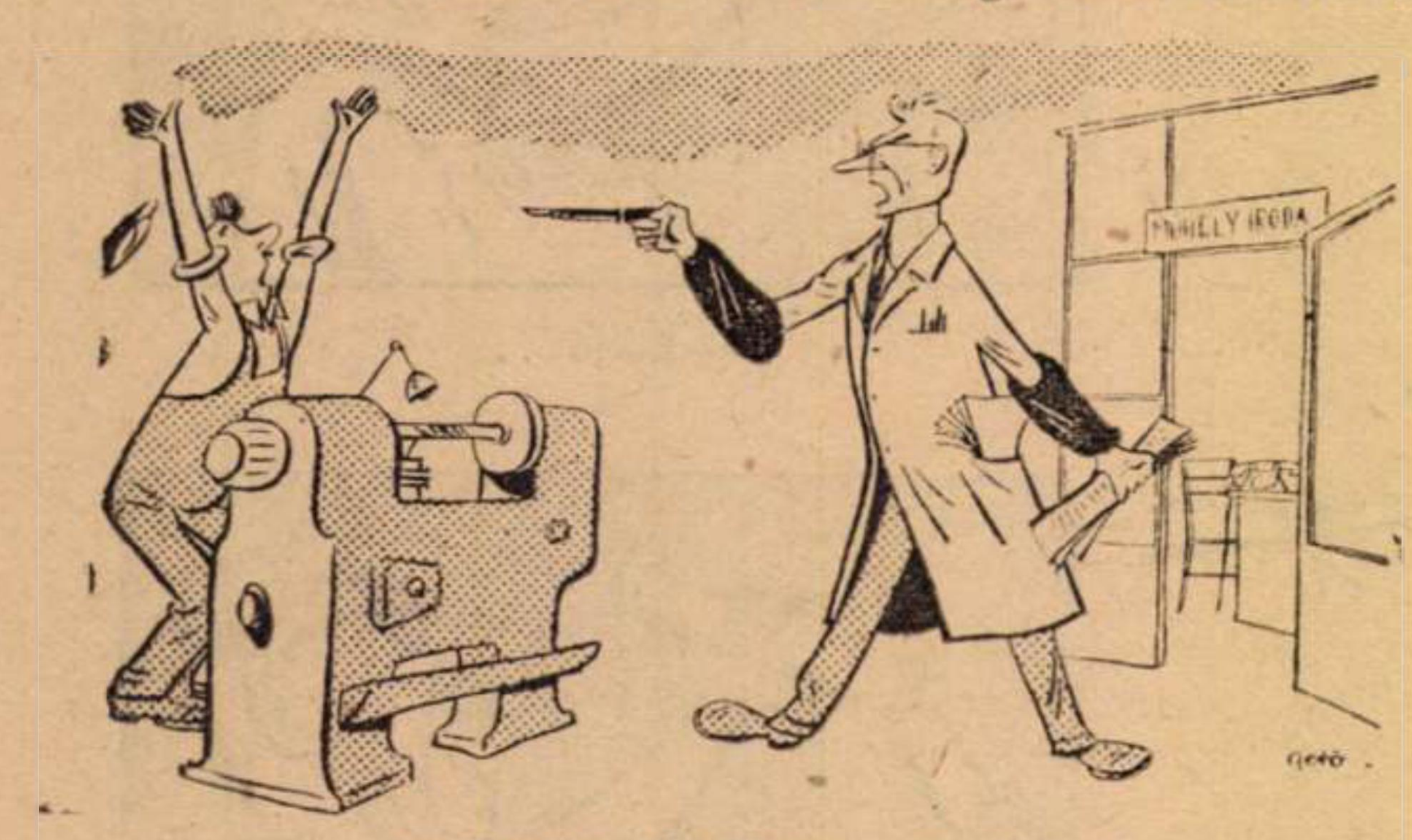

— Kezeket fel, kérem a papírokat!

Megkezdődött a birkanyírás

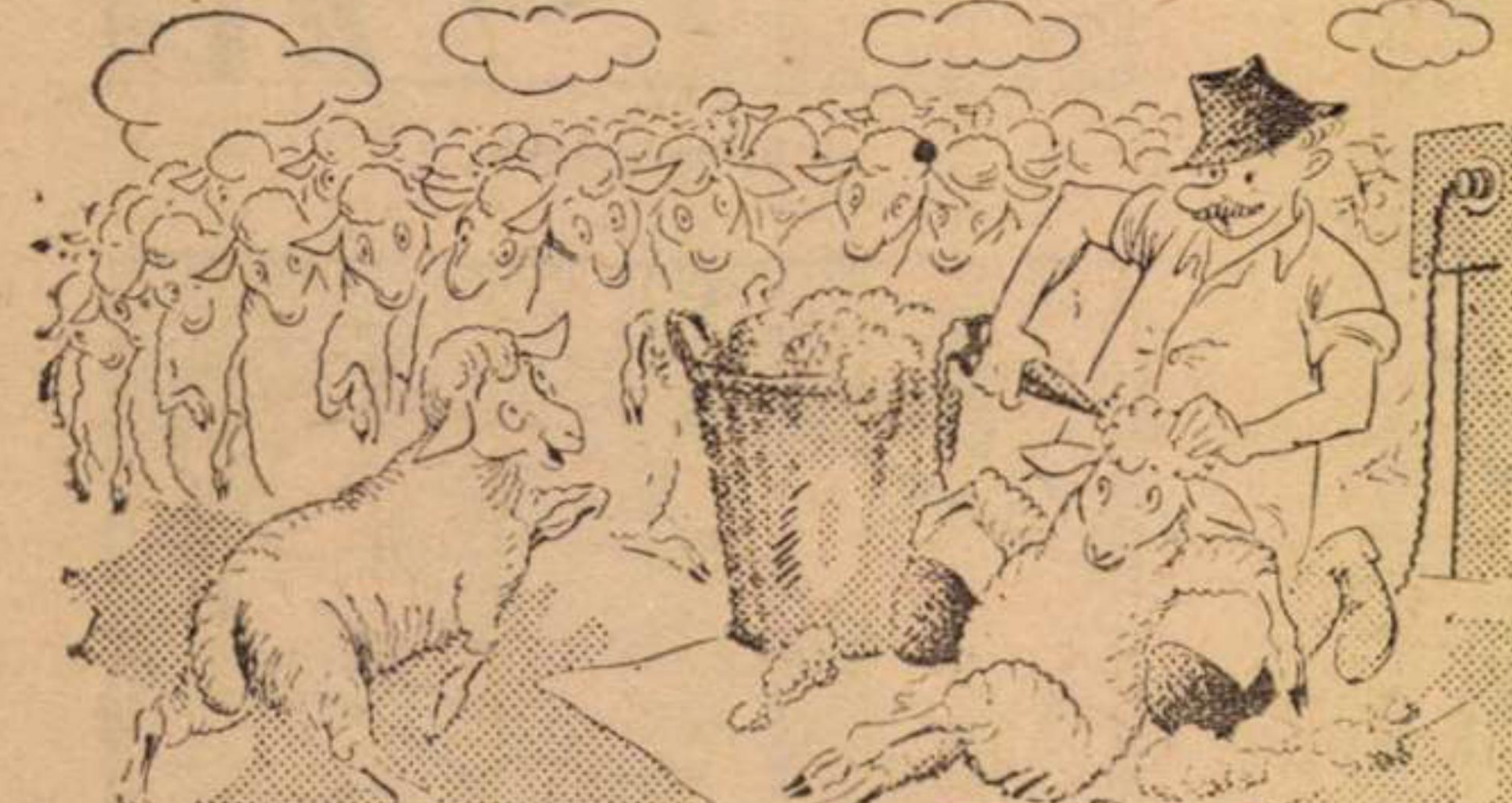

— Egy könnyű nyári frizurát kérek!
— Egy perc kremássan, már csak egy páran vannak ön előtt ...

Várható IDŐJÁRÁS

Legutóbb, amikor szokásom szerint meghallgattam a Rádióban a Meteorológiai Intézet jelentését a várható időjárásról, hirtelen hiányérzetem támadt. Évek, sőt évtizedek óta hallgatom, olvasom ezeket a jelentéseket, de csak most először döbbentem rá, mennyire hiányzik belőlük az egyéni íz, a fantázia, a fogalmazás műgondja. Mindig ugyanazok a sztereotip kifejezések a „változékony felhőzetről", helyenként csapadékról", legyünk őszinték, az ember már únja. Milyen más lenne, ha a jelentés fogalmazóinak szubjektuma, egyéni érzései, egész gondolatvilága kifejezésre jutna ezekben a jóslatokban. Hamarjában el is képzeltem magamnak néhány ilyen egyéni ízlésű, izgalmas jelentést a várható időjárásról:

A népies. Megmondom én úgy, ahogy van: a csendes reggeli időnek ne higgyen senki emberfia, mert úgy déltájt elkezdődik majd imittamott a hajcihő. Fekete lesz az ég, mint a rosszfene, a szél meg majd fú cefetül, de se nem északról, se nem keletrül, hanem a kettő közibül nagyravaszan. Osztán aki délután kimén a kertek farába, vizes gatyával fog hazacaplatni. Ezt onnét tudom, hogy a bütyköm fájt tennap este, de rettenetesen. Olyant is pusmogott a sokféle rádió, hogy passzát meg antipasszát meg légnyomás, de hát ezek mind csak olyan pesti eszpresszó-beszédek, ne adjon rá senki egy ötést se.

A sematikus. Népgazdaságunknak sikerült a következő huszonnégy óra időjárását perspektivikusan biztosítani. Hát persze, hogy milyen lesz ez az időjárás, az a mi jó munkánktól is függ. Ha a munkásosztállyal szövetséges dolgozó parasztság és a néphez hű értelmiség összefog, könnyen lehet, hogy az egy főre eső csapadék több lesz, mint a sokévi átlag. Amennyiben a változó felhőzet egyes helyeken nem akarna leesni, nem szabad őt erre adminisztratív eszközökkel kényszeríteni, hanem meg kell győzni. A hőmérséklet lassan tovább emelkedik, de azért senki se bízza el magát, mert télen ismét hideg lesz.

A pesszimista. Élénk észak-, észak-nyugati szél fogja idegeinket felborzolni. A hőség fokozódik, a légnyomás egyre jobban ránk nehezedik, meg kell itt dögleni. A felhőzet egész nap változó lesz és ezért felelősségre fogják vonni. Helyenként csapadék várható, ott, ahol én lakom, biztos zuhogni fog. Hát kellett nekünk időjárás?

A dogmatikus. A következő huszonnégy órára az alábbi időjárás pártszerű. Északnyugati szél, helyenként csapadék. Minden más időjárás az ellenség malmára hajtja a vizet.

Az opportunista. Nem lehet semmit biztosan tudni. De ha pártunk, kormányunk és a Jóisten megengedi, a következő huszonnégy órában is időjárás várható.

Gádor Béla

Fémgyűjtés idején

Az író az íróasztalnál ül és ír. Tolla gyorsan szántja a papírt, a hamutartóban számtalan csikk között gazdátlan hever ottfelejtett cigarettája. A történetnek éppen annál a részénél tart, amikor Petike az úttörő, kiskocsival behúzza a gyűjtött fémet a fémgyűjtőnapon a MÉH-telepre és átadja a gyűjteményt az átvevőnek. Lemérik a vasat, a rezet, a sok fémhulladékot és Petike büszkén, kifeszített mellel, 20 forinttal gazdagabban megy el a telepről. Piros nyakkendőjét meglebbenti a szél.

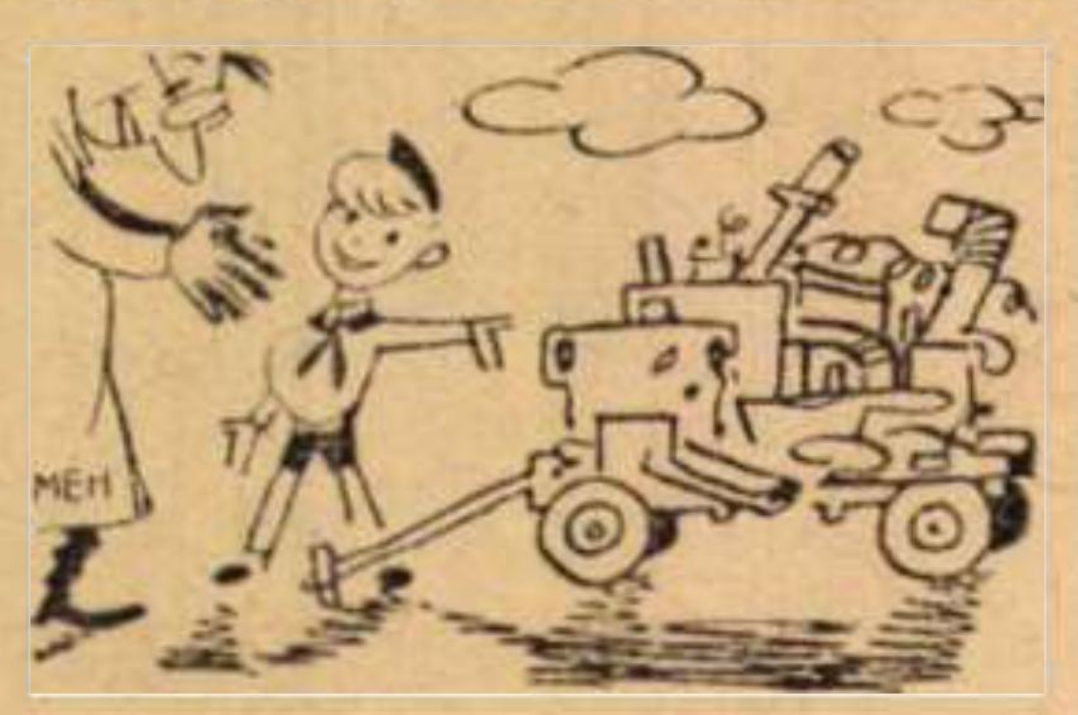

Ebben a pillanatban nyílik az ajtó és belép az író kisfia. Mintha csak a történetből lépett volna elő. Az ő piros nyakkendőjét is meglebbenti a hirtelen keletkezett huzat, ő is büszkén feszíti a mellét, csak éppen 20 forintja nincs.

— Nem tudsz köszönni? — néz rá az apja mérgesen.

— De tudok. Csókolom ...

Az apja idegesen nyúl a cigarettája után, szántaná a papírt tovább, de hirtelen elszálltak a gondolatai. A gyerek most megszólal.

— Mit csinálsz, apuka?

— Írok.

— Mit írsz?

— Elbeszélést — mondja az író.

— Milyen elbeszélést?

Az író idegesen megrándul, ami azt jelenti, hogy hagyja békén.

De Lacika már belejött:

— Miről szól?

— A vasgyűjtésről.

— Miért írsz a vasgyűjtésről?

— Azért — feleli az író most már türelmetlenül —, hogy a jó kisfiúk sok vasat gyűjtsenek és ne zavarják az apukájukat, ha dolgozik.

Lacika nem érti.

— Ezért kell vasat gyűjteni?

— Ezért!

— Nem azért, hogy új mozdonyt, meg új hajót csináljanak belőle?

Az apa most már dühös. Két mondat hiányzik még Péterke történetéből, s most a gyerek nem hagyja békében.

— De igen, azért is.

— Akkor te miért nem gyűjtesz vasat?

Az apa érzi, hogy már elhagyja a türelme, de azért türtőzteti magát. Hogy magyarázza meg a gyereknek, hogy ő már felnőtt, ő már más?

— Én nem gyűjtök, hanem írok. Gyűjteni az úttörőknek kell — mondja a fiának.

— A tanítónéni is gyűjt, pedig nem úttörő ...

Az író látja, hogy így nem tudja meggyőzni a fiát, tehát magyarázni kezd.

— Tudod, Lacikám, hogy apuka író. Es aki író, annak írni kell. Apuka ezért pénzt kap, abból élsz te is, meg anyukád is. Most már érted?

Lacika nem érti.

— A vasgyűjtésért is adnak pénzt ...

Na tessék. Ennek a gyereknek több esze van, mint az ember hinné. Ez már vitatkozik. Érvel. Az apa sóhajt egyet és leteszi a tollat.

Az én fiam milyen eszes! — gondolja, mielőtt válaszol.

— De az írásért sokkal többet kapok, mint te a vasért.

— Mennyit?

— Száz forint — vágja rá az apa gondolkodás nélkül. — Írj te is.

Lacika le van főzve. Száz forint az olyan sok, hogy el sem tudja képzelni, mennyi lehet. Talán egy új roller ára, vagy még több. Áll az ajtóban és hallgat. Az apa türelmesen vár, érzi, hogy megnyerte a csatát. De Lacika mégsem adja fel a harcot.

— Írjak? — kérdezi most.

— Írjál.

Lacika tovább gondolkodik, aztán elindul az ajtó felé.

— Inkább vasat gyűjtünk.

— Miért? — csodálkozik most már az író.

— Azért, mert pénzt is kapok érte, meg a vasból lehet új mozdonyt csinálni, de amit te írsz, abból nem.

Az író elképedve néz ennyi logika láttán, aztán karjára kapja a fiát és megy vele vasat gyűjteni.

Mit tehetne mást?

B. Erdélyi József

Aquincumi ebadta

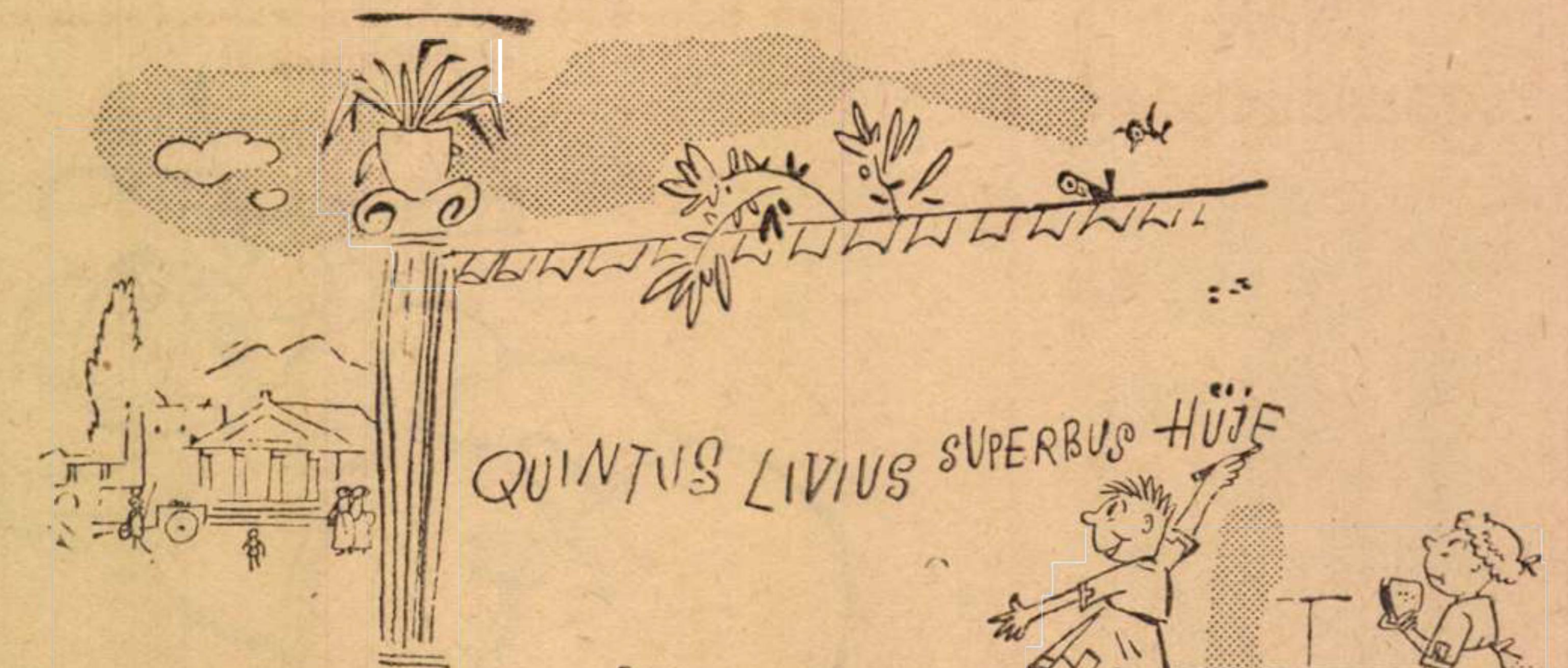

Nyári idő, téli idő

Bevezették a nyári időszámítást és a barátom nem érti. Én magyarázom neki és ő egyre jobban nem érti. Ezen vitatkozunk.

— Szóval ez azt jelenti — magyarázom —, hogy te felkelsz hét órakor és mégsem hét óra van, hanem nyolc, tehát nyertél egy órát...

Mire ő:

— Még hogy nyertem? Vesztettem! Hiszen később keltem egy órával.

— Dehogy keltél később, dehogy vesztettél! Nem vesztettél, mert közben mégis hét óra van, csak az órád mutat nyolcat.

— De ha az órám nyolcat mutat — akadékoskodik tovább — és én csak akkor ébredek, akkor valószínű, hogy még nem keltem fel. Ha pedig még nem keltem fel, akkor valószínű, hogy elkésem, mert nyolcra járok dolgozni...

— Igen, igen — oktatom tovább — de te nem nyolckor kelsz, hanem hétkor...

— Helyesebben hatkor...

— No, persze, valóban hatkor, de az órán hét van.

— Ha hatkor kelek fel és az órán már hét van, akkor vesztettem egy órát...

— Dehogy vesztettél! Nyertél! Hiszen egy órával előbb lesz vége a napnak!

— Már hogy lenne előbb vége? Hiszen egy órával előbbre toltuk az időt! Tehát azelőtt tíz órakor feküdtem le, most meg tizenegykor, ami azt jelenti, hogy vesztettem egy órát...

— Hát.. hát feküdj le kilenckor! — ajánlom neki.

— Ha kilenckor fekszem le — mondja — az valójában nyolc óra, akkor még nem szoktam lefeküdni, mert olyankor kezdek olvasni. Ha mégis lefekszem, akkor vesztettem egy órát... Reggel egy óra, este egy óra, az összesen naponta két óra... Ki fizeti ezt meg nekem?

— Nahát, idefigyelj! — most, most, gondolom magamban, minden erőmet összeszedem, mert már egy kicsit zúg a fejem, szóval összeszedem minden erőmet és egy végső nagy magyarázattal beveszem a butaság fellegvárát, ami ott található a barátom konokul értetlen fejében. — Ez az egész, amit most mondtál, nem igaz, mert a valóságban nem két órát vesztesz, hanem két órát nyersz... Vagy micsoda?... Egy órát nyersz, mert reggel, ha felkelsz hét órakor, akkor még csak hat órát mutat az órád, helyesebben: hat órakor hét óra van a kezeden, akarom mondani, egy óra van a kezeden, de azon a hét mutató...: A fene egye meg!... Tudod mit? Ne kelj fel soha és akkor nem kell lefeküdnöd.

Gera Mihály

Megszakítom a láncot!

Valamelyik nap nevemre szóló postai levelezőlapon ezt az értesítést kaptam:

„Nekem az alábbi utasítás szerint küldték a láncot. A láncot ismeretlen páter indította el, ennek járni kell a világot. Másold le és küldd tovább. Minden nap egyet 13 napon át és a 13-ik napon megjön a segítség. Egy bajai asszony kételkedett kinevezésében és a lánc lejárta után megkapta, egy másik asszony egy nagyobb összeget nyert, amire nem számított. Egy férfi megszakította a láncot és 13 nap múlva meghalt. Amit kívánsz, a lánc lejárta után teljesül, ha abbahagyod, nagy csapás ér. Kedves ismeretlen, küldd tovább.”

A dolog meglehetősen felzaklatott. Képzelhető. Mert ép idegzetű ember csak mosolyog az efféle misztikus csacsiságokon, no de csattanós érvként ott az a bajai asszony, aki máig sem lenne kinevezve, ha a láncot megszakítja. No de viszont: mivé nevezték ki a bajai asszonyt? A kinevezés egymagában még nem öröm. Engem például sokmindenné nevezhetnének ki, anélkül, hogy a legszerényebb örömet érezném. A kinevezés tehát nem minden. Igaz, egy másik asszony nagyobb összeget nyert, amire nem számított. Dehát van-e olyan nagyobb összeg, amire én nem számítok? És nicsak, két asszony járt jól a lánccal, az egyetlen férfi pedig, akiről említés esik, belehalt. Ugy látszik, nők dolga ez az egész izé, jobb lesz, ha bele sem avatkozom. No de viszont mit csinálok, ha 13 nap múlva meghalok? Az már bizony csak nem mindegy, hogy a segítség jön-e meg, vagy a halottkém? No de viszont miféle segítségről lehet szó? Nem mondom, ha egy szál gerendába kapaszkodva küszködnék a viharos tenger közepén... Dehát én itt ülök a szerkesztőségben minden nap, miféle segítségre várhatok?

Igy tűnődtem felbolygatott lélekkel, amikor újra elolvastam a lap utolsó mondatát. „Kedves ismeretlen...” Micsoda? Ez engem, aki huszonöt év alatt oly sok mindent írtam, ismeretlennek mond? Ennél nagyobb csapás 13 nap múlva sem érhet. A láncot tehát ezennel és dacosan megszakítom.

Tabi László

U. i. Fenti írást közlése előtt két hétig a fiókomban hevertettem, hogy általános röhögés ne támadjon, ha közben meghalnék.

Amikor hamis az elnök — hamis a jelentés is

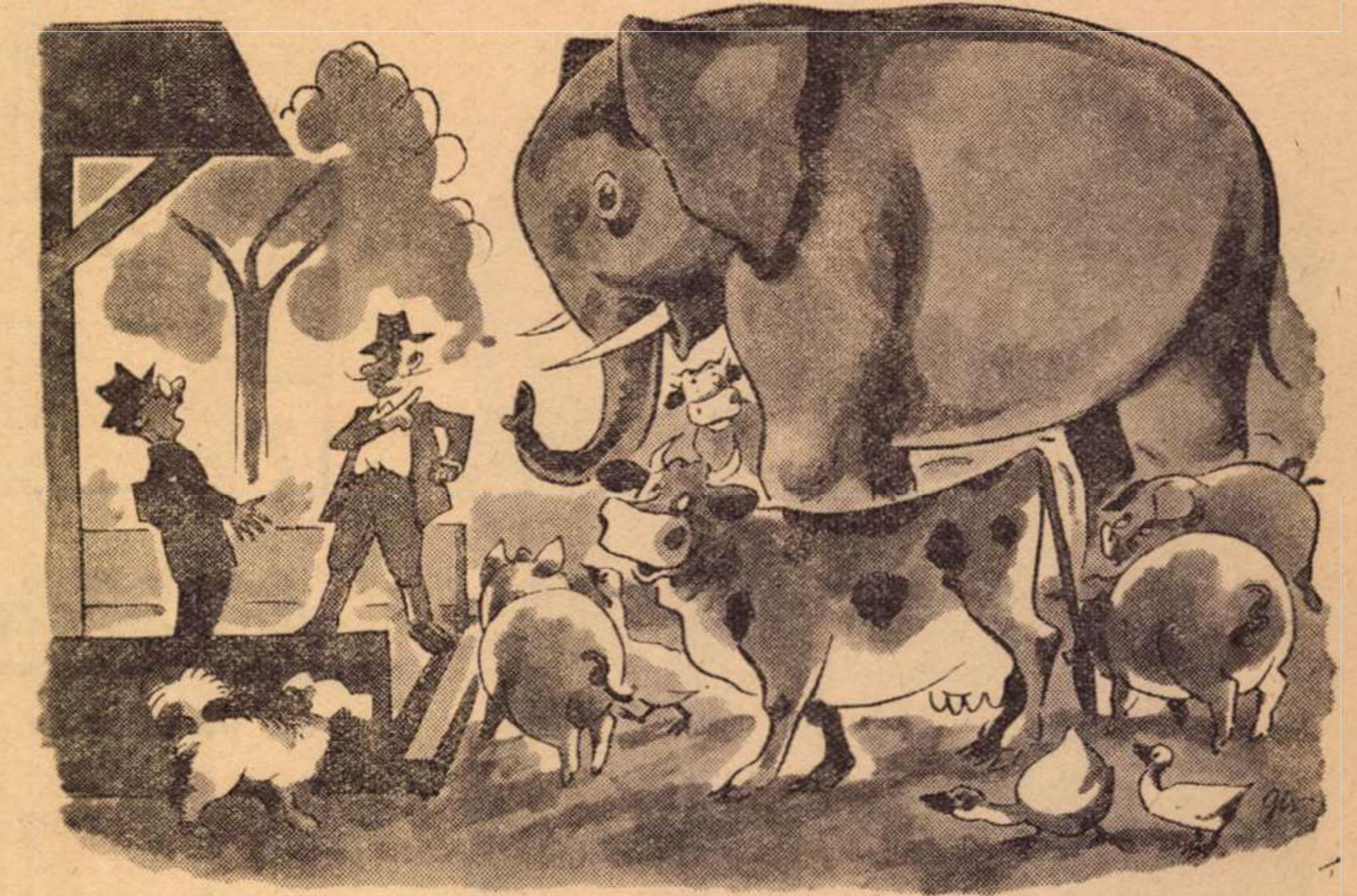

— Hogyan fejlődik a maguk téeszében az állattenyésztés?
— Kitűnően! Tessék megnézni, ez tegnap még szúnyog volt...

Női dolgok

Kovácsné és a filmek hatása

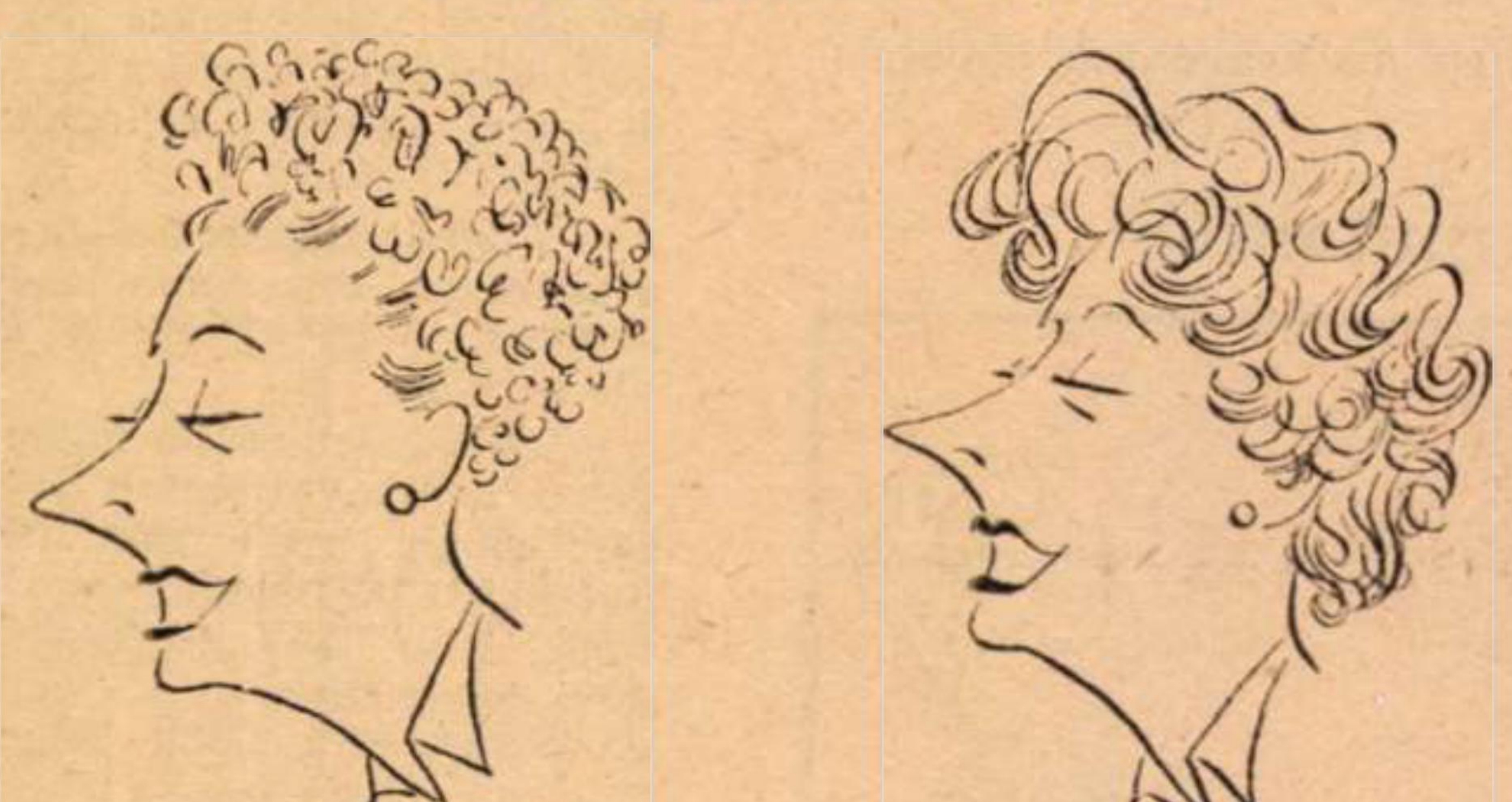

„Maximka”

„Hűtlen asszonyok”

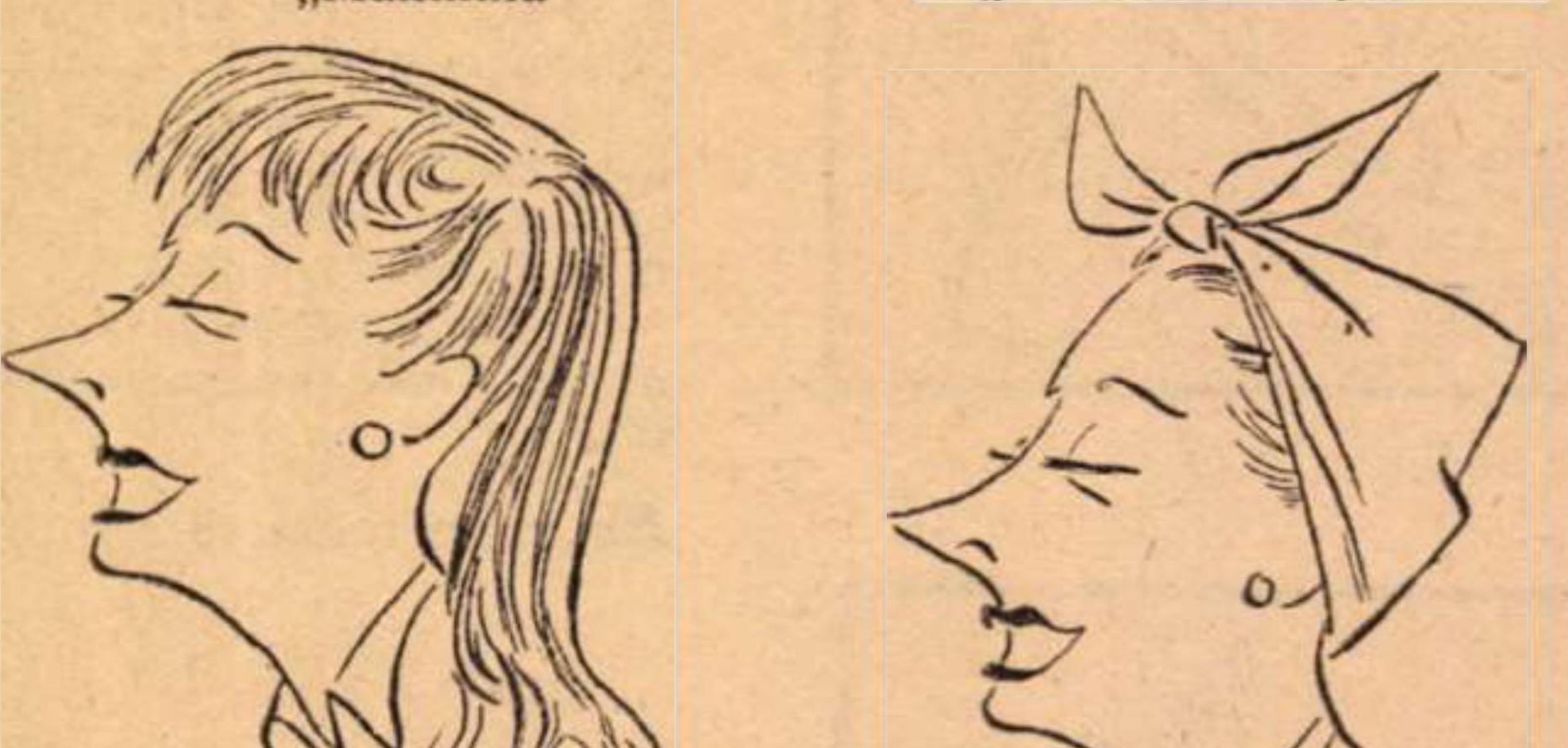

„Özönvíz előtt”

Két film között.

(Vasvári Anna rajza)

Egy gyerek, az nem gyerek...

Született egy gyerekem,
Egy gyerek lett kereken,
Egy naposból, két napos
Aztán három hónapos...

Vele együtt létre jött,
Beosztva egy hétre öt
Csoportba gyült rokonság,
Alsó, felső, oldalág...

Harsognak mint harsona,
Riad sír és karmol a
Gyerek!
Firtatják, hogy hogy is volt,
Vitatkoznak csudamód...
Ime:
Hogy csináltad, hogy oly kedves?
Töröld meg, az orra nedves,
Kiköpött az édesapja,
Most már le se tagadhatja.
Mint a Mici! — Tiszta Boris!
Van benne az anyjából is...
Onnan figyeld, csupa Zsiga,
Derékszögből Nagymamika...,
Ahogy így fekszik a hátán,
Mintha szegény Palit látnám...
Nincs rendben a székletével?
Azért kapkod két kezével?
Ah! Te huncut kötekedő...
Mikor jön a következő?
Ne legyen az egyetlenke,
Mint a szegény öreg Lenke...

Közbe harsan most a vész,
Tanti, aki házi ész:
Jól mondják az emberek,
Egy gyerek az nem gyerek...
Azám!... Úgy!... és mint a nyúl,
Ugrándozva elvonul
A rokoni bősz sereg...
S itt marad a nem gyerek!

Számadás következik:

Na most, hogy így létre jött,
Beosztva egy hétre öt
Csoportba gyült rokonság,
Alsó, felső, oldalág...
Hétköznap a számuk kettő,
Vasárnapra tizenkettő....
Kisfiam, lásd érted ez lett
Termelési értekezlet...
Mert:
A számadás így kerek;
Egy gyerek az nem gyerek,
Hanem magas hőfokon
Izzó hatvanöt rokon...

PÁSZTOR JÁNOS

A HUMOR KÖNYVÉBŐL

MOLIÈRE, a világ legnagyobb vígjátékírója, a társadalmi fonákságok szellemes kigúnyolója, súlyos betegen feküdt. Társulatának tagjai könnyezve állták körül. Molière így szólt hozzájuk:

— Vigasztalódjatok, barátaim. Sokkal rövidebb ideig fogtok miattam sírni, mint amennyi ideig nevettetek rajtam...

BÖLÖNYI JÓZSEF 1837-ben a kolozsvári Nemzeti Színház intendánsa lett. Első útja apjához vitte, akinek nagy örömmel újságolta kinevezését. Az öregúrnak azonban nem tetszett a dolog.

— Gondolja meg édesapám! Az egész országban csak két intendáns van: a budapesti, meg én...

— Hát aztán! — zsörtölődött az öreg. — Hóhér csak egy van.

GYANÚS

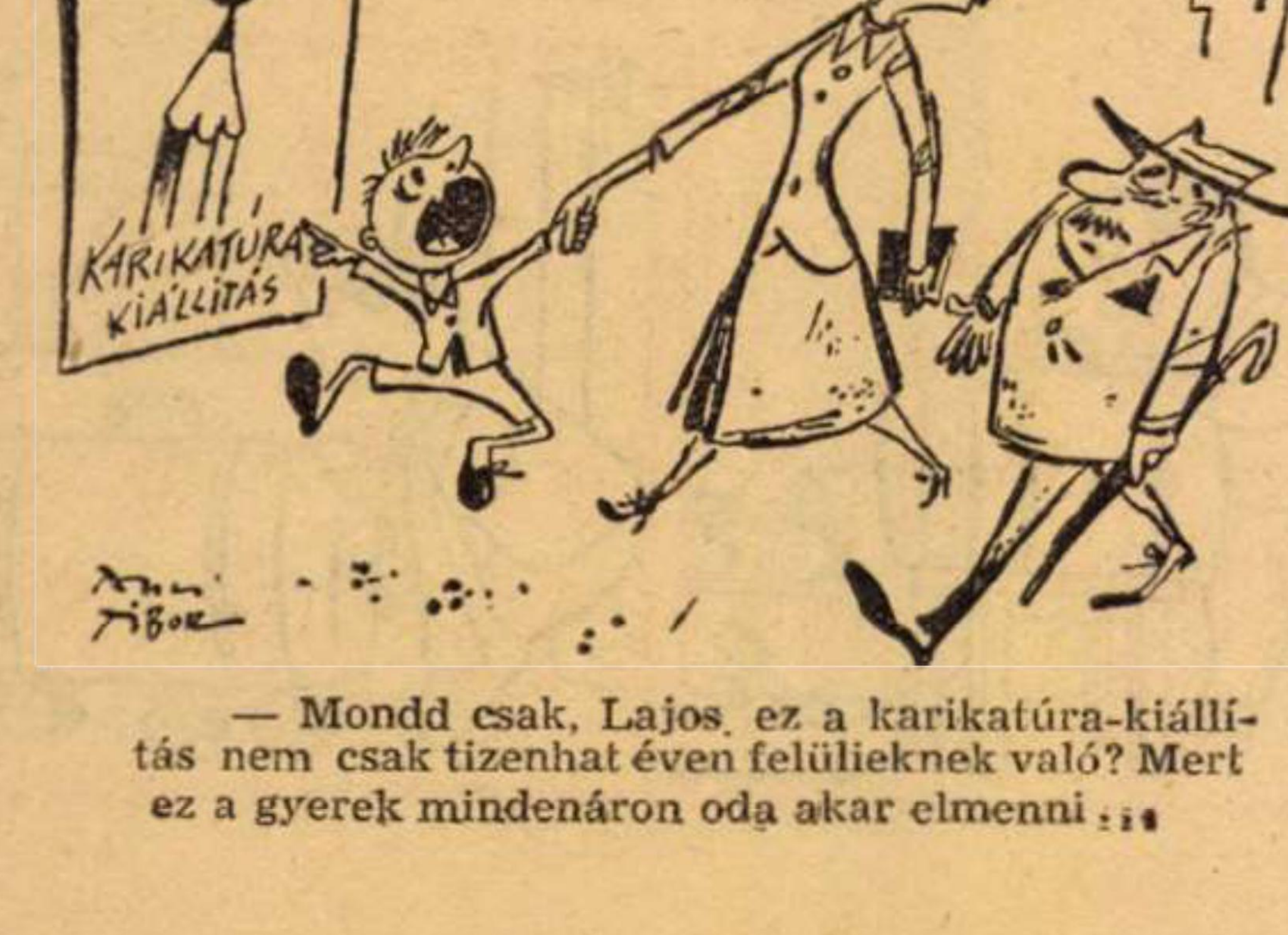

— Mondd csak, Lajos, ez a karikatúra-kiállítás nem csak tizenhat éven felülieknek való? Mert ez a gyerek mindenáron oda akar elmenni...

Röptében

Írja: Miklós Deák

Az adminisztráció csodáiból

Tihanyi Szilárd, Pest megye aszódi járásának főagronómusa meséli:

— Van egy kitűnő agronómus az aszódi járáson. Kitűnő agronómus, de olyan totojázó ember. Már, ha adminisztrációról van szó. Bemegyek hozzá valamelyik nap. Ír szorgalmasan.

„Mit csinálsz?” — kérdem.

„Utiszámlát” — feleli.

Jól van, elbúcsúzom tőle. Másnap megint bemegyek hozzá. Irogat megint szorgalmasan.

„Mit csinálsz?“

„Utiszámlát.“

„Hát te mindennap utazol?“

„Á! Ez még ugyanaz az útiszámla...“

„Ugyanaz?“

„Mit vagy úgy oda? Holnapra kész lesz...“

Szlutyázók

Írtunk már egyszer a Ludas Matyi „Le a bürokráciával“ rovatában a szlutyázókról. Gondolhatni, hogy nem éppen helyeslően. A gyengébbek kedvéért azért megmondom, hogy mi a szlutya. Áltejfel, liszttel erősen keverve. Az alapanyaga aludttej. Az ember mennyiségileg jól jár vele. Ha egy féllitert vesz valaki egy félliteres fazékban, egy félóra múlva fogja magát a szlutya és minden külön bejelentés nélkül kilép a fazékból. A galgamácsai és a vácegresi asszonyok híres szlutyázók. (Persze nem mindegyik.) Vácon, Gödöllőn, Újpesten adják el a szlutyát. Ebbeli ténykedésüket csak az ellenőrzés zavarja. Erre azonban bevált receptjük van a szlutyázó asszonyoknak. Ha jön az ellenőrzés, eltüntetik a szlutyás edényt, oly ravasz módon, hogy nem is kívánom ismertetni és kiteszik a készenlétben tartott bögrényi jó tejfelt.

Jótanács a váci, újpesti és gödöllői tejkedvelőknek: *ilyenkor* kell a galgamácsai szlutyázóktól tejfelt venni...

Ritkaság

A Gödöllői Sütőipari Vállalat fiókjai sütik a kenyeret az aszódiaknak. Az aszódiak panaszkodnak, hogy a fiókok szitái rosszak, lyukasak, minden átmegy rajtuk. Találtak már az aszódi kenyérben spárgát, sőt még zsákdarabokat is.

Ez az a ritka és egészen különös eset, amikor nem a kenyeret teszik a zsákba, hanem a zsákot a kenyérbe.

A Bikini-szigetek táján

Kedvezőtlen időjárásban nem lehet H-bomba kísérletet tartani.

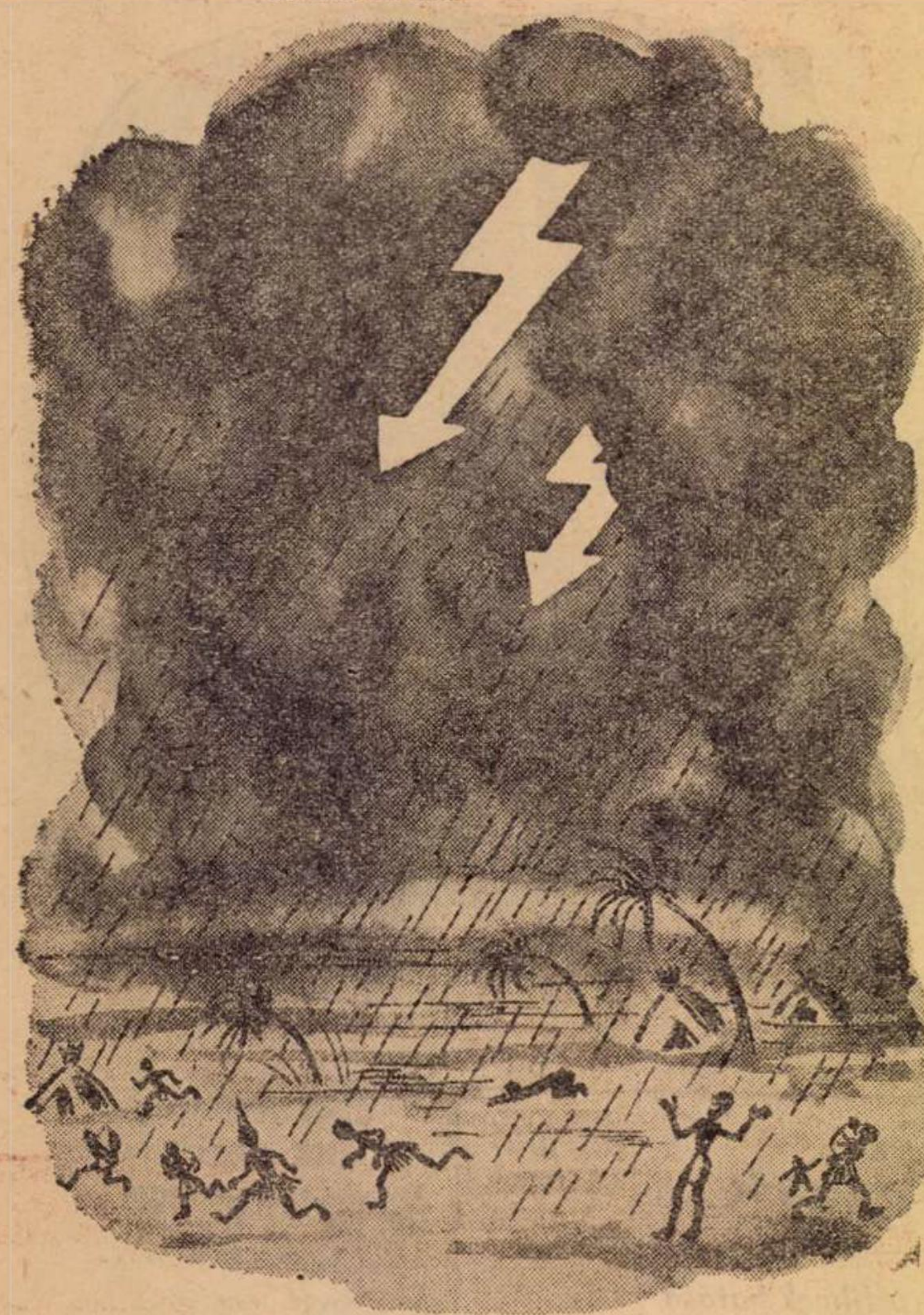

Bennszülöttek: Hálistennek, ma kedvező az időjárás!

Tempora mutantur

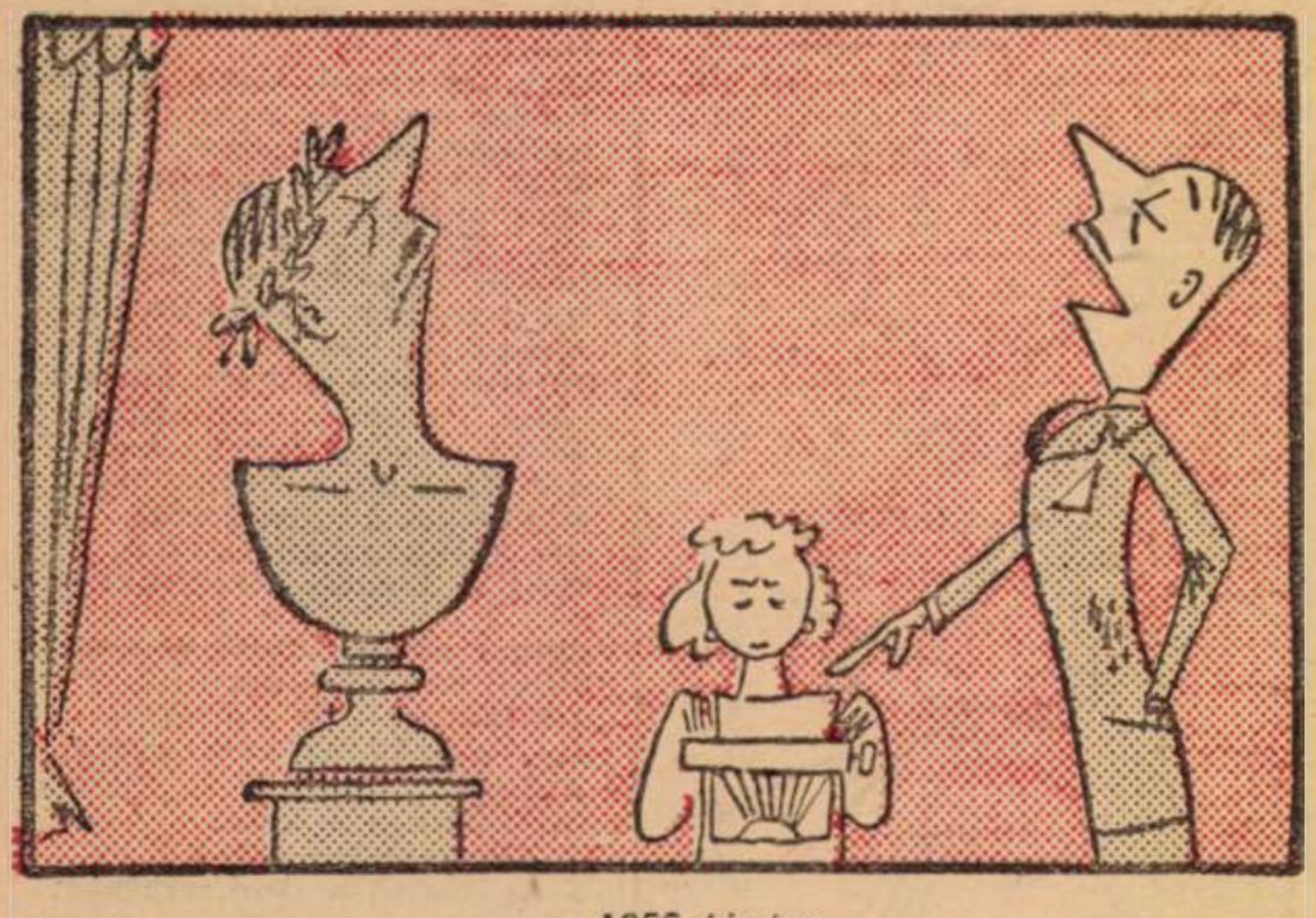

1955 június.

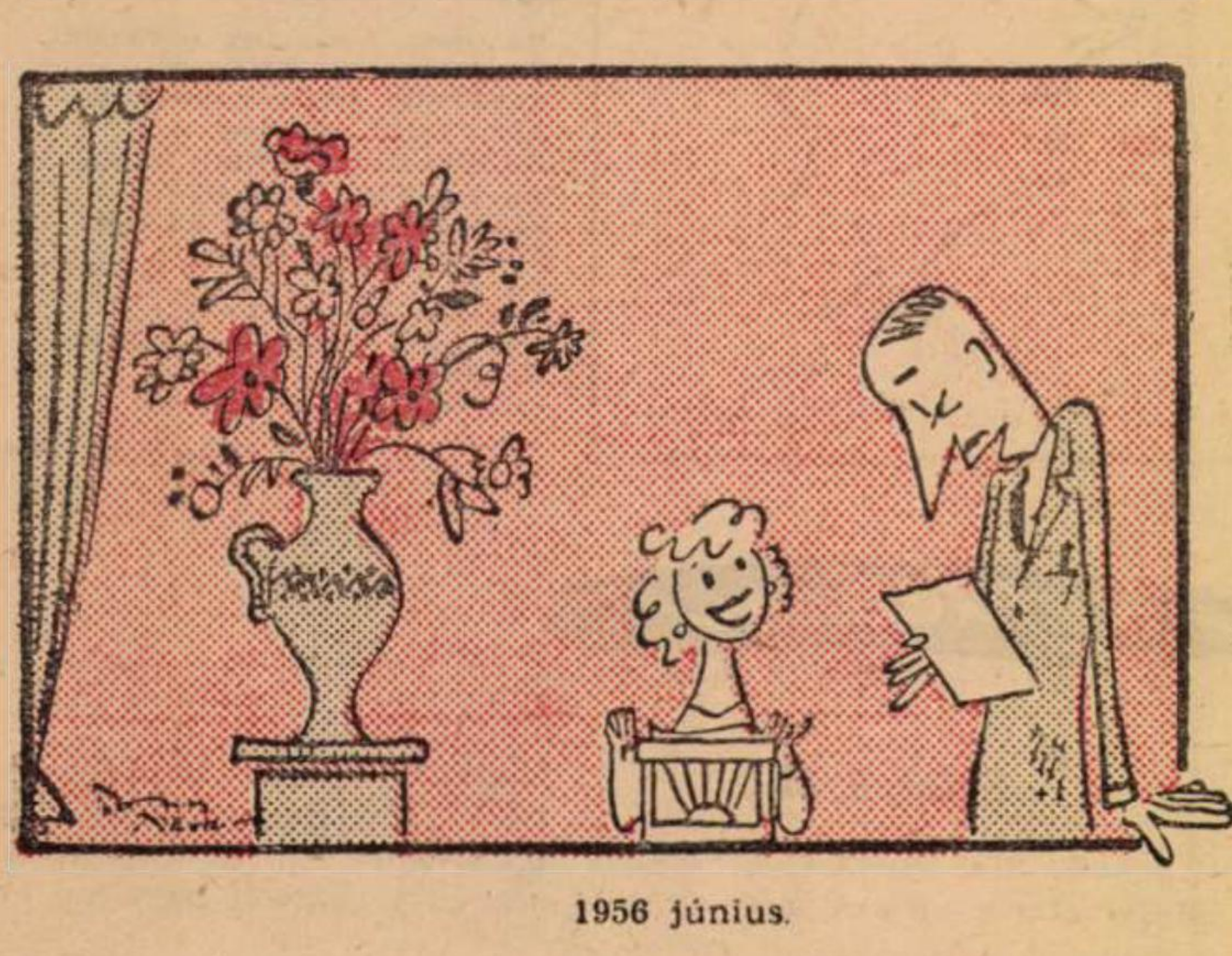

1956 június.

Ebédutáni csemege primőrök idején

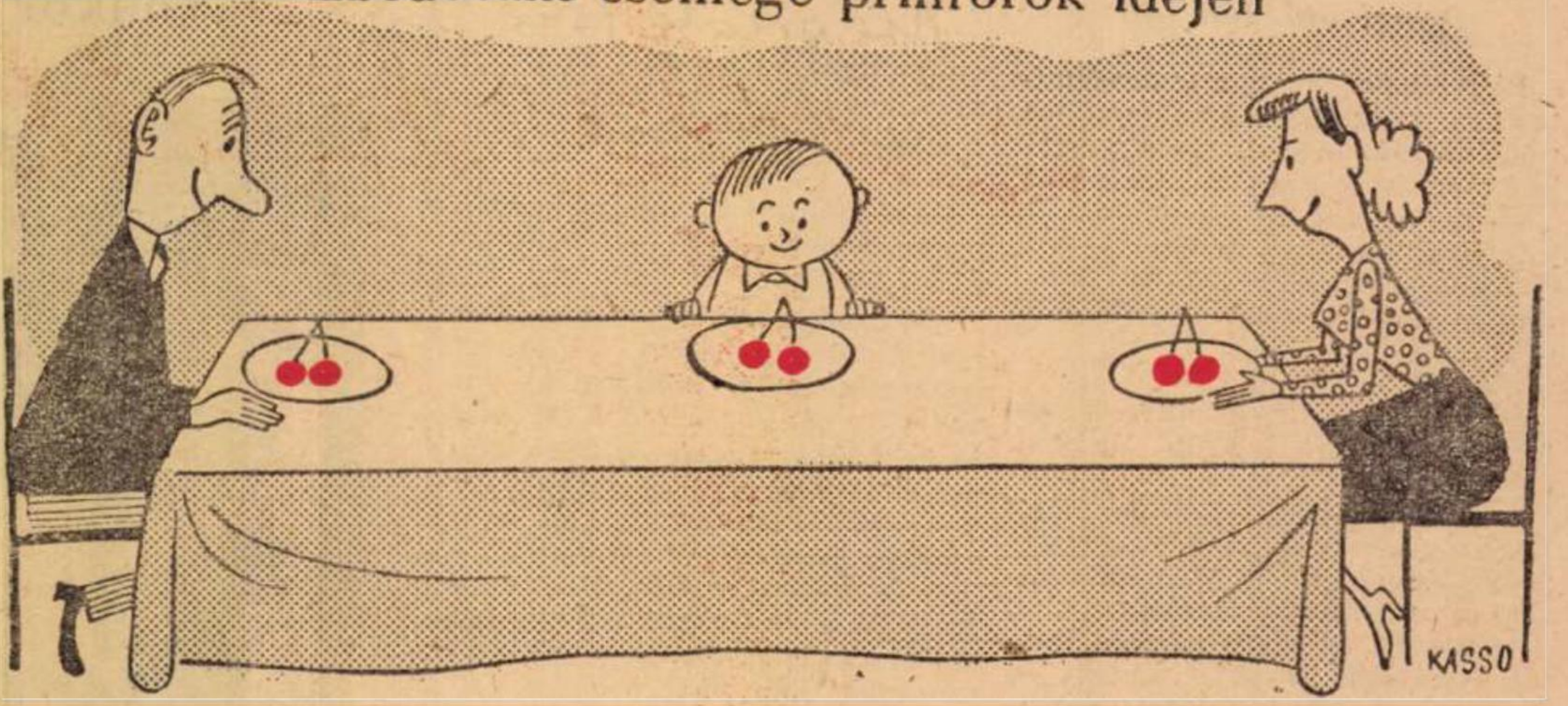

Külföldi Szemle

Egy író vallomása

William Faulkner, a Nobel-díjas amerikai író mestere a tollnak, de úgy látszik, figyelemre méltó nyilatkozatért sem kell a szomszédba mennie. A „Paris Review"-nek adott nyilatkozatában a következőket jelentette ki:

— A művészet független a környezettől... Ami engem illet, a legjobb foglalkozás, amelyet valaha is felajánlottak nekem, egy nyilvános ház vezetése volt. Véleményem szerint ez az eszményi környezet író számára. Az ilyen hely teljesen csendes a reggeli órákban, amelyek a legalkalmasabbak alkotásra.

— Foglalkozásom űzéséhez csak a következő szerszámok kellenek: papír, dohány, élelmiszer és egy kis pálinka.

— A legszomorúbb dolog a világon, hogy az egyetlen tevékenység, amely nyolc órán keresztül nap-nap után űzhető: a munka. Nem lehet egyfolytában nyolc órán keresztül enni, inni vagy szerelmeskedni. Csak dolgozni...

— Az írónak egyedül a művészettel szemben van felelőssége. A jó író tökéletesen könyörtelen. Semmi sem számít, csak az írás. Ha egy írónak arra van szüksége, hogy kirabolja az édesanyját, nem habozik. A művészet ér annyit, mint akármelyik öreg nő...

Inkább olvasója lennék Faulknernak, mint anyja. (Ludas Matyi.)

Aki nem hiszi, járjon utána!

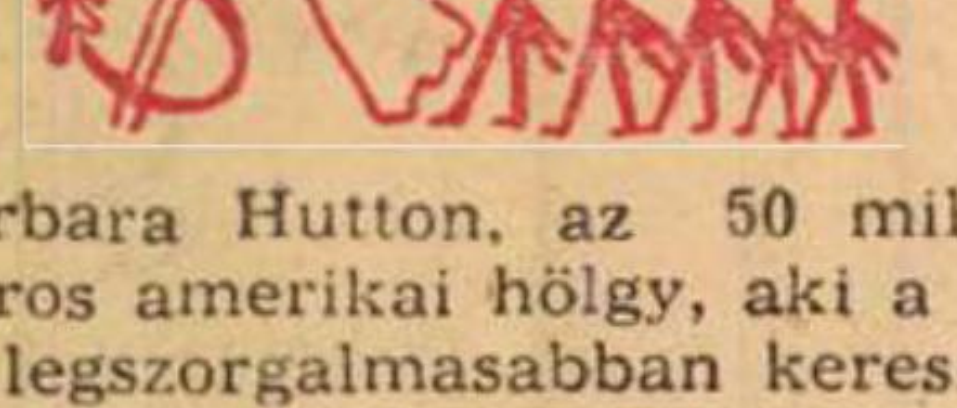

Barbara Hutton, az 50 millió dolláros amerikai hölgy, aki a lehető legszorgalmasabban keresi a boldogságát (jelenleg a hatodik férjénél tart a német von Cramm teniszbajnok személyében), érdekes nyilatkozatot tett a gazdagságról:

— Sokan azt mondják, hogy a pénz boldogtalanná tesz. Sohasem tapasztaltam. Voltam már boldogtalan, de nem azért, mert gazdag vagyok. A hozományvadászokra sohasem haragudtam. Aki az értékeket megbecsüli, nem lehet könnyelmű, felületes ember.

Cicák, mint állami alkalmazottak

Az osztrák és svájci lapok nem minden derű nélkül emlékeznek meg arról, hogy a svájci államvasutak igazgatósága 90 cicát alkalmaz a Simplon-alagútban. Feladatuk az, hogy kipusztítsák a mértéktelenül elszaporodott egereket.

A különös az, hogy az egereket is tervszerűen telepítették le az alagútba. Az volt ugyanis az elgondolás, hogy az egerek megeszik az utasok által kidobált ételmaradékot, s ilyen módon gondoskodnak az alagút tisztántartásáról. Az egerek szorgalmasan végezték munkájukat, és olyan szaporodásnak indultak, hogy életterüket kiterjesztették az alagút környékére is.

Az egerek tehát megették az ételmaradékot, a cicák megeszik az egereket. De ki eszi meg majd a cicákat?

Nehéz feladat

Mivel beható tudományos vizsgálatok kimutatták, hogy a fokozott dohányzás nagyobb ártalmakat okoz, mint azt valaha is sejteni lehetett, az angol alsóházban is foglalkoztak a kérdéssel. Két munkáspárti képviselő azt javasolta, hogy az iskolában rendezzenek sorozatos előadásokat a tanulóifjúság számára, ezzel a címmel: „Hogyan nem kell dohányozni?"

Sokak szerint a diákokat csak úgy lehet elriasztani a dohányzástól, ha kötelezővé teszik.

Törekvő újságíró

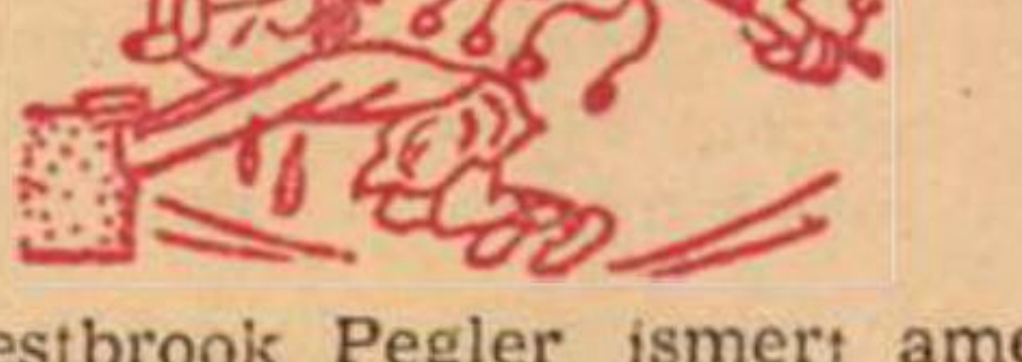

Westbrook Pegler, ismert amerikai újságíró kijelentette, hogyha még egyszer születne, rabszolga szeretne lenni.

— A rabszolgáknak — magyarázta — szabad analfabétának lennie. Tehát nem kellene újságot olvasnom.

Ismeri a műfajt...

ÜDÜLÉSI propaganda

Koranyári üdüléstől
Nem kell félni, nem, soha!
Legalább a bőr nem ég föl,
S nem hólyagzol, cimbora.
Mondom, nem kell félni tőle.
Ha kényelmes a szobád:
Nem vágyódsz ki az esőbe,
Horkolsz egész napon át.

Széles túra csónakázni
Szobatársad nem cipel.
Párnák közül ő se száll ki,
Csak, amikor enni kell.
Ebéd után a sakktáblát
Asztalodhoz hozatod,
S ahelyett, hogy lemászkálnád,
Növeled a pocakod.

Nem csábít a holdas este,
Ha a hőfok tizenöt.
Csillagokat ki keresne
Bőszen zúgó fák fölött?
Rádióhoz telepszel le,
Nem csalod a párodat,
Olyan hű vagy, mint a gerle,
S édes álom látogat.

Főszezonban? Mint a kaptár
Zúg a szálló, forr a lég!
Annyi jóba belekapnál,
A nap arra nem elég.
Lefogyaszt, — bár jó a kosztod, —
Tenisz, úszás, túra-út,
Este: polka, samba, foxtrott...
Ugy kiszáradsz, mint a kút.

Két hét múlva kifacsarva
Térsz lakodba, cimbora.
Szánva-bánva szólsz: — „Én marha!
Elhettem vón', mint soha.
Most itt állok megfürödve,
Am törve és fogyva is.
Munka helyett alvás köt le.
Soká leszek újra friss"

Késő őszi üdüléstől
Sem kell félni; öregem.
Akkor is jó a bor és sör,
Persze, inkább melegen.
Nem kell költség szép ruhákra,
Felhúzol két takarót.
Üdülj ősszel! Ezt kívánja
Igazi jóakaród.

Avagy: üdülj, mikor hó száll,
Nincs szebb, mint a hólepel,
Krákoghatsz nagy kandallónál,
S közben könyvet élvezel.
Disznótor van minden héten,
Jó nagy adag a csülök...
Édes komám, üdülj télen!
(Nyáron — majd én üdülök.)

K. Tóth Lenke

Kartárs Károly üdülni megy

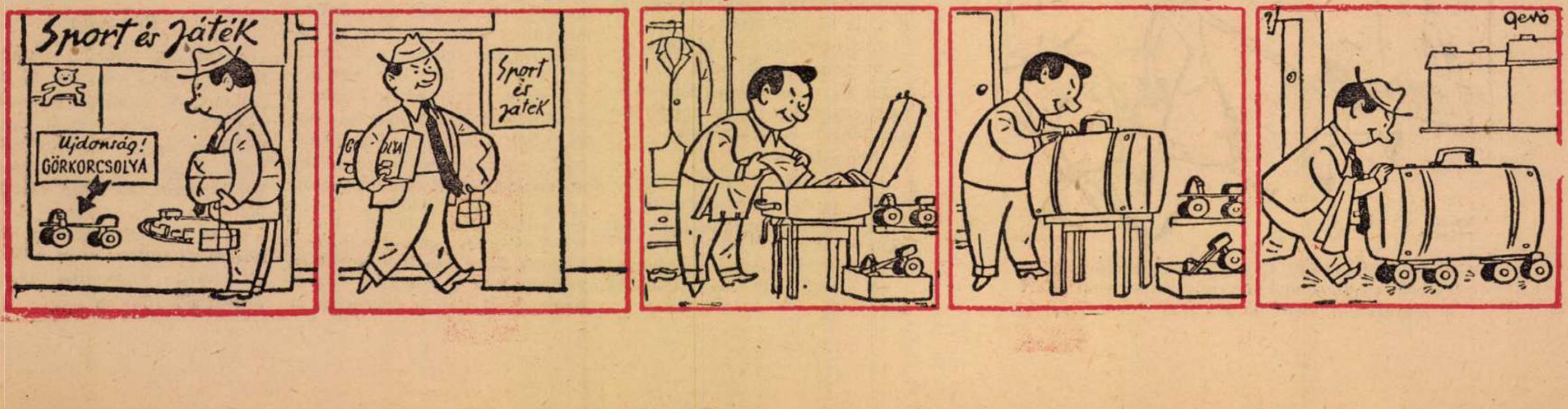

GERŐ SÁNDOR: Az én állatkertem

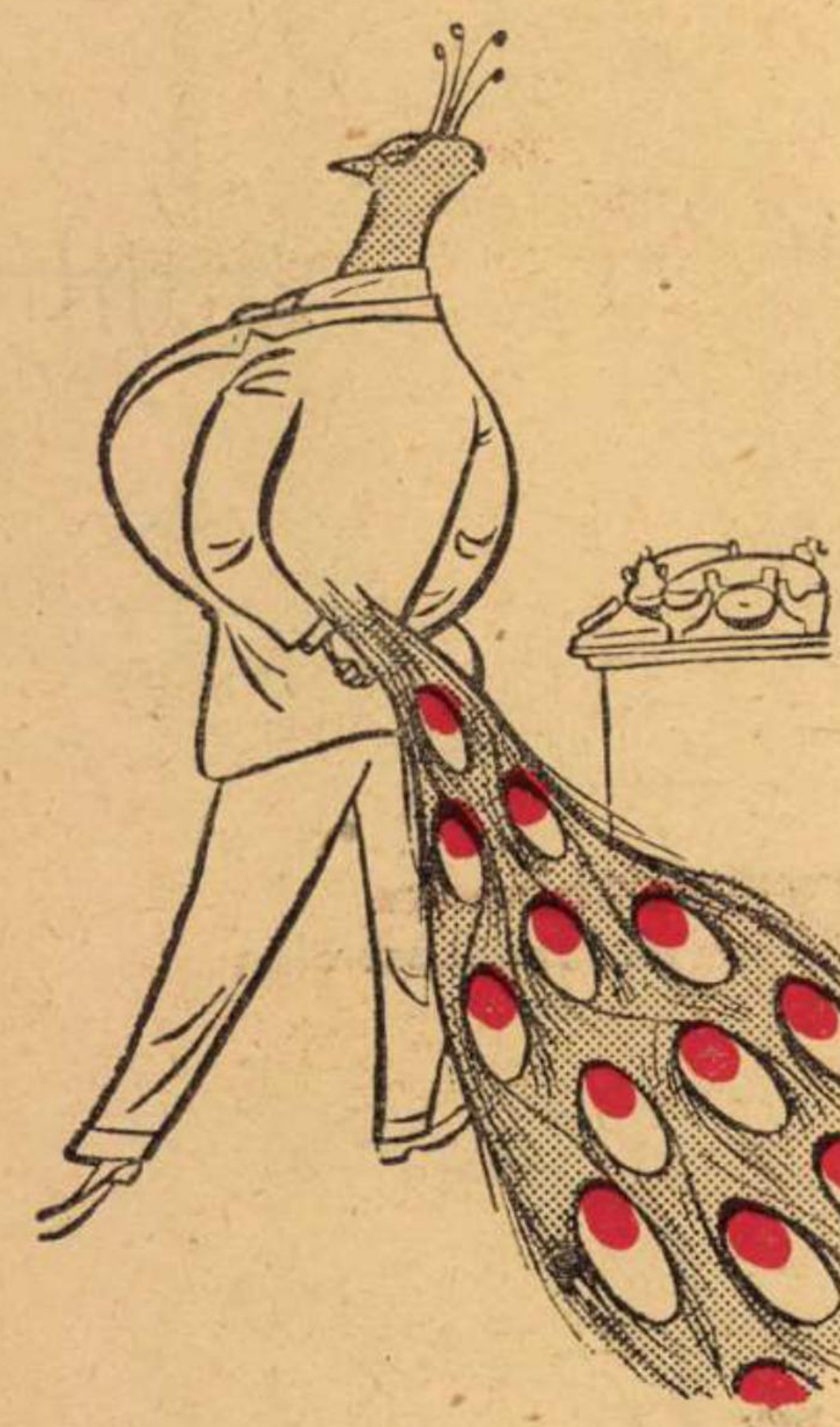

— Végeredményben én is csak mint egyszerű pulyka kezdtem!

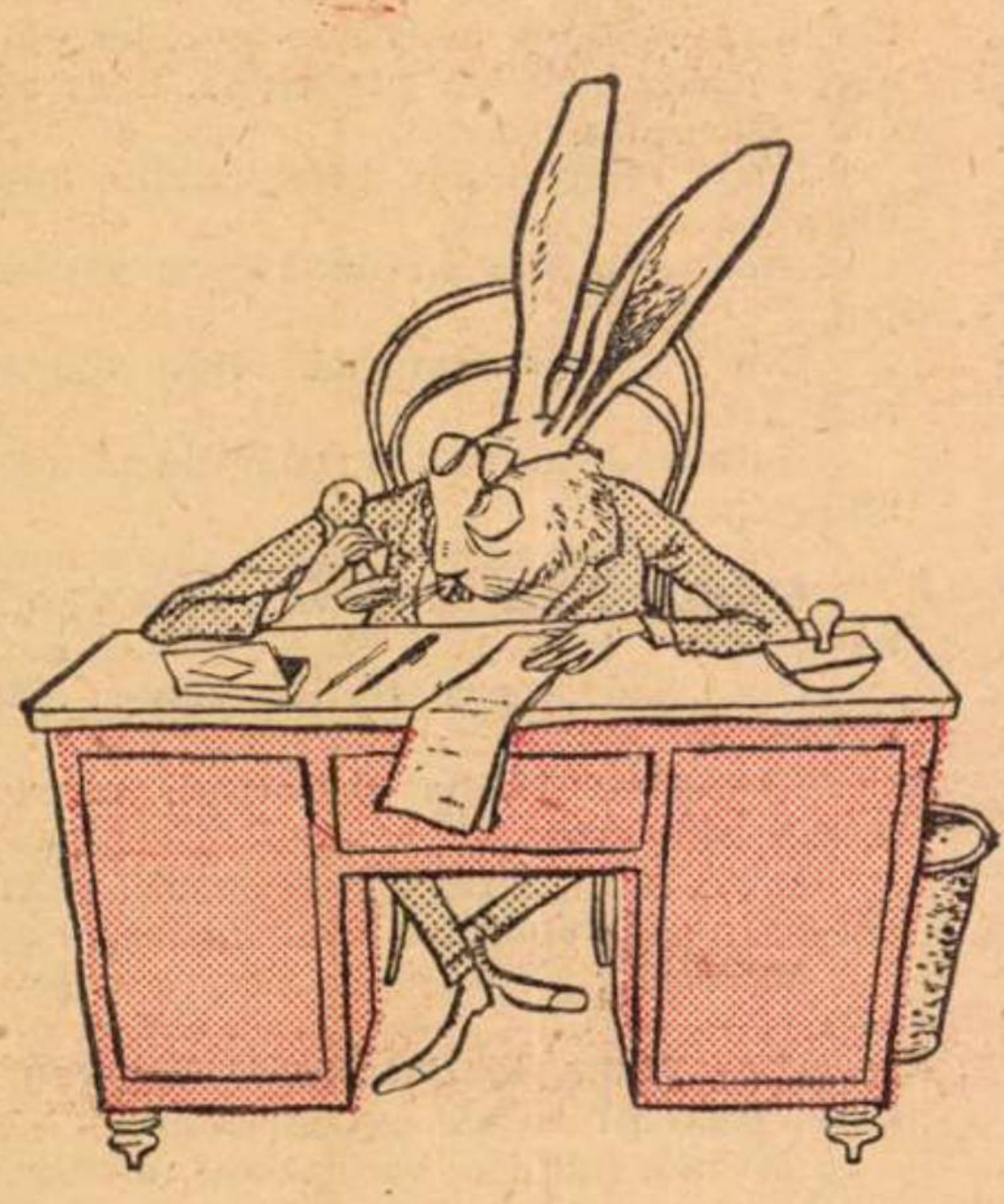

— Majd továbbítom az illetékesekhez.

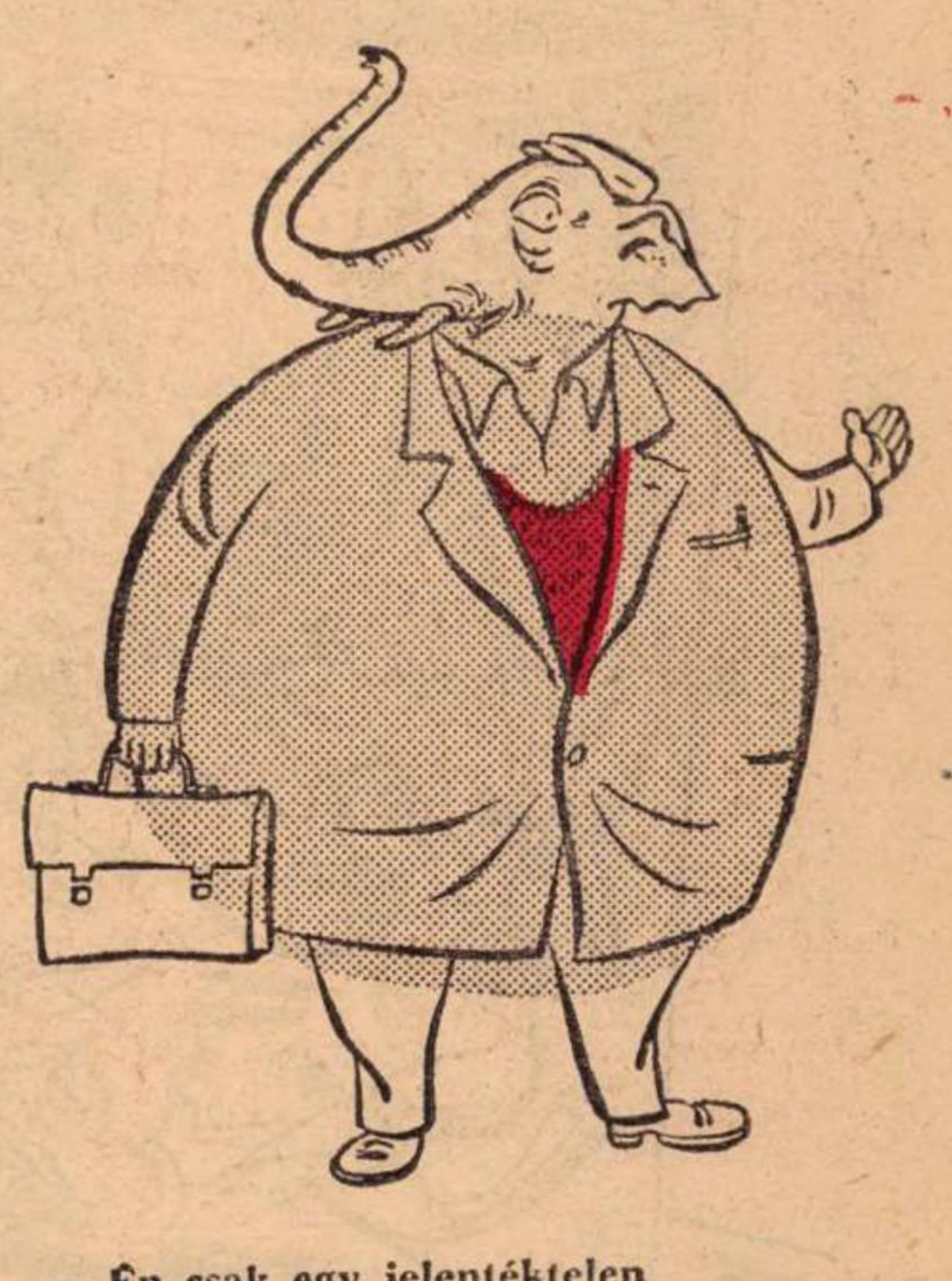

— Én csak egy jelentéktelen szürke pont vagyok.

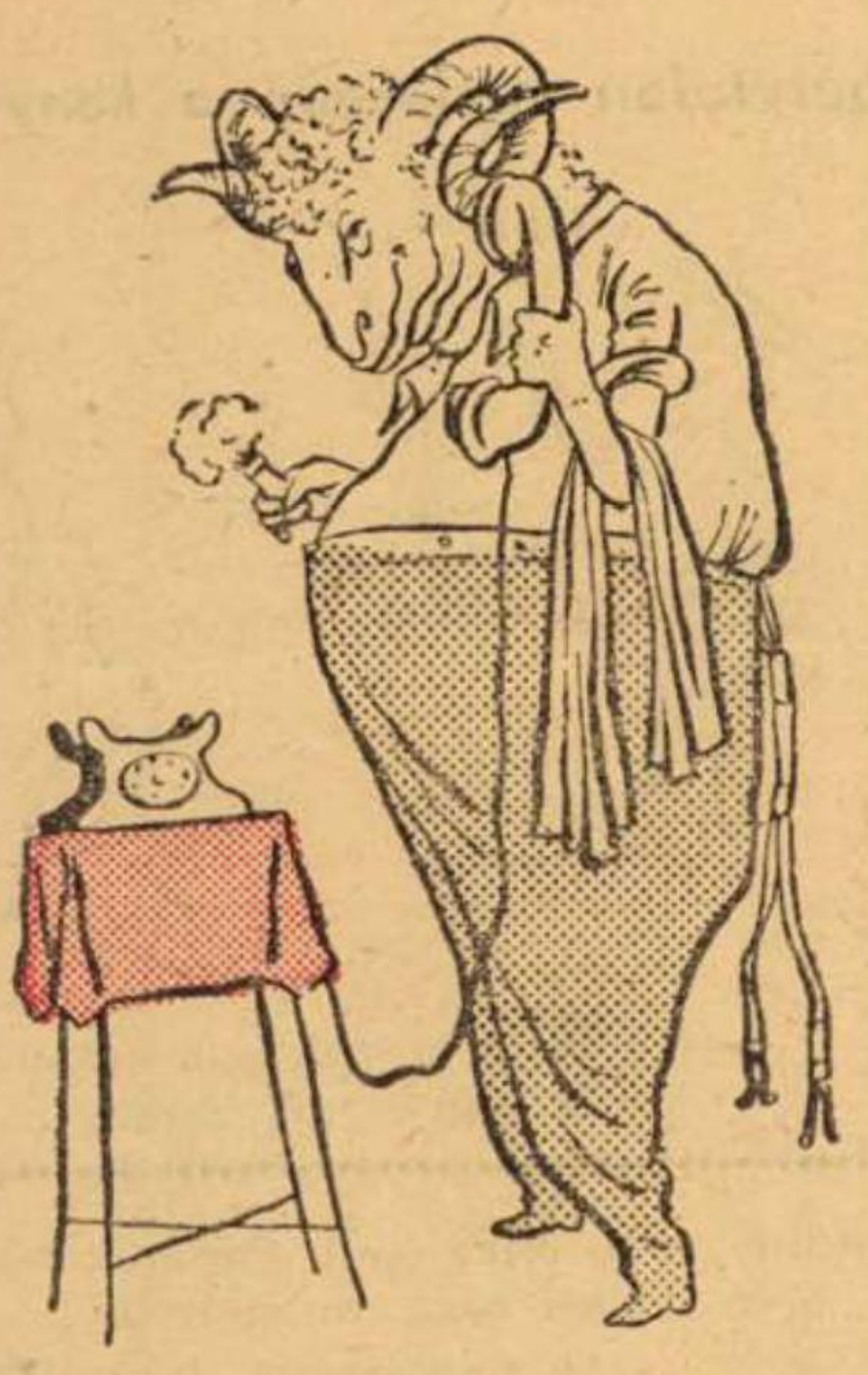

—... de ugye akkor most már a jövő héten egész biztosan kijönnek megcsinálni a vízcsapot?

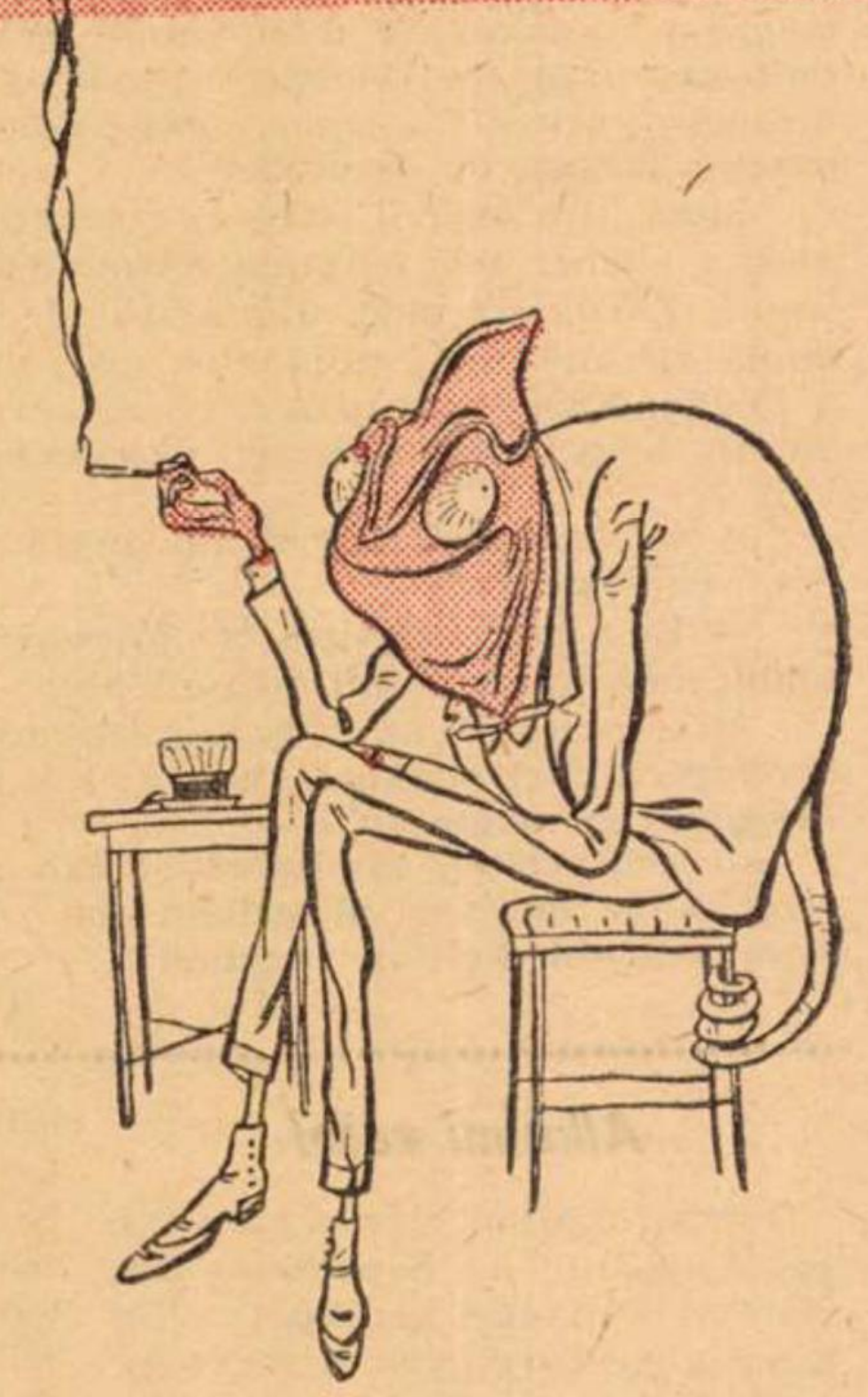

— Én már békében is demokrata voltam.

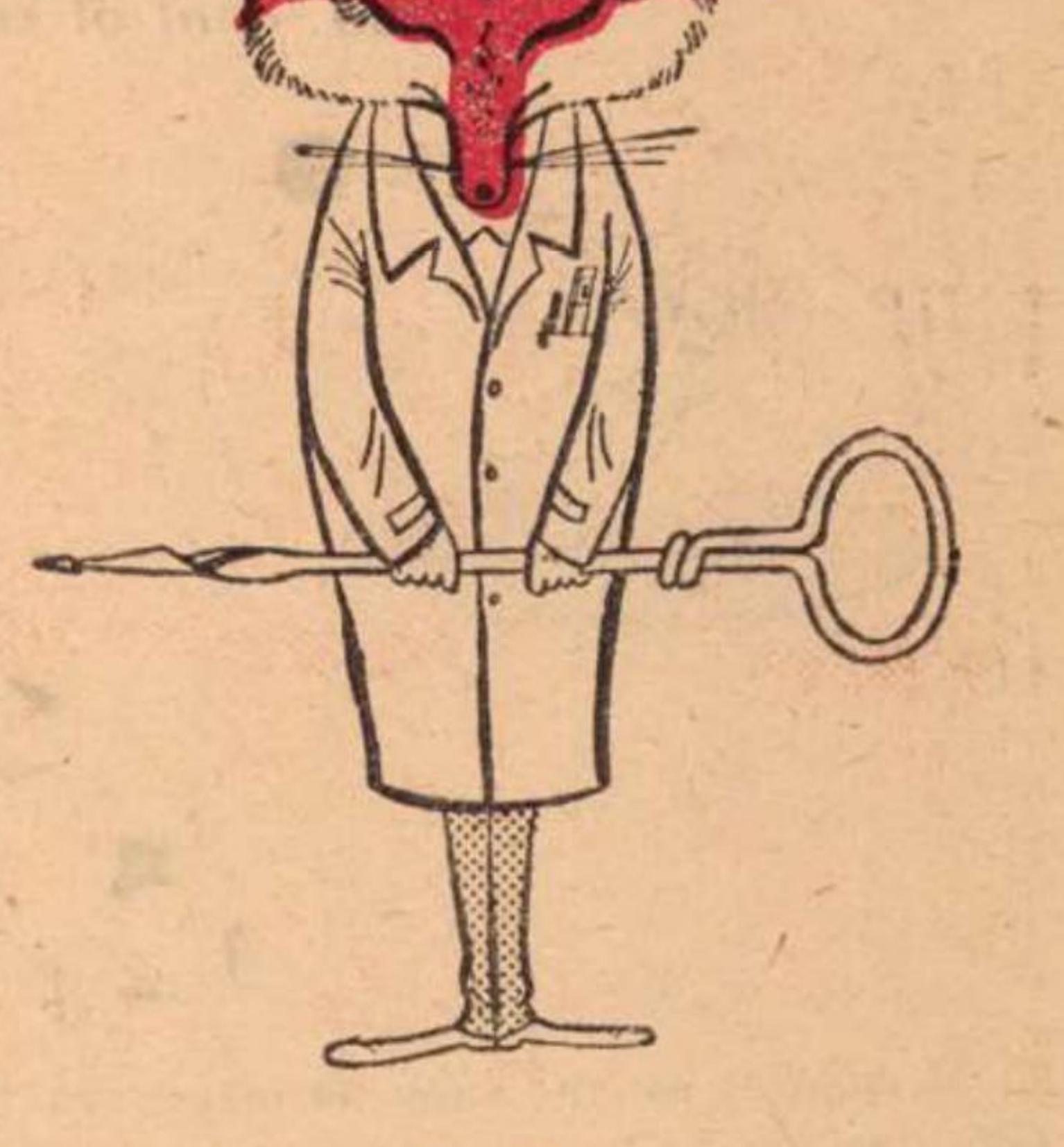

— Az ember igyekszik.

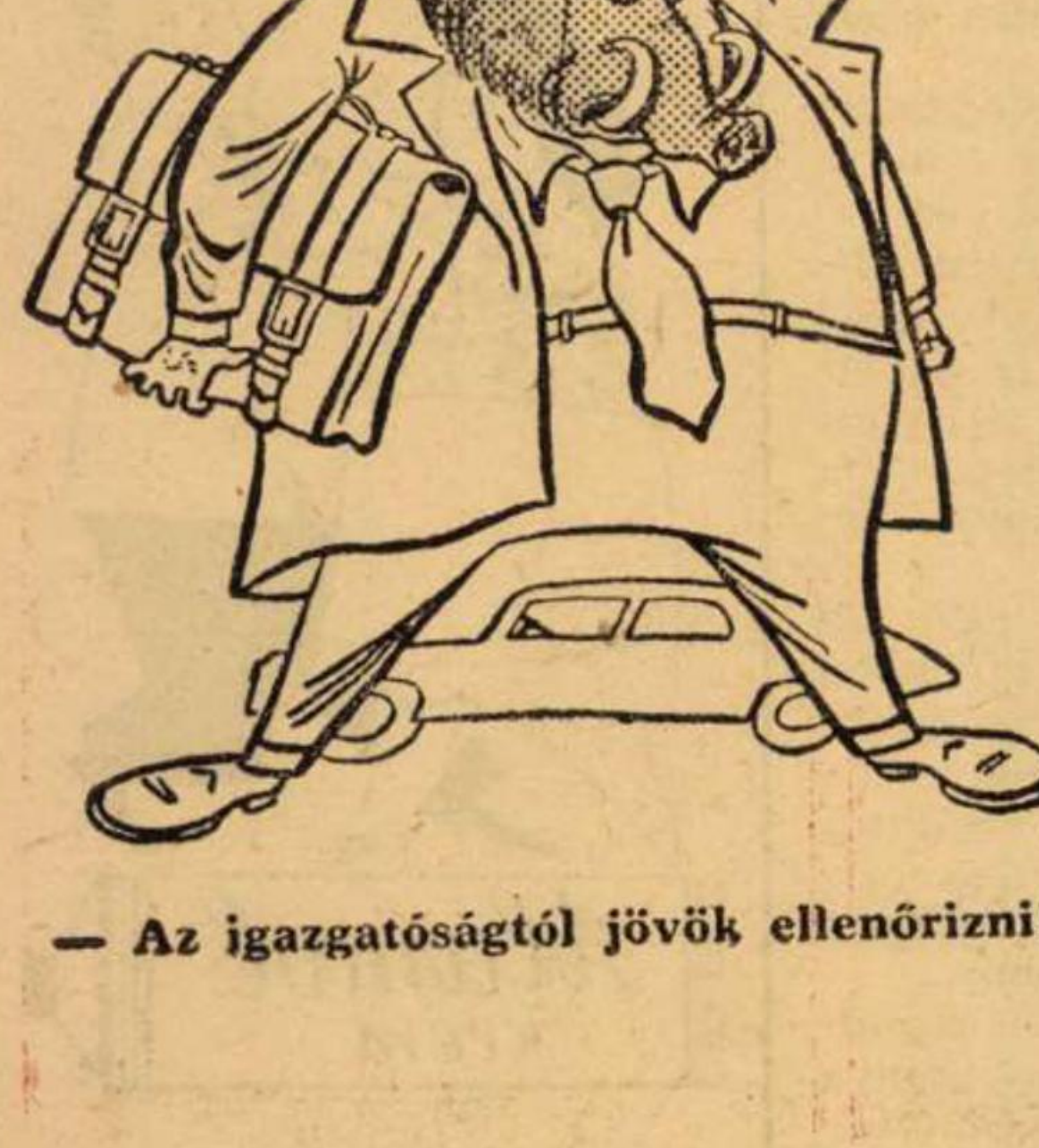

— Az igazgatóságtól jövök ellenőrizni!

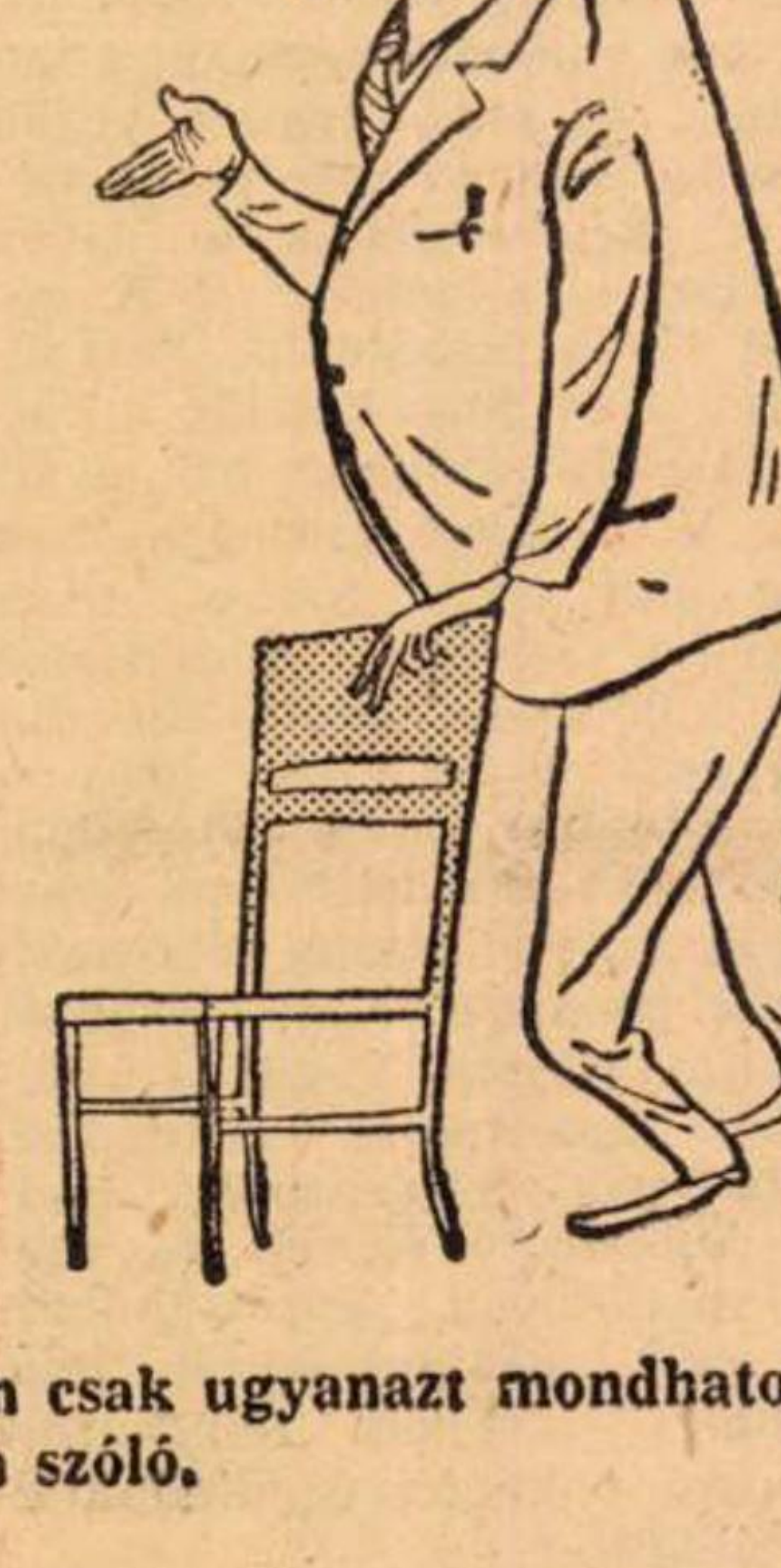

— Én csak ugyanazt mondhatom, mint az előttem szóló.

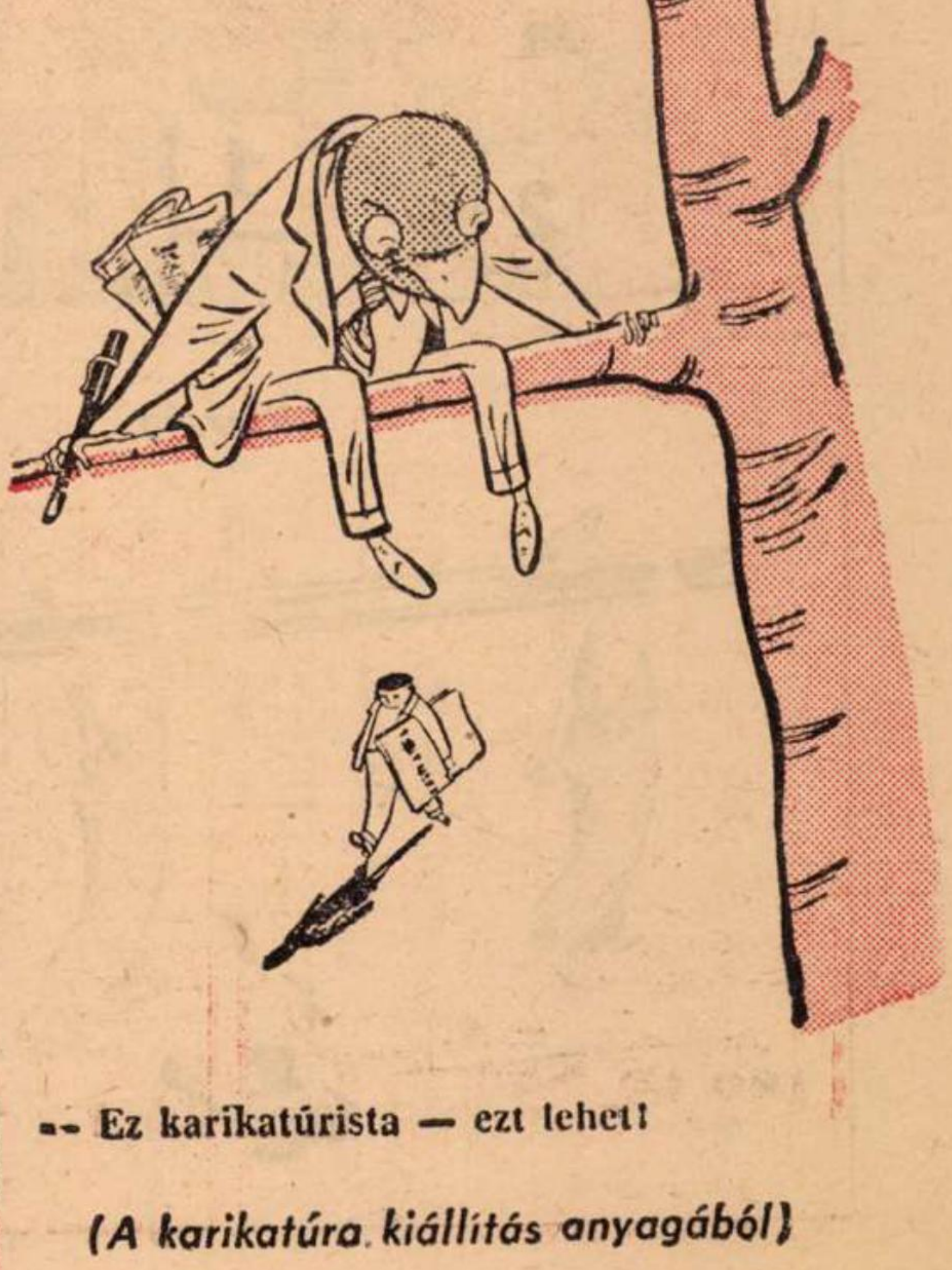

— Ez karikatúrista — ezt lehet!

(A karikatúra kiállítás anyagából)

Egy vállalat,

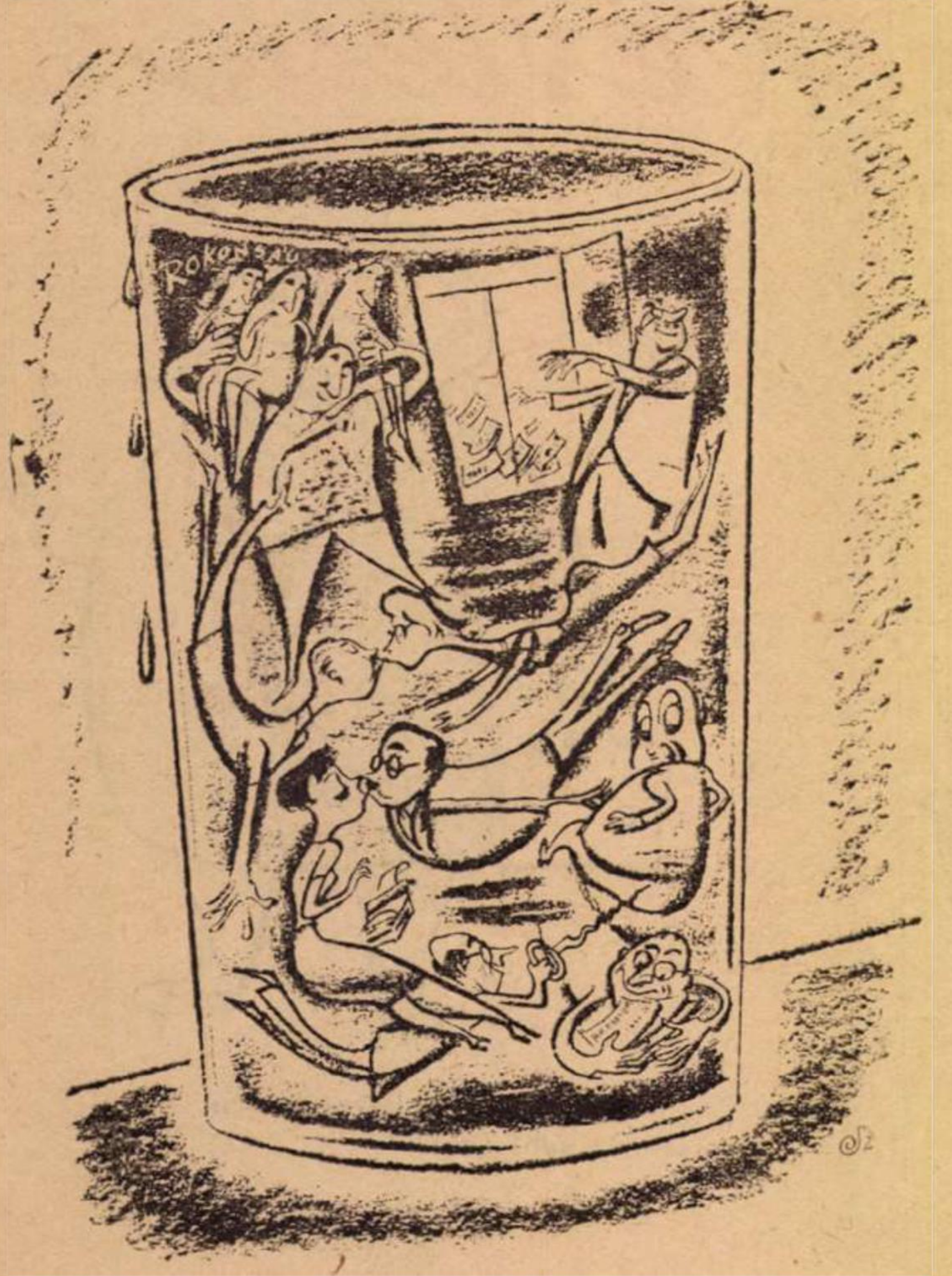

ahol ideje volna tiszta vizet önteni a pohárba.
(Szűr Szabó rajza)

Kezdődik a MÉH-hónap

Több mint öt kiló!

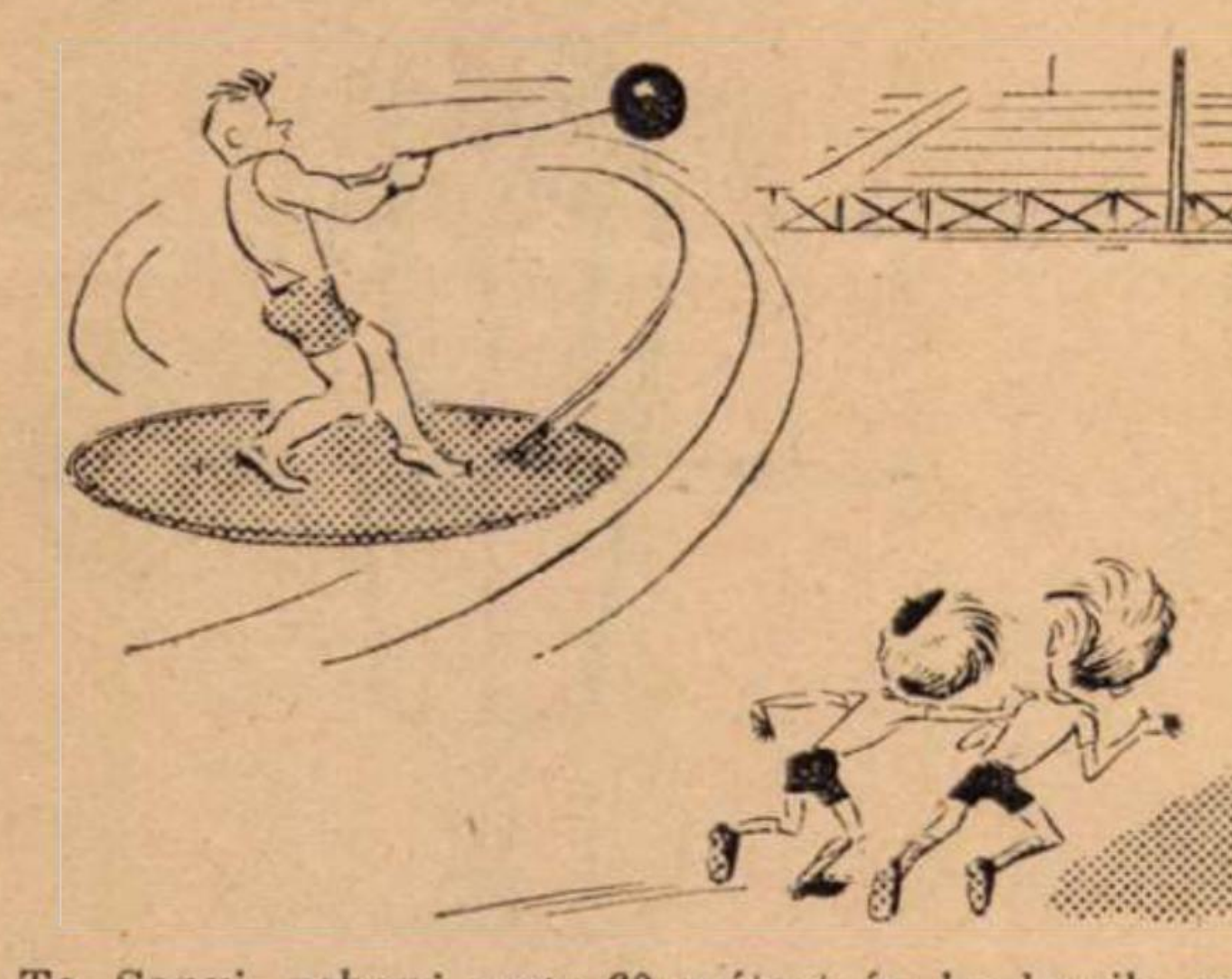

— Te, Sanyi, rohanj vagy 60 métert és, ha leesik, szaladj vele a MÉH-hez!

Feri így képzeli el a győzelmét

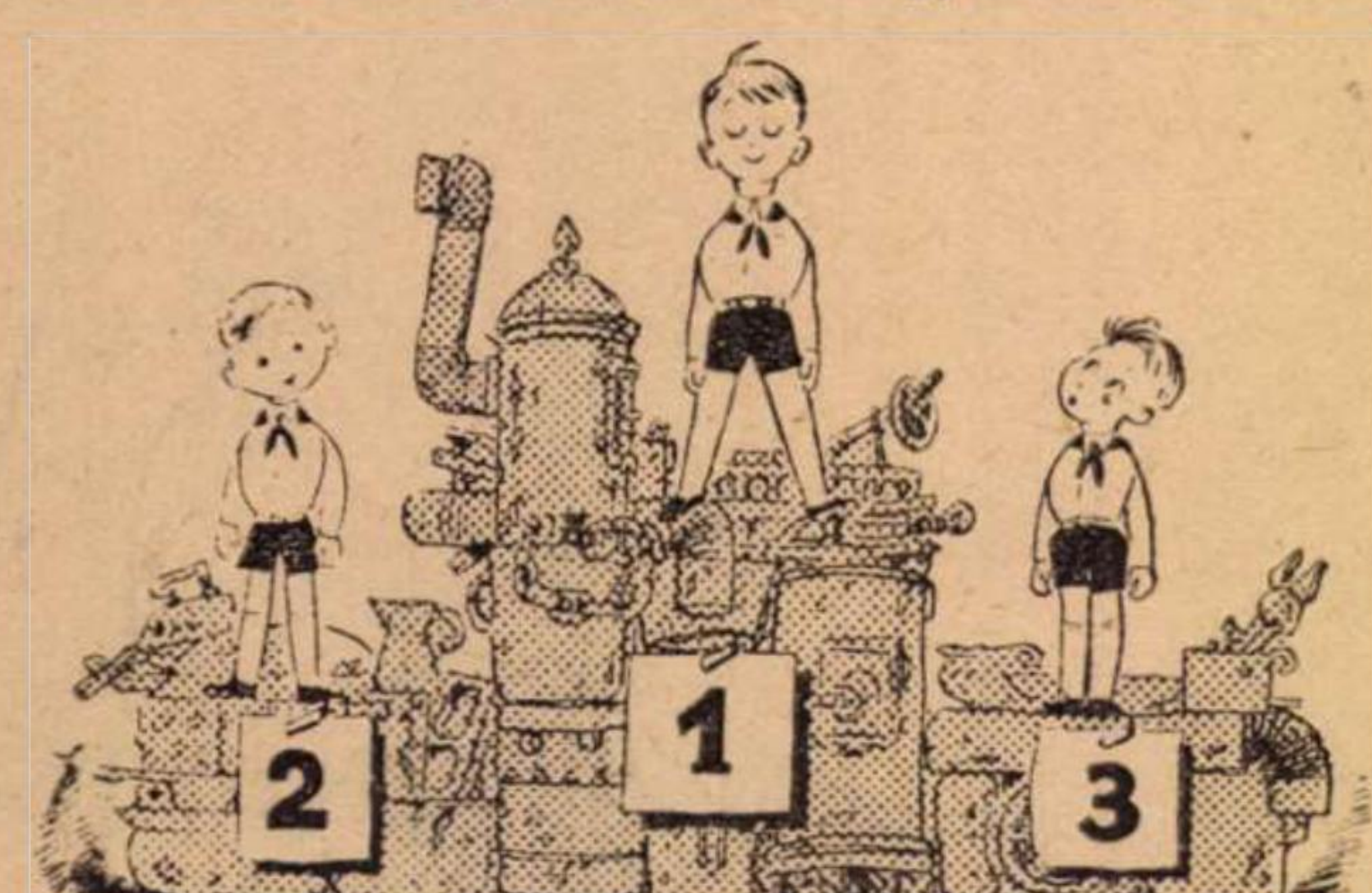

Irigység

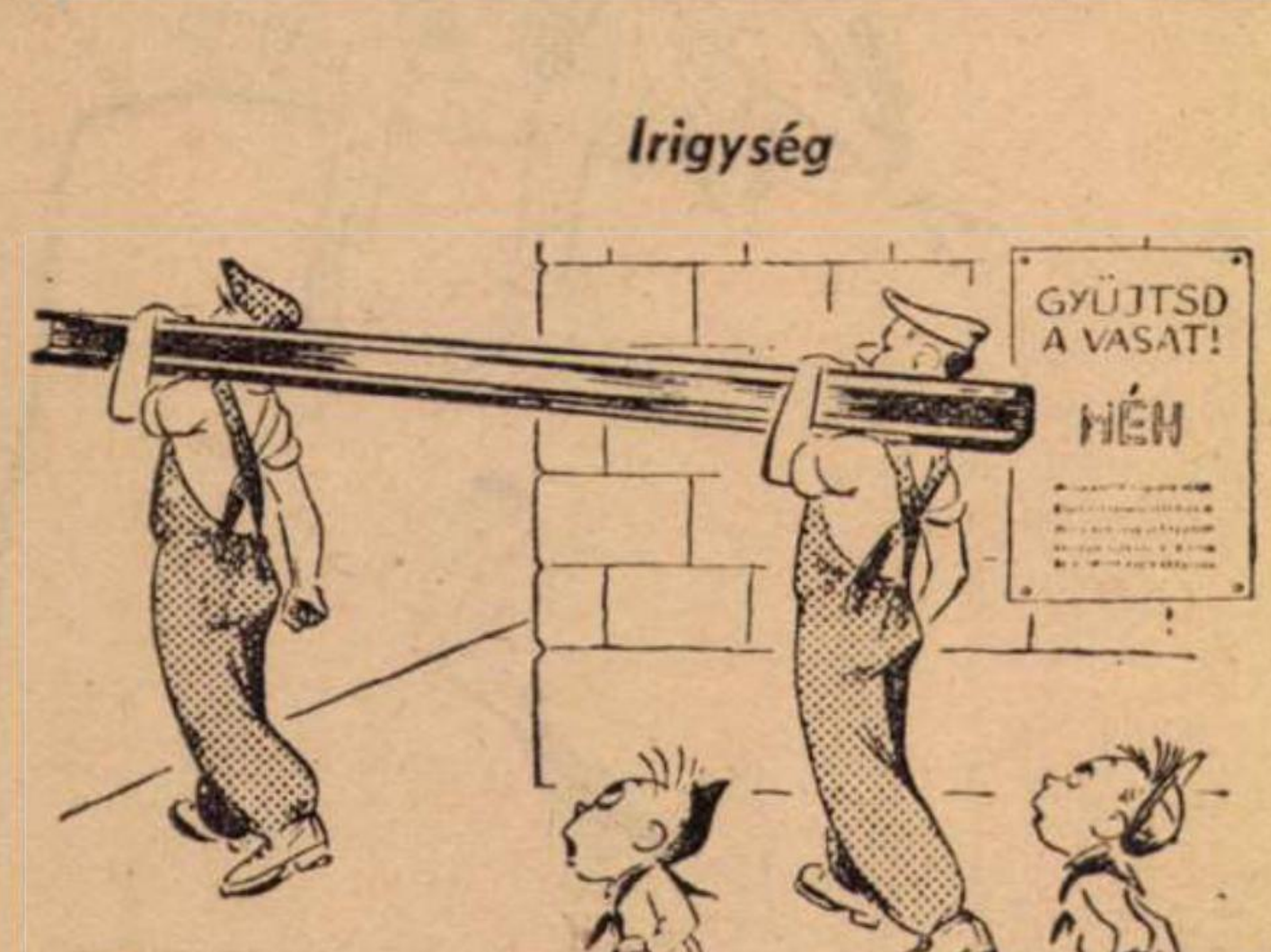

A kalauznő dilemmája

Éjjel egy óra után, vagy teljesen néma, vagy nagyon hangos egy villamos. Én az utóbbit tapasztaltam a minap, az Üllői-úton csörömpölő 52-esen.

Elemedett korú férfiú ült az egyik ablaknál és kalapját a tarkójáról a szemére tolva dalolta, hogy „Emlékszel, még, jut még eszedbe a múltunk...“ Ám a fiatal kalauznőnek még nem lehettek emlékei, mert egyáltalán nem méltányolta ezt a múltba merengést. Sőt: rászólt a dalolóra, hogy ne tegye, hagyja abba. A többi olyan drámai módon pergett le, hogy nem bírja el az értekező próza nyelvét.

Utas: Idefigyeljen, kiselvtársnő, adjon nekem egy átszállót.

Kalauznő: Már adtam. Legyen szives és ne énekeljen.

Utas: Szóval nem ad. Hát akkor: „Emlékszel még...“

Kalauznő: Mondtam, hogy ne lármázzon, mert leszállítom.

Utas: Kérek egy átszállót, akkor nem énekelek.

Kalauznő: Jegye már van, utazni lehet vele, de énekelni nem.

Utas: Szóval nem ad. Hát akkor: „Minden perc üdvöt kínált...“

Kalauznő: Hiába terrorizál, akinek jegye van, annak nem adok.

Utas: Hah! Tehát így vagyunk! *(Előkotor a zsebéből egy dupla átszállót és izekre tépi.)* Nna...

Kalauznő: (iszonyodva nézi a népvagyon pusztítását).

Utas: Nnna, kiselvtársnő! Hát van jegyem, vagy nincs jegyem? Kérek egy átszállót.

Kalauznő: (kérdőn körültekint, mindenki vállat von, bólogat, hogy bizony, akinek nincs jegye, annak adni kell, mire letép egy duplát és mérgesen): Tessék! Egynegyven.

Utas (kifizeti, átveszi és miközben miszlikre marcangolja, rágyújt): Jut még eszedbe a sorsunk...

Kalauznő: Azonnal tessék leszállni!

Utas (az ittasok borotvaéles logikájával): Idefigyeljen, kiselvtársnő: nincs jegyem, szeretnék venni, kötelessége adni, tehát nem szállíthat le.

Kalauznő (újfent kétségbeesetten tekintget körül, megújra szánakozó, a dilemmáját megértő mosolyok, imitt-amott egy-egy hangos biztatással fűszerezve, hogy bizony akinek nincs jegye, annak adni kell, mire mérgesen): Tessék, de az utolsó!

Most újra át kell térni az értekező próza nyelvére, mert a jelenet még háromszor ismétlődött, ezzel a tagolással: Emlékszel még, utána rövid vita, majd egy dupla átszálló, mely pillanatok alatt cafatokban hevert a földön. Közben az utasok néma kórusának vállvonogatása, hogy bizony, bizony, akinek nincs, annak adni kell...

A kis kalauznő már izzadt, majd felvetette a méreg, végül kifakadt:

— Ez a szerencsétlen egy jó csomó pénzt elivott, a többit meg elutazza! Ezt mégse lehet!

Mire utasunk, az ittasokra jellemző tévedhetetlen igazságérzékkel odahúzta magához a kalauznőt és jó hangosan ezt súgta neki:

— Idefigyeljen, kiselvtársnő! Van magának fogalma arról, hogy mennyit blicceltem én már életemben? Most legalább kvittek vagyunk...

Gyenes István

Büszke borjú

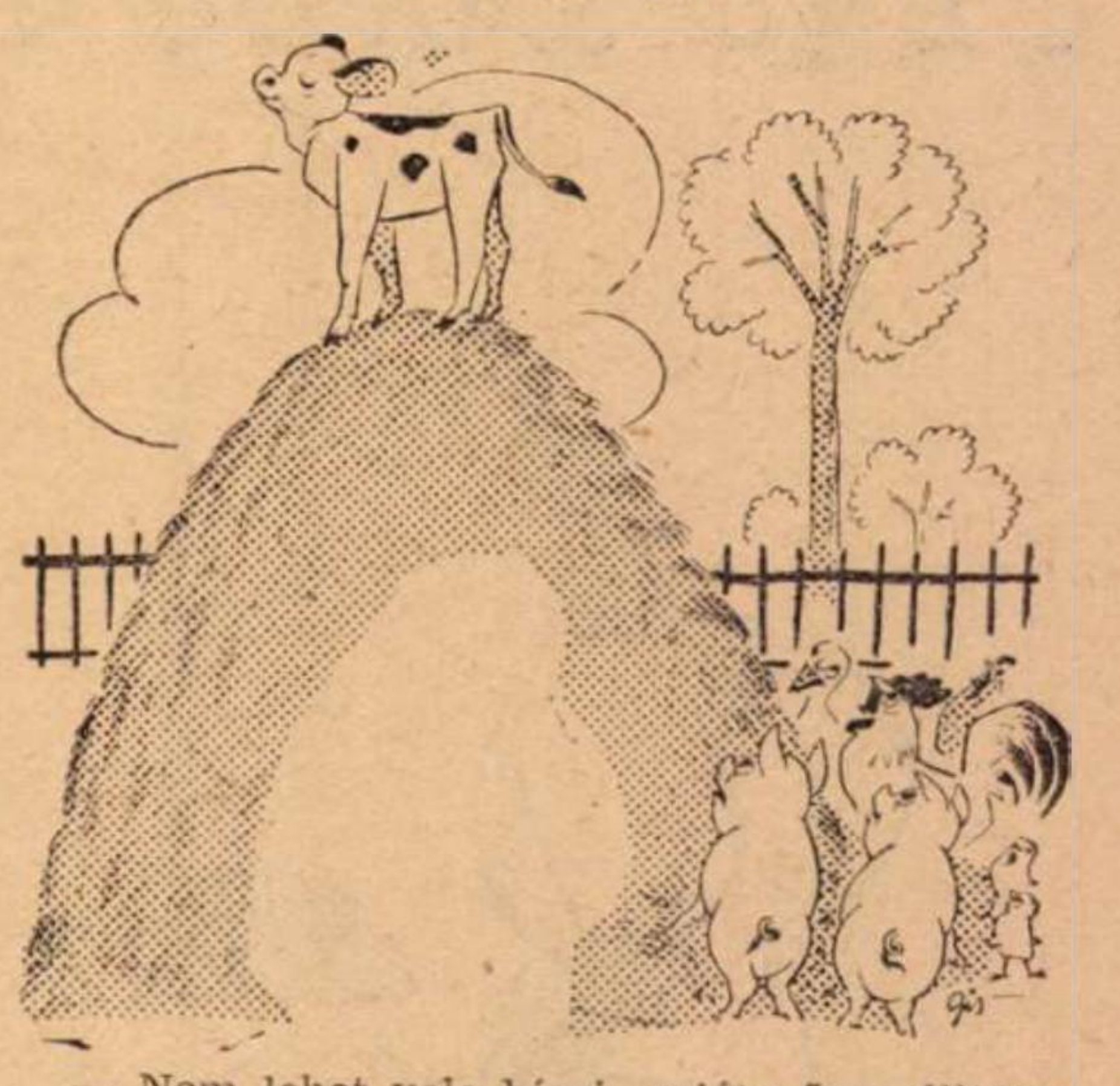

— Nem lehet vele bírni, mióta ő az állattenyésztés aranytartaléka...

A természet ölén

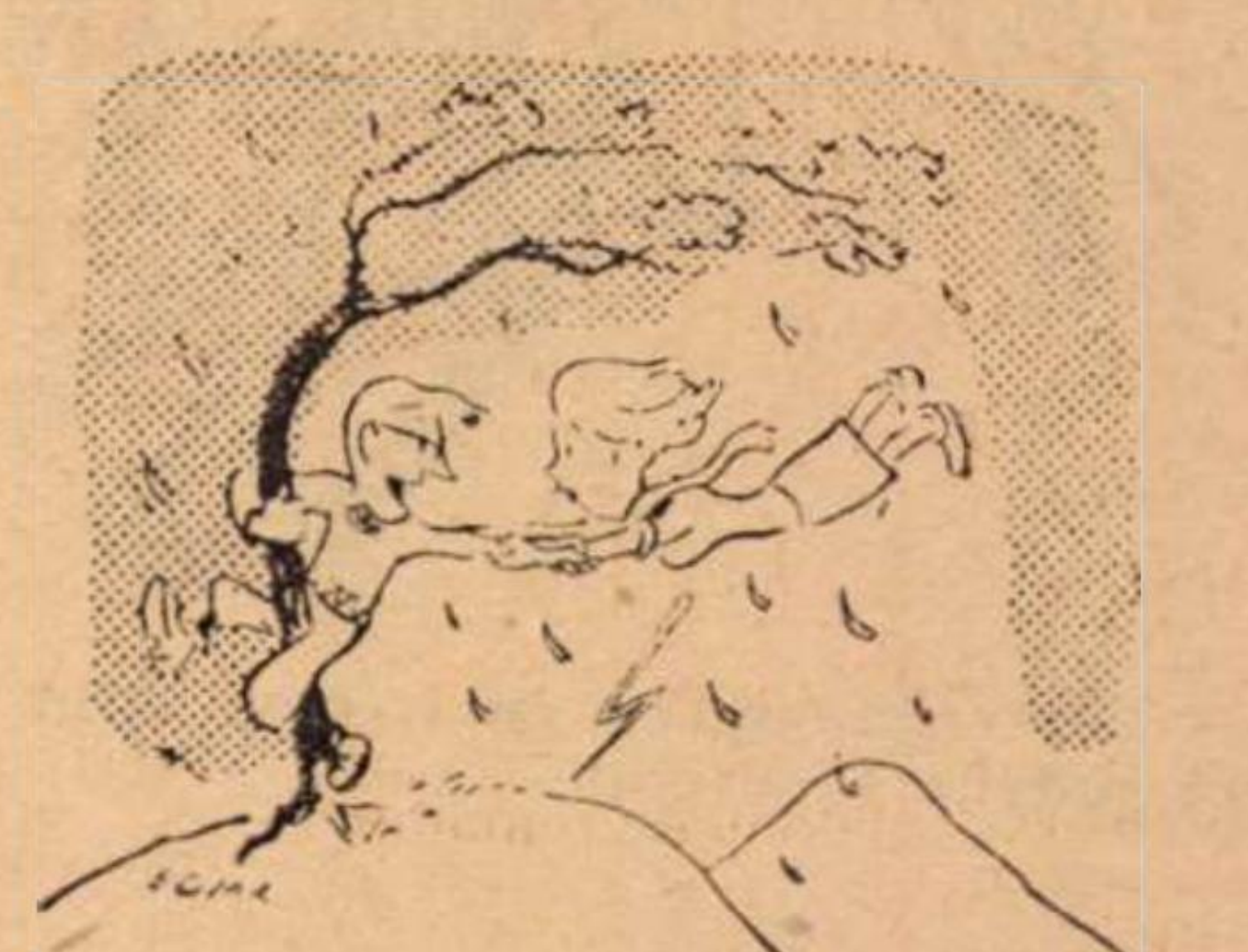

— Azért mégis csak más, mint a szobalevegő!

Szabálytalan közlekedő a könyvhéten

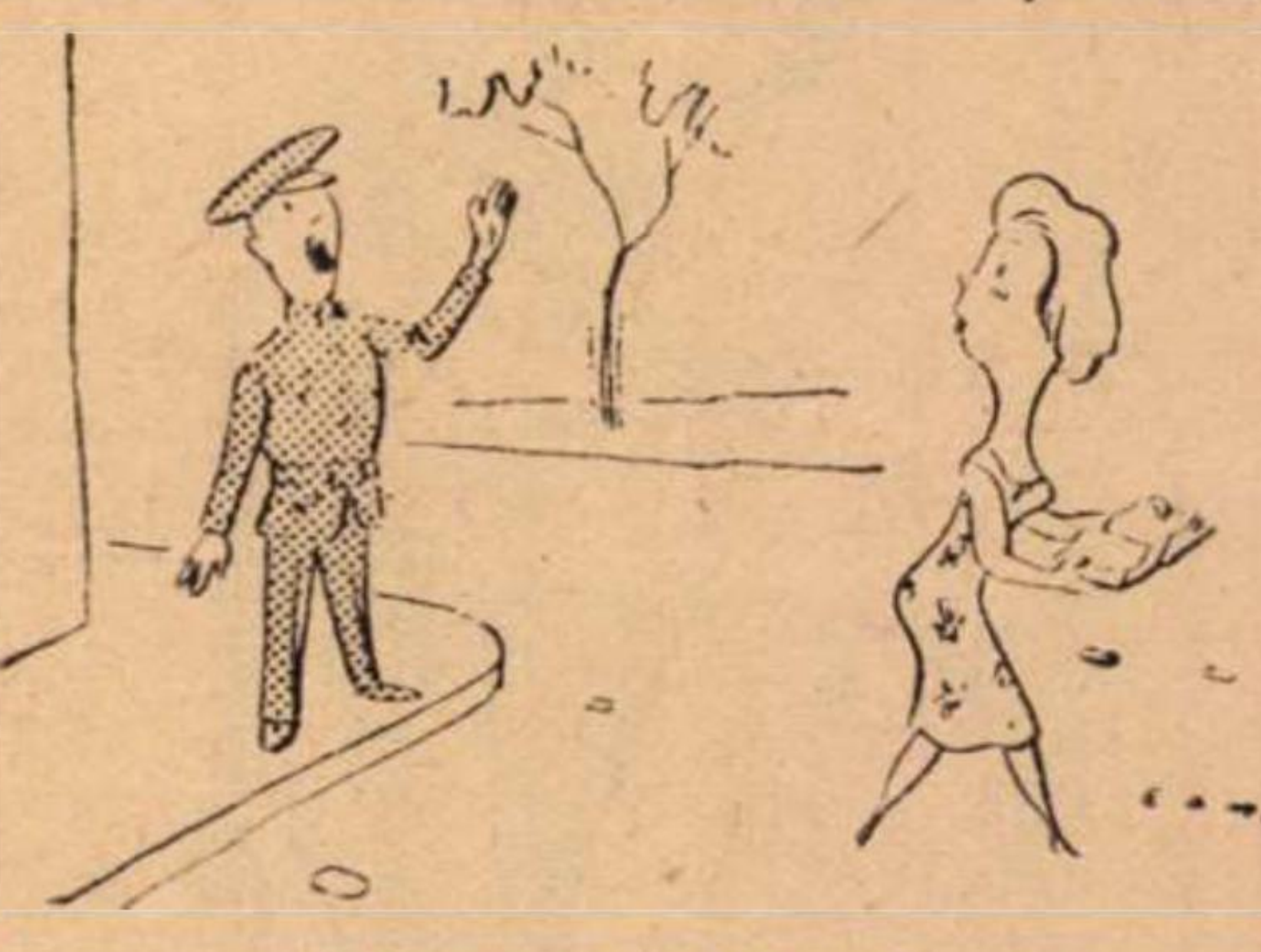

— Kérem a nevet és a címet!
— Fehér Klára: „A tenger”.

Alkalmi vétel

Gyermekkorom elérhetetlen vágya teljesült a napokban. Kéz alatt vettem egy kerékpárt. Jóllehet a gyermekévek már elrepültek, de a vágy megmaradt, így hát kapva kaptam a kínálkozó alkalmon.

A kerékpárt Keddhelyi nevű ismerősöm ajánlotta, aki még 1939-ben jutott hozzá, de közbejött akadályok miatt (világháború stb.) anélkül, hogy valaha is ült volna rajta, felrakta a padlásra, ahol a kerékpár tizenhét éven át várta, hogy igénybe vegyék. Keddhelyi eskü alatt vallotta (csak később tudtam meg, hogy atheista), hogy a kerékpár minden tekintetben felülmúlja a ma kapható kerékpárokat. A váza eredeti angol, húzott csőből készült, ami valóban megfelelt a valóságnak, de erre csak a végén jöttem rá, amikor már csőbe húzott. A fékje csodafék, a lánca csodalánc és a gumik...! A gumikról külön beszámolót tartott. A belső Oxfordban készült, a külső pedig Birmingham-ben gyártották V. György koronázásának idején, ami azért fontos, mert Keddhelyi szerint a koronázási évben különösen jóminőségű gumikat gyártott az angol ipar. A lámpa eredeti svéd Fuxköpp-lámpa, amit ma már nem lehet kapni és a stoplámpába Wertheim zár van beépítve, hogy a gépet ne tudják ellopni. Végül is a kecsegtető ígéretektől feltüzelve, Keddhelyivel felmentünk a padlásra. Viháncoló egerek és tébláboló patkányok között haladtunk egy homályos sarok felé. Keddhelyi hirtelen félrehúzott egy óriási pókhálót és diadalmasan felkiáltott:

— Ez az! — A hatás leírhatatlan volt. Egy percig Keddhelyi se tudott szóhoz jutni, nem beszélve rólam, aki merevgörcsöt kaptam. Az eredeti angol váz teljesen elvesztette nemzeti jellegét és kozmopolita módon úgy berozsdásodott, hogy alig tudtuk az oldalán kibetűzni a felírást: „...garantáltan rozsdamentes...“ A koronázási gumik szétrepedve virítottak felénk és a csodalánc csoda, hogy még nem hullott szét ezer darabra. Egyedül a Fuxköpp-lámpa őrizte meg régi fényét, de, hogy ne legyen használható, a dinamó hiányzott a kerékpárról.

— Némi smirglizés az egész és van egy új kerékpárod! — szólalt meg Keddhelyi, visszanyerve lélekjelenlétét és könnyed mozdulattal lefújta a porral együtt a kormányt a földre.

— Megőrültél? — hördültem fel. — Smirgli?! Erre egy vagyont költhetek, amíg újra használható lesz!

Alkudni kezdtünk. Keddhelyi ragaszkodott hozzá, hogy fent a padláson a félhomályban egyezzünk meg az árban, míg én görcsösen kitartottam amellett, hogy vigyük le a kerékpárt az udvarra, ahol a nap jótékony sugarai alatt jobban érvényesülhetnek a a kerékpár összes hátrányai. Levittük.

— Látod, hogy csak egy kis smirglizésre szorul... különben vadonatúj! — mondta szemrebbenés nélkül újra Keddhelyi.

Még egy pár percig vitatkoztunk, majd megvettem a kerékpárt hatszáz forintért. Másnap taxin elvittem a szerelőhöz.

— Smirglizés lesz... — mondtam könnyedén s rámutattam a a kerékpárra.

— Ne vicceljen, uram! — nézett rám elképedve a szerelő, — Ezt újra kell zománcozni, nikkelezni meg miegymás...

Megegyeztünk háromszáz forintban. Két hét múlva az utcán találkoztam Sepertnekivel.

— Hallom, a Keddhelyi rádsózott valami ócskaságot! — nevetett gúnyosan az arcomba.

— Ki mondta? — kérdeztem megkövülten.

— Keddhelyi mesélte

— Keddhelyi? — felkacagtam. — Öregem, annak fogalma sincs róla, hogy mit adott ki a kezéből! Te még olyat nem láttál! Egy vadonatúj angol kerékpár! Húzott cső! Oxfordi belső! Original Fuxköpp lámpa! Alig volt rajta egy kis smirglizés és ez a bolond eladta nekem potom hatszáz forintért...

Szilágyi György

Alumol
krém
izzadás ellen

Kulturfront

IRODALMI KÁVÉHÁZ

Azt mondják, Pesten semmi sem marad titokban. Pesten mindent tudnak. S ez nagyjából így is van. Például, ha válogatott labdarúgócsapatunk Uganda csücskében, a legközelebbi postától négyezer kilométerre, a dzsungel közepén játszik egy kannibál vegyescsapat ellen, a mérkőzés után tíz perccel Pesten már tudják, hogy Puskás a 14-ik percben azért lőtt mellé, mert előzőleg az öltözőben Bozsik sakkban megverte és ez lelkileg összetörte.

Tudják, hogy a Négus a jövő évi filmfesztiválon gyémántgombos cipőfűzőben fog megjelenni, tudják, hogy azért nincs citrom, mert egy olasz citromügynököt a Szigeten felírtak gyorshajtásért és ő erre nem tárgyalt tovább, tudják, hogy a pápa mit reggelizett, hogy Lollobrigida mellen gyengén úszik, háton jobb, hogy Feketét nem azért küldték el a ZÖNGERT-től, mert sikkasztott, hanem dédnagynénje rámosolygott II. Józsefre és ezért rossz káder, tudják, hogy... mindent tudnak. És nem mint más országban, ahol csak jólértesült körök tudnak bizonyos dolgokat. Pesten mindenki mindent tud!

Ezekután azon sem csodálkozhatunk, ha egyesek azt is tudják, hogy itt néhány ember írni szokott és ezek az írások többé-kevésbé megjelennek valaminő formában.

Itt, a kávéházban is többen írnak. Ezt sokan tudják, mondhatnám, mindenki tudja. Én azonban, a híres Pesti Jólértesült, azt is tudom, ki mit ír. Gyorsan közlöm, amíg érdekes, holnapra már úgyis mindenki tudja, az egész város beszéli...

Tehát vegyük szép sorjába:

Aki sugárzó arccal, sikere biztos tudatában ír és közben felfelnevet, az rossz kritikát ír egy bohózatról.

Aki tollát rágva, nagy műgonddal dolgozik, többször összetépi, majd újrakezdi művét — önéletrajzot ír.

Álmodozó fiatalember, merengve néz a semmibe, ujjaival ritmikusan dobol, közben egy-egy sort ír — költő.

Ugyanaz teltebb arccal, új ruhában, gyémánt gyűrűvel — slágerszerző.

Papagájnak öltözött középkorú nő, csokoládét iszik dupla habbal, két kuglóffal — külföldi rokonainak ír nyomoráról és soronkívüli csomagot kér.

Gondterhelt, töprengő arc, szódabikarbónát szed, ceruzájának tűhegye legömbölyítve — humorista.

Finom, pasztelszínekbe öltözött csinos pesti fiú, jobbkézzel ír, baljára könyököl, kisujja a szájában — parasztárgyú drámát ír.

Fiatalember, derűs arccal háromfelvonásos vígjátékot ír — naiv lélek.

Mezei István

Egy szabadtéri moziban

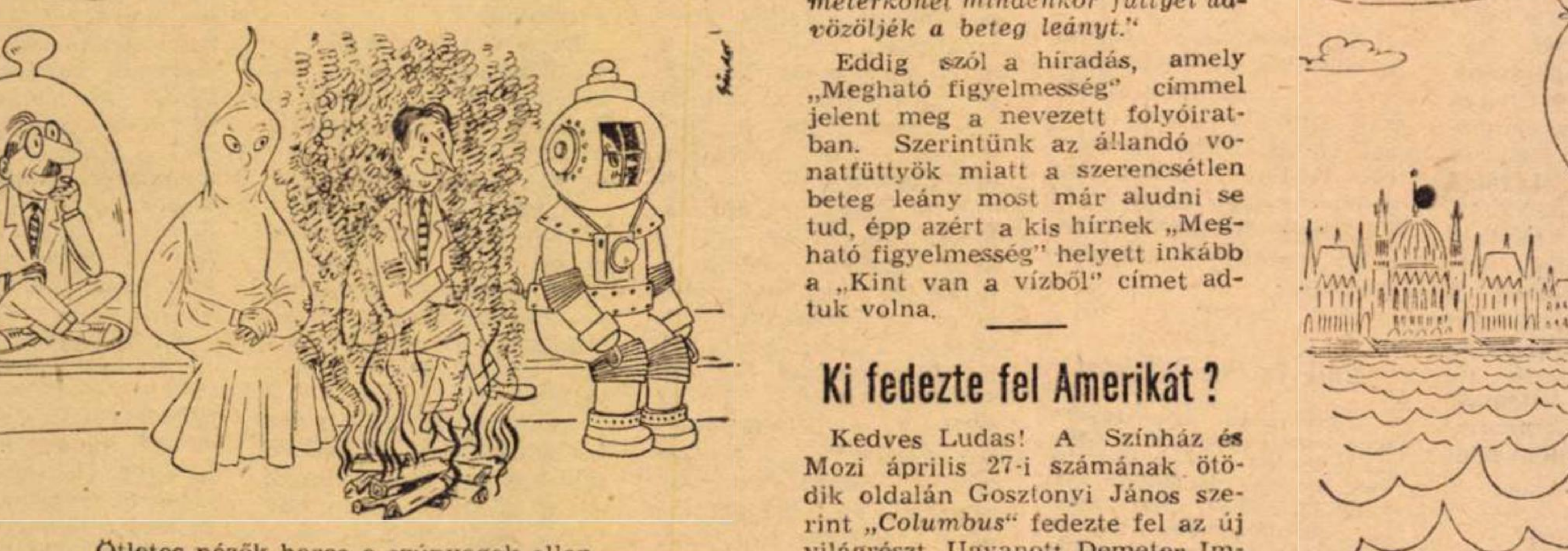

Ötletes nézők harca a szúnyogok ellen.

Sétál a filmrendező

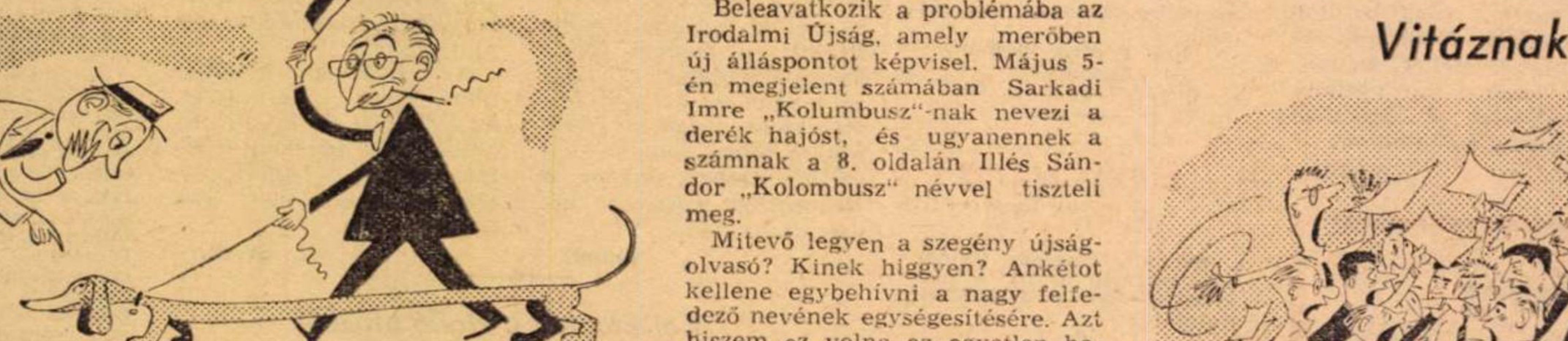

Kutyában már áttértem a panorámikusra...

Aki félreérti „A tisztességtudó utcalány"-t

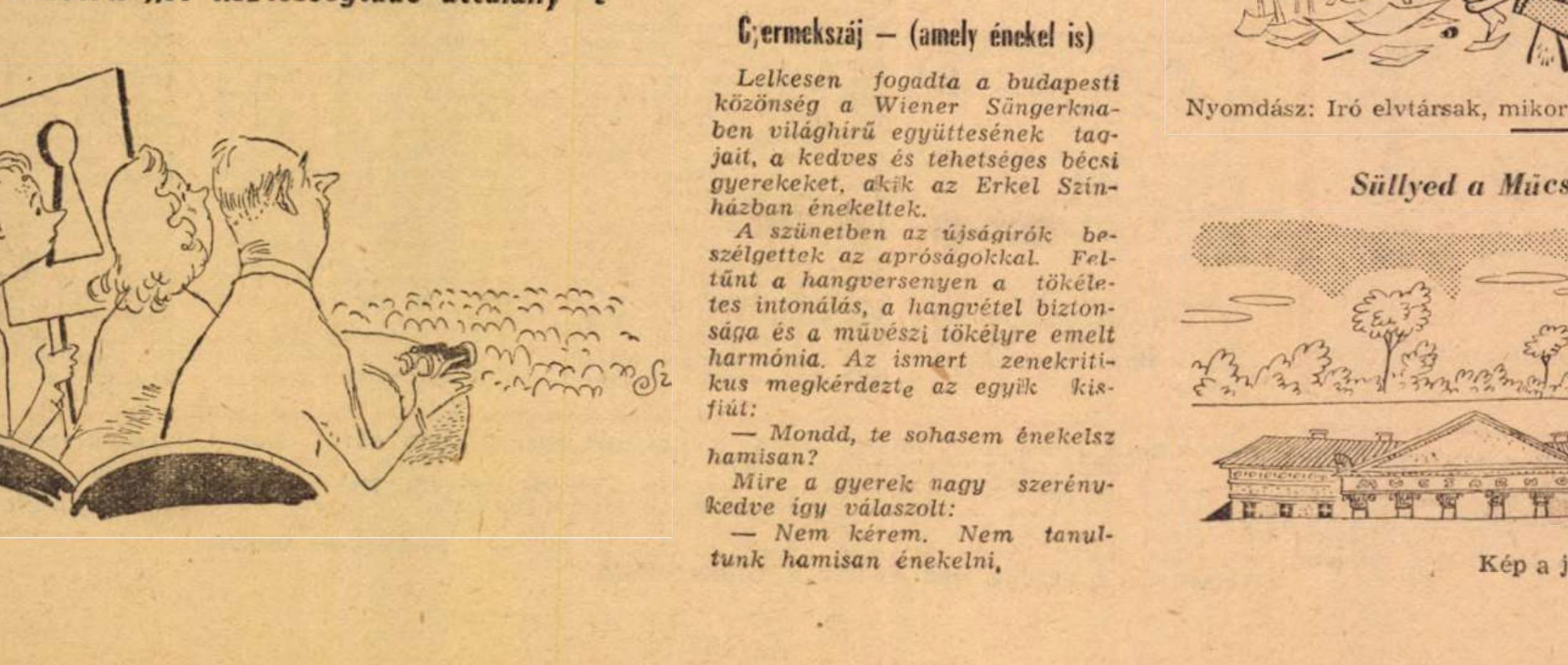

Egy magyar film forgatása közben

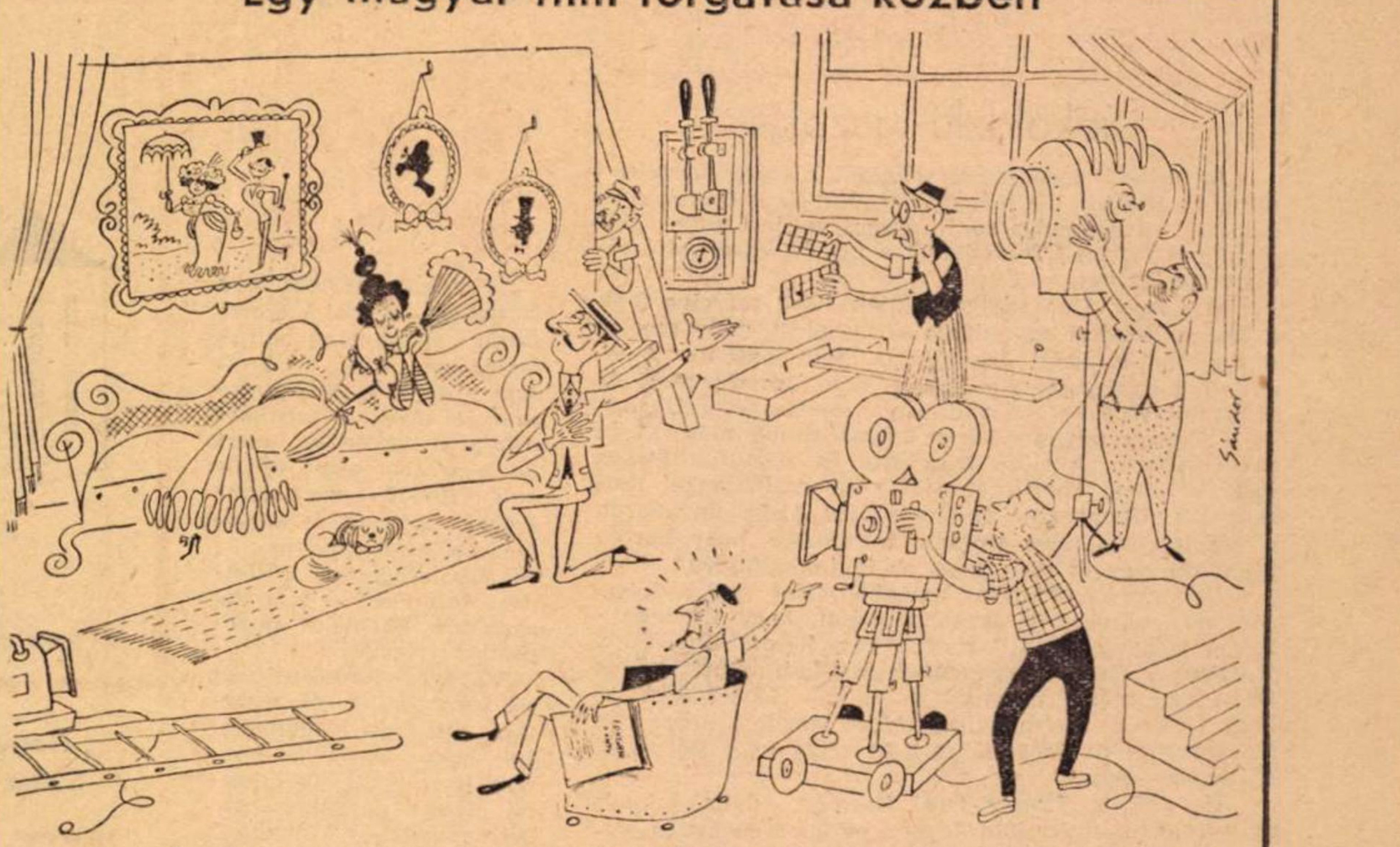

Rendező: Rendben van, minden múlt századbeli. Még a gyárunk technikai berendezése is...

Megható figyelmesség?

A Szabadság című képes folyóiratban olvastuk az alábbi kis hírt:

„Robert Féret francia mozdonyvezető, a Párizs—Reims-i vasútvonalon arra lett figyelmes, hogy az egyik kis őrház lakója állandóan betegágyban fekszik. Mint kiderült, az illetőt Andrée Jametnek hívják és gyógyíthatatlan betegsége miatt soha nem hagyhatja el a kis házat. A mozdonyvezető kérésére Faranet felügyelő elrendelte, hogy az ezen a vonalon haladó vonatok a 88,887. számú kilóméterkőnél mindenkor füttyel üdvözöljék a beteg leányt."

Eddig szól a híradás, amely „Megható figyelmesség" címmel jelent meg a nevezett folyóiratban. Szerintünk az állandó vonatfüttyök miatt a szerencsétlen beteg leány most már aludni se tud, épp azért a kis hírnek „Megható figyelmesség" helyett inkább a „Kint van a vízből" címet adtuk volna.

Ki fedezte fel Amerikát?

Kedves Ludas! A Színház és Mozi április 27-i számának ötödik oldalán Gosztonyi János szerint *„Columbus"* fedezte fel az új világrészt. Ugyanott Demeter Imre már *„Kolumbus"*-t tiszteli meg a nagy művelettel. De ugyanazon az oldalon Joó László fényképe ezt az aláírást viseli: *„Kolombus"*. Vajon melyik az igazi a három közül?

Beleavatkozik a problémába az Irodalmi Újság, amely merőben új álláspontot képvisel. Május 5-én megjelent számában Sarkadi Imre „Kolumbusz"-nak nevezi a derék hajóst, és ugyanennek a számnak a 8. oldalán Illés Sándor „Kolombusz" névvel tiszteli meg.

Mitevő legyen a szegény újságolvasó? Kinek higgyen? Ankétot kellene egybehívni a nagy felfedező nevének egységesítésére. Azt hiszem ez volna az egyetlen helyes megoldás. „Kolombosz" tojása — hogy úgy mondjam.

Király László

Gyermekszáj — (amely énekel is)

Lelkesen fogadta a budapesti közönség a Wiener Sängerknaben világhírű együttesének tagjait, a kedves és tehetséges bécsi gyerekeket, akik az Erkel Színházban énekeltek.

A szünetben az újságírók beszélgettek az apróságokkal. Feltűnt a hangversenyen a tökéletes intonálás, a hangvétel biztonsága és a művészi tökélyre emelt harmónia. Az ismert zenekritikus megkérdezte az egyik kisfiút:

— Mondd, te sohasem énekelsz hamisan?

Mire a gyerek nagy szerénykedve így válaszolt:

— Nem kérem. Nem tanultunk hamisan énekelni.

A vidéki színházak fesztiválja a fővárosban

A pécsi Nemzeti Színház Budapesten is bemutatta a „Columbus" című darabot

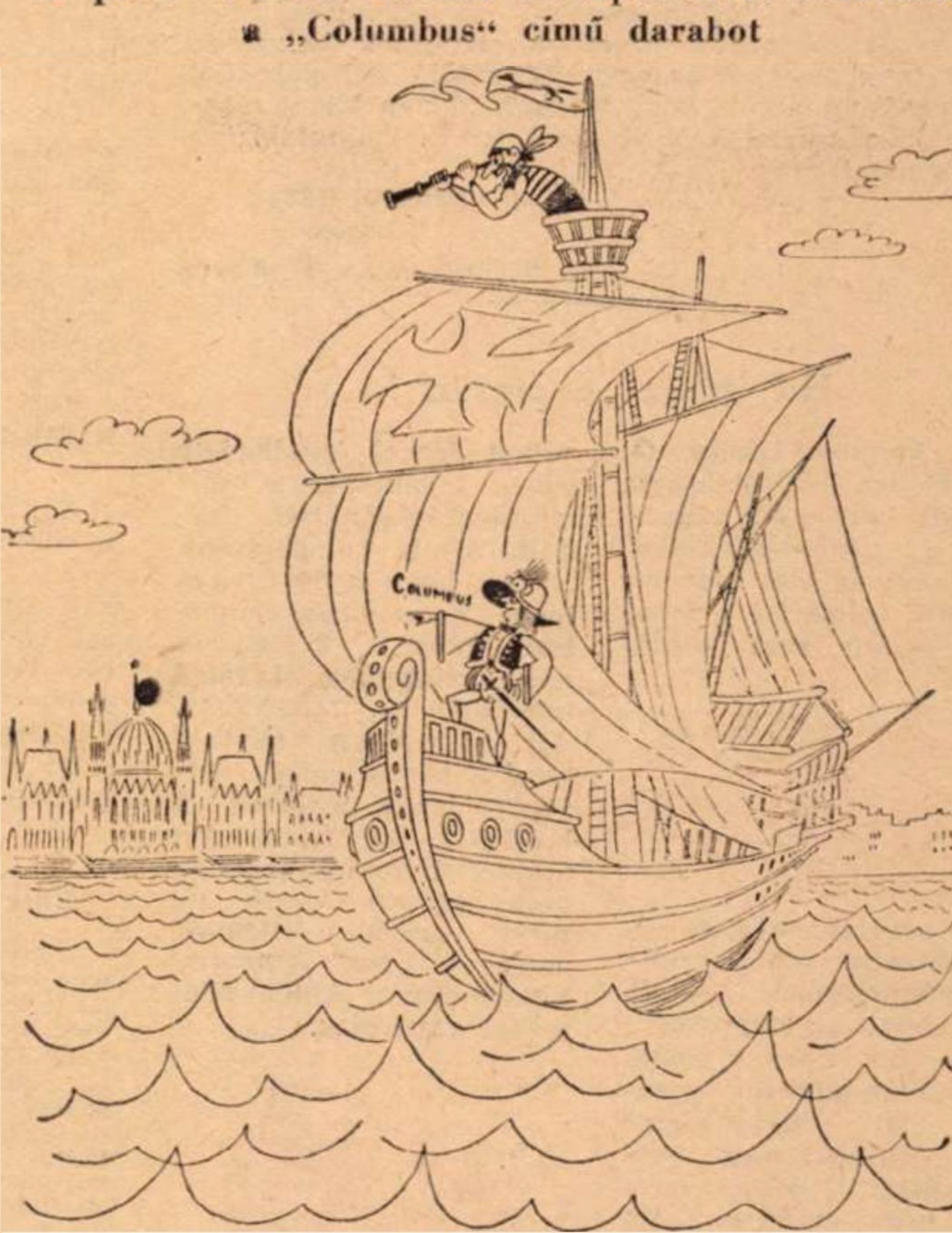

— Kapitány, föld! Azt hiszem, Budapest fel van fedezve!

Vitáznak az írók

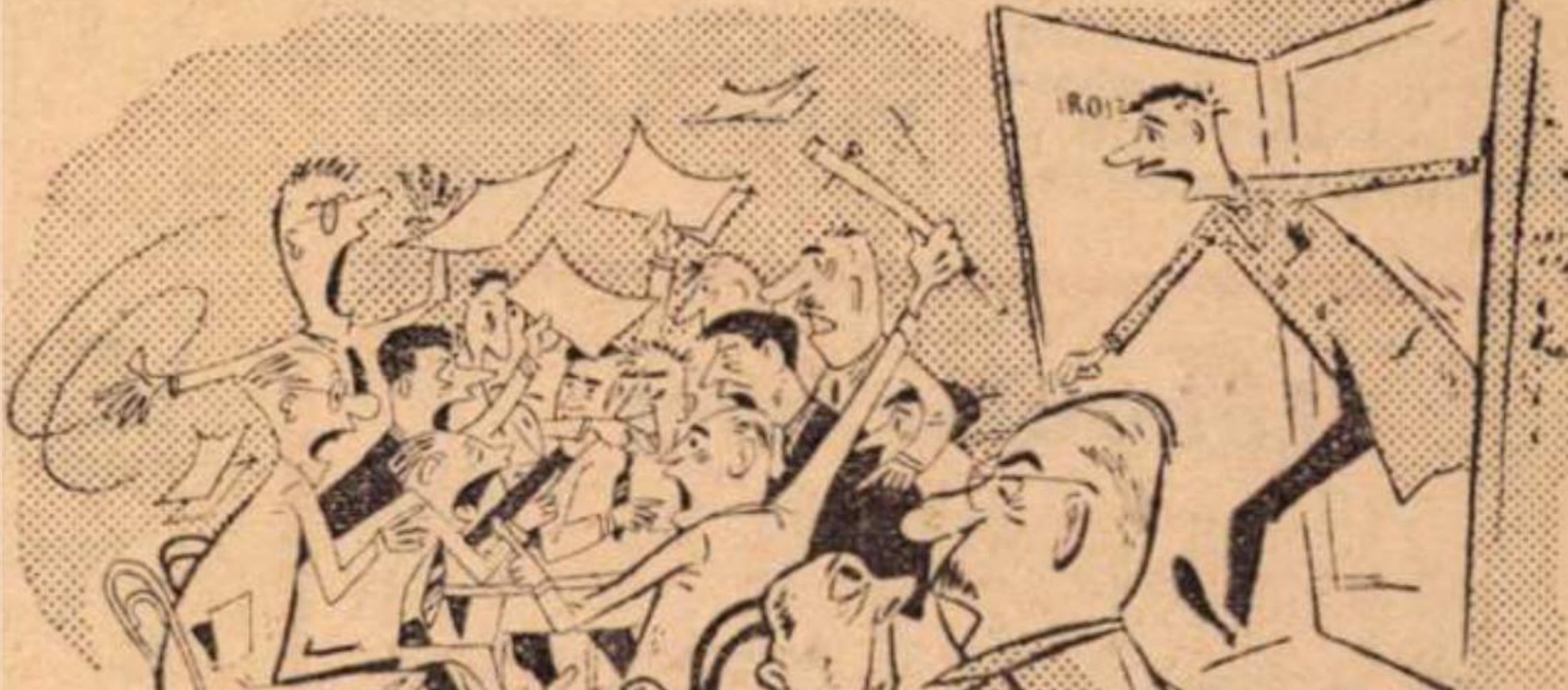

Nyomdász: Iró elvtársak, mikor kapom a regénykéziratot?

Süllyed a Műcsarnok épülete

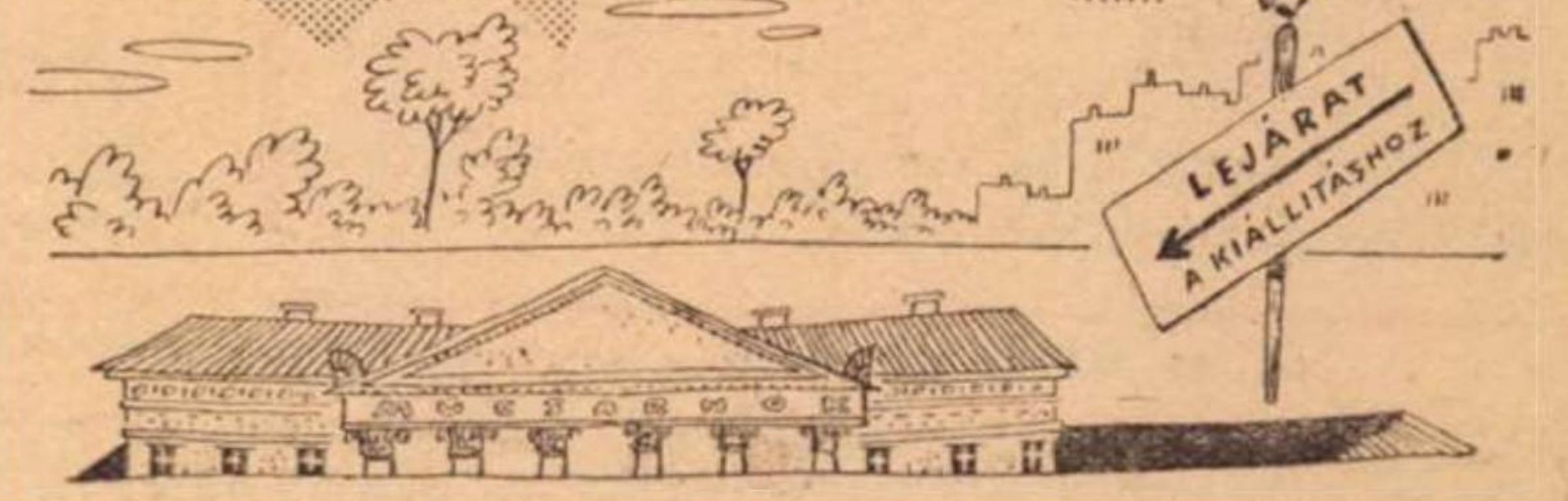

Kép a jövőből.

Le a bürokráciával!

Sokoldalú igazolás

Az állami gazdaságok dolgozói részére kormányrendelet biztosít illetményföldet. Ennek a fontos rendeletnek végrehajtása során állami gazdaságunk a bősárkányi Tanács VB-elnökétől a következő sokrétű támogatást kapta:

Majlinger Géza dolgozónknak 1956. március 6-án a Tanács kiadott egy hivatalos igazolást, mely szerint a fennálló rendelet értelmében illetményföldre jogosult. Ezt az igazolást a Tanács két körbélyegzővel és Nagy József VB-elnök aláírásával szentesítette. Ugyanez a Tanács ugyanennek a dolgozónknak május 7-én megerősítette az előző igazolását és ezen feltüntette, hogy az illető vagyontalan és négy családtaggal rendelkezik. Ugyanez a Tanács május 11-én ugyanazon a kimutatáson piros tintával feltüntette, hogy három kh földje van és nem jogos az illetményföldre.

Ugyanez a Tanács továbbá, Gősi Antal dolgozónknak május 7-én igazolást adott, hogy illetményföldre nem jogosult, mert van három kh földje. Ugyanez a Tanács ugyanennek a dolgozónknak május 15-én egy másik igazolást adott ki. Ebből kitűnik, hogy Gősit az illetményföld mégis megilleti, mert egy kh szántója és 1403 négyszögöl rétje van. Bélyegző, aláírás ugyanaz.

Ugyanez a Tanács Gősi Kálmán dolgozónknak ugyancsak illetményföld-ügyben május 7-én azt igazolta, hogy 4 kh földje van, ennélfogva nem jogosult az illetményföldre. Ezzel szemben május 15-én kelt igazolás szerint már csak 2850 négyszögöl rétje „maradt". Ezzel feljogosította az illetményföldre. Bélyegző, aláírás ugyanaz.

Szép dolog a sokoldalúság, de ami sok, az sok, még akkor is, ha történetesen a Tanácsról van szó. Mert tessék csak elképzelni üzemi bizottságunk helyzetét, mikor majd ezekből az egymást cáfoló igazolásokból kell megállapítaniok, hogy tulajdonképpen kik is a jogosultak a rendeletben biztosított illetményföldekre és kik nem!

SZILÁDI GÉZA
igazgató
Hansági Á. G., Bősárkány

Hol itt az „expressz"?

Dr. Toronyi Tamás, Ó utca 17-ben lakó olvasónk a múlt hét egyik reggelén a János-kórházba akart egy levelet küldeni. Szerette volna, ha a levél még aznap este odaér, ezért expressz küldte. A postahivatal alkalmazottja jóindulatúan közölte vele, hogy az expresszlevél —, ha ebben a postahivatalban adja fel —, aznap este semmi esetre sem érkezhet meg rendeltetési helyére, mert csak este viszik el. Ha azonban — hangzott a felvilágosítás — elmegy a levéllel a Petőfi Sándor utcai 4-es postahivatalhoz és ott bedobja a szekrénybe, akkor csak 30 fillérbe kerül az egész, s esetleg aznap este már olvashatják a János-kórházban.

Olvasónk a józan ész nevében joggal kételkedett ebben a válaszban és ezért szerkesztőségünkhöz fordult. Mi is kételkedtünk abban, hogy a 30 filléres levél gyorsabban ér célhoz, mint a 2 forintos, ezért ez ügyben kérdést intéztünk a főpostához. Azt a választ kaptuk, hogy a postahivatal dolgozója igazat mondott. A leveleket az ilyen kis postahivatalokból naponta csak egyszer viszik el, mert „nem érdemes" azért a „pár" expresszküldeményért külön odamenni valakinek.

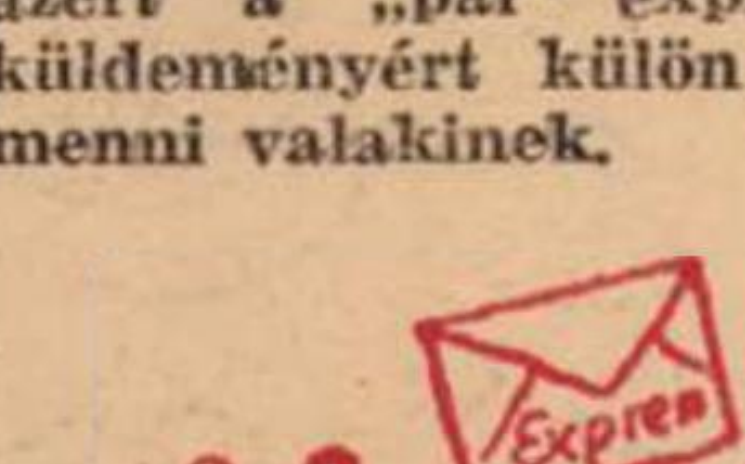

Minden világvárosban órák alatt kézbesítik az expresszleveleket. Reméljük, hogy a mi postánk is változtat a jelenlegi helytelen gyakorlaton.

(—ra)

Látogat a beteg

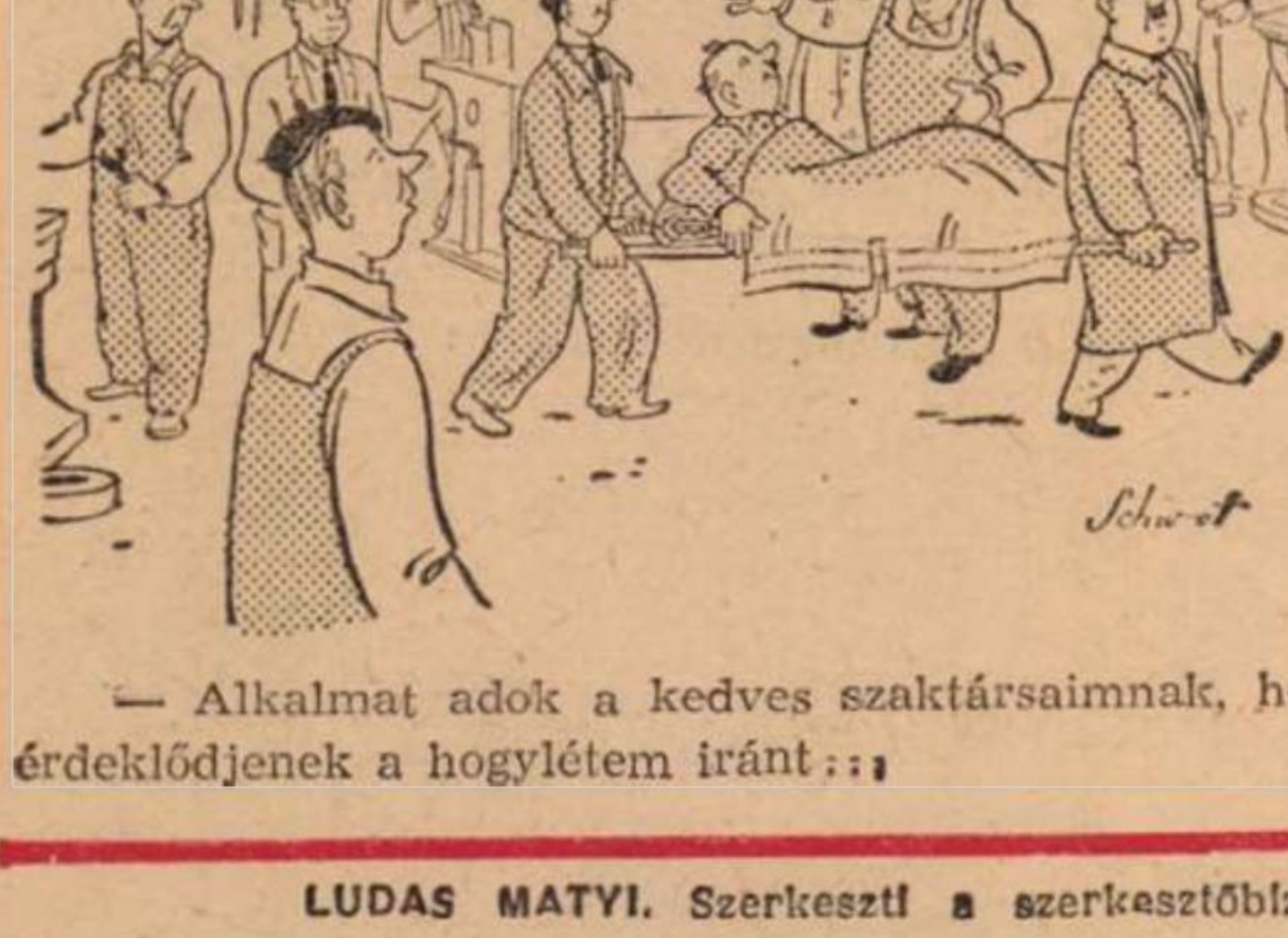

— Alkalmat adok a kedves szaktársaimnak, hogy érdeklődjenek a hogylétem iránt ...

Kifli — „spárgával"

„A minap bementem a Sütőipari Minta Vállalat Lenin körúti nagy boltjába és egy kiflit vásároltam. Jóízűen beleharaptam, de gyorsan megakadt a falat a torkomon, mert ha meg nem akad, akkor egy 10—15 centiméter hosszú zsineget is lenyelek. De nem nyeltem le, inkább elküldtem a Ludas Matyinak" — írja Rosenbaum Hermann budapesti olvasónk.

A spárgát természetesen mi sem fogjuk elfogyasztani, ellenben megállapítjuk, hogy elég sűrűn hoznak be szerkesztőségünkbe olyan péksüteményeket, amelyeket különböző péküzletekben vásároltak. Ezek üvegdarabtól, papírszeletkén és kis csavaron keresztül zsákmadzagig leginkább olyan cikkeket tartalmaznak, amelyek iránt főképp a MÉH szokott érdeklődést tanúsítani.

Lapzártakor megjelent szerkesztőségünkben Háger Mihályné (XV., Nyalka u. 32.) olvasónk és egy fél kenyeret mutatott, amelyben 20 centiméter hosszú, 5 centiméter átmérőjű fadarab volt. A kenyeret a Kolozsvári utcában, a 15 417-es számú KÖZÉRT-ben vette.

★

A vevők kérik: ezeket a holmikat az egyes pékségek közvetlenül a MÉH-nek adják át és ne süssék előbb kiflibe, kenyérbe. A Ludas Matyi viszont megígéri, hogy a jövő héten megkezdi helyszíni szemléit a sütőüzemekben.

Szikvíz, kis hibával

A csongrádi szikvízgyárban nem mossák ki a szódásüvegeket. Ez ügyben már kétszer fordultam a helyi tanácshoz, ahol meg is fogadták, hogy tisztán fogják tartani az üvegeket, de ez csak szavakban történt, a valóságban nem hajtják végre. Mivel a panaszkönyvbe is hiába írok, ezért fordultam a Ludas Matyihoz. Így talán majd megértik, hogy milyen kellemetlen, az egészségre mennyire ártalmas ez az „újítás".

özv. F. Kiss Illésné
Csongrád
Budai Nagy A. u. 24.

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

Bende Józsefné (Dunakömlőd, Bem u. 10.) a kért villanyórákat a DÉDÁSZ-tól megkapta

✻

Budavári Imrének (Monor, Bajcsy Zs. u. 20.) a korábban 25 százalékkal mérsékelt nyugdíját a MÁV Nyugdíjintézete újból teljes egészében folyósítja.

✻

Németh Istvánné (Pácsony, állomás, 70. őrház) elveszett IV. Békekölcsön-kötvényeit az ÉM. 23. sz. Építőip. Vállalattól megkapta.

✻

Baksa Imre (Sztálinváros, Thököly u. 254.) földjéből vasútépítkezés céljára igénybevett rész kartalanítása fejében a MÁV-tól megfelelő összeget kapott

★

Varga Antal (Bp., VIII., Teleki tér 10.) elmaradt 300 forint táppénzét a Pest megyei SZTK Alközponttól megkapa.

A tizennegyedik

(Kép a jövőből)

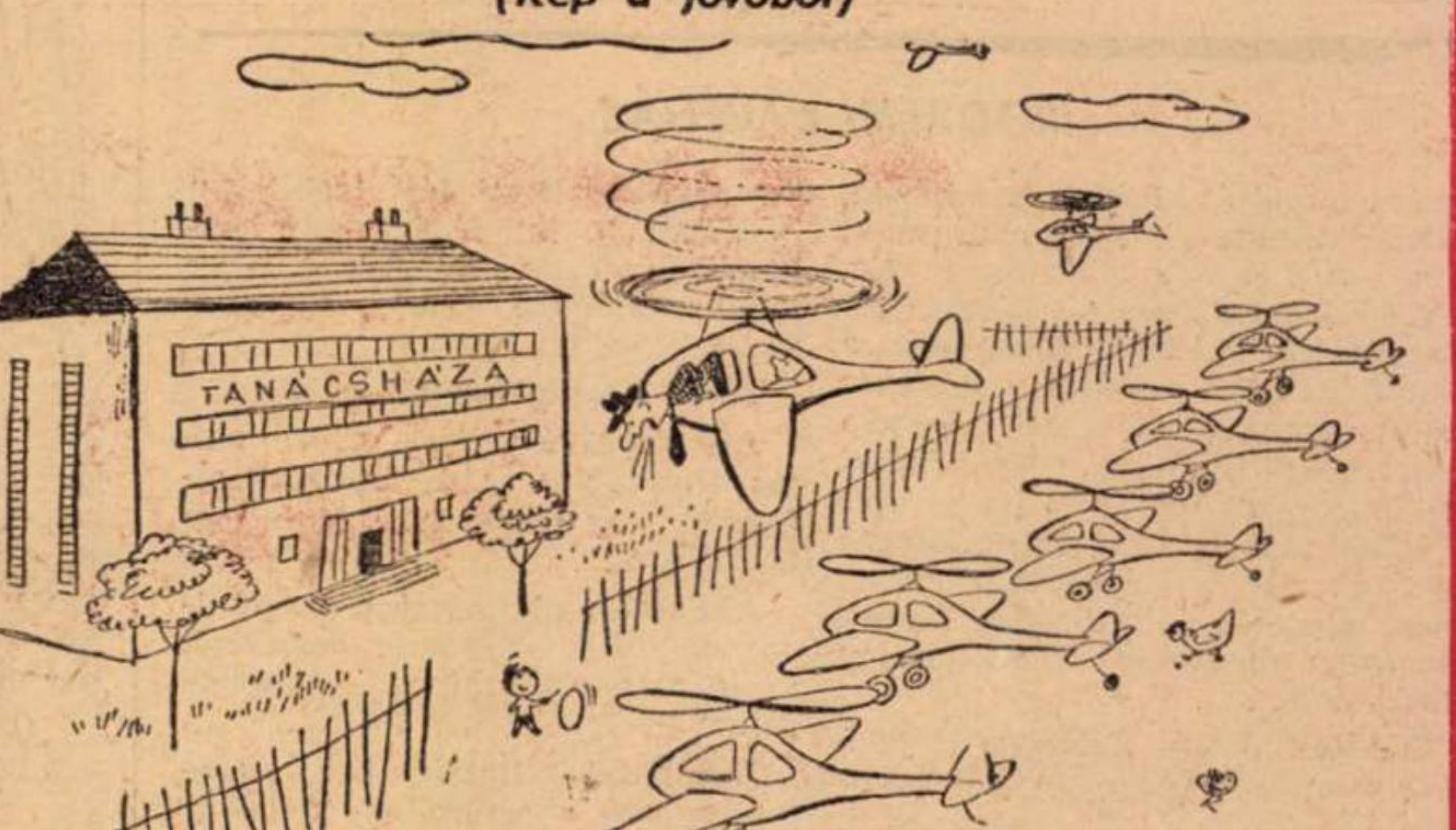

— Siessen bácsi kérem, mert épp tizenhárom ellenőr van benn és babonásak!

„Nagy ügy" Szászvárott

Kereken negyven aláírással ellátott panaszoslevél fekszik előttem. A negyven aláírás negyven szászvári mozilátogató neve, a panasz pedig a következő: a szászvári mozirajongók tábora idestova két éve fél a magyar és a szinkronizált filmektől. Miért? Azért, mert a szászvári „Jószerencsét!" mozi mikrofonja, ahelyett, hogy híven tolmácsolná a film szövegét és zenéjét, legtöbbször csak erős morgást hallat, amelyet harmonikusan egészít ki a vetítőgép ütemes kattogása. „Képzelhetik, milyen „élvezetet" jelent, ha történetesen egy operafilm vetődik hozzánk!" — jajdul fel a negyven aláírás. Most felsoroljuk azt a nyolc szervet, amely a szászvári mozi mikrofonjával foglalkozott: 1. Komlói Városi Tanács PB, 2. Pécs megyei PB, 3. Szénbányászati Tröszt SZB, 4. az „Új Komló"-ban újságcikk, 5. a „Dunántúli Napló"-ban újságcikk, 6. a megyei tanács, 7. a járási tanács, 8. a helyi tanács.

Tehát ez a nyolc szerv „foglalkozott" a szászvári mozi „ügyével". Nos, mi egy kilencedik szervet mozgósítunk az ügy érdekében: a szászvári mozilátogatók nevében megkérjük a megyei Moziüzemi Vállalatot: zabolázza meg végre azt a dühös mikrofont hogy ne morogjon többé, hanem beszéljen emberi hangon a hangosfilm szászvári híveivel!

(papp)

A keret, az ember és a vakolat

A Balzac utca 54. számú ház hatodik emeletén lakom. Szombaton az erkélyről csodáltam a nyári este szépségeit. Két perccel azután, hogy bementem a szobába, dörej rázta meg az egész házat. Utána füst és por kavargott. Az István-park felbolydult. Mi történt? Földrengés?

Nem.

A ház tető alatti vakolatából hullottak alá hatalmas táblák, részben az erkélyemre, részben a ház előtt a járókelők közé.

— Meghalt valaki? — kérdezte mindenki elszörnyűlködve. Nem, nem halt meg senki. A csoda közbeszólt.

Ez a vakolat évek óta rémületben tartja a ház lakóit is, a járókelőket is. Ezerszer bejelentették már az ingatlankezelőnek: vigyázat, életveszély! Hiába.

A vakolat-táblák időnként — szélviharban, vagy esőzés után — háborítatlanul zuhannak alá a magasból. Az életveszély állandósult. És nincs egyetlen szerv, amely intézkednék.

Néha megjelenik egy hivatalos férfiú, kezében több rőfnyi kampósbottal —, a környékbeli kutyák visító rémületére — és a hatodik emeleti erkélyről felnyúlva, lever néhány darabot a vakolatból. Majd távozik. A kutyák megnyugszanak. A vakolat le nem vert táblái pedig továbbra is Damokleskardként függnek a fejünk fölött!

Az IKV azt mondja: nincs keret. Életveszély, az van, — de keret, az nincs. Már bocsánatot kérek, mi hát a legfőbb érték: az ember, vagy a — keret?

Sz. R.

MERRE UTAZGAT A PÉNZÜNK?

Mint a húsipar berkeiben ismeretes, a vágóállatok egyes belső szerveit nem pocsékolják el, hanem összegyűjtik és átadják a különböző gyógyszergyáraknak. Azonban a gyűjtési díjat ezek a vegyészeti gyárak nem utalhatják át közvetlenül a húsipari vállalatnak — mert akkor esetleg kihalna a bürokrácia —, hanem körülbelül két-három közbeeső hivatal utalgatja egymásnak a pénzt onnan ide, innen oda, aminek az eredménye az, hogy például a Chinoin-gyár az áprilisi díjjal még mindig tartozik, a Kőbányai Gyógyszergyár pedig ebben az évben még egy fillért sem küldött. Lehet, hogy ők ebben talán nem is hibásak, hanem valamelyik más közbeeső szervnél vándorol a pénzünk. Mi mindenesetre szeretnénk tudni, melyek ezek a közbeeső hivatalok, melyiknél akadt el az átutalás. Azt hiszem, ez nemcsak az én panaszom, hanem ugyanez a helyzet az ország legtöbb húsipari vállalatánál.

Az is figyelemre méltó körülmény, hogy a pénzünknek ez az össze-vissza utazgatása sok munkaórát és sok nyomtatványt vesz igénybe. Ha egyenes úton jutna el hozzánk a pénz, akkor ez is megszűnne.

Baracskai Lajos,
Győri Húsip. V.

Füredi panasz

Balatonfüreden a fürdőtelep központjában átépítik a Horváth-házat. Kerítés zárja el a betonjárdát.

Az érdeklődők kérdésére kiderül, hogy milyen jellegű építkezésről van szó. A híres „Stefániát", tehát a Horváth-ház épülettömbjét építik újra, mert életveszélyes a bentlakás. Omlik a mész, a vakolat és ki kell foltozni a háborús sebeket. Dicséretes, hogy értékes műemlékünket, melyben Széchenyi, Wesselényi és Kossuth is lakott, meg akarják védeni az enyészettől, de miért nem kezdték el ezt a munkát az úgynevezett holtszezonban? Miért most, nyáron, amikor üdülőcsoportok, külföldi és magyar vendégek szeretnék itt kipihenni egész évi munkájuk fáradalmát? A tatarozás zaja azonban zavarja a csendet, porfelhő fertőzi az egészséges füredi levegőt és a forgalmas helyen kerülgetni kell az állványerdőt is.

Híre terjedt, hogy a mostani gépesített újjáépítés időtartamát két évre tervezték. Tekintve, hogy annakidején kézi erővel másfél év alatt épült fel a híres Horváth-ház, mi nem hiszünk ennek a hírnek. Bízunk abban, hogy néhány hónap alatt elvégzik a munkát és legalább az utóidényben zavartalanul üdülhetnek a vendégek.

Két panasz a Holló utcából

Az első: Vajon melyik szakorvosi rendelőbe tartoznak a Holló utca lakói? — ezen gondolkoztam a napokban. Az első pillanatban az jutott eszembe, hogy a Holló utcához legközelebb eső Madách téri rendelőbe tartozunk. Később úgy gondoltam, esetleg a Csengery utcába (ez már egy kicsit valószínűbb volt, mert nincs túl közel hozzánk). Arra még gondolni sem mertem, hogy nekünk a Péterfy Sándor utcai rendelőbe kell mennünk. Igen furcsának találtam ezt, hiszen ez van legmesszebb a Holló utcától.

Azt szeretnénk, ha az SZTK megoldaná, hogy a Holló utcaiak a Madách téri rendelőbe mehetnének szükség esetén. Úgy gondolom, hogy ez megoldható.

A másik: Hónapok óta áll az úgynevezett „Madách-házak" mögött egy nagy térség kihasználatlanul. Volt ez már teniszpálya, autók szabadtéri garázsa, egyszer-kétszer repülőmodellezők gyakorlatoztak itt, mostanában pedig gyerekek labdáznak. Ez a félig lerombolt kőkerítéses „grund" nagyon elcsúfítja a környéket. Vajon mire tartja fenn a Fővárosi Tanács illetékes osztálya ezt a területet? Ha valami célja van vele, akkor mielőbb kezdjen a megvalósításhoz, ha pedig még nincs, akkor javaslom, hogy építsenek itt egy füves játszóteret, esetleg egy sporttelepet. Bármit is építenek, az sokkal hasznosabb lenne, mint amilyen állapotban jelenleg áll ez a „senki földje".

Zsolnai László,
Bp. VII., Holló u. 11.,
Lakóbizottsági elnök h.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő), **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő), **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).

A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk.: VII., Lenin körút 9—11 Tel.: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100. 142—220.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. Előfizetés: a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8,40 Ft. Csekkszámlaszám: 5170.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám 409 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.